

Músic i compositor, ha estat la figura cabdal de l'Escolania dels últims cinquanta anys

Últim adéu al P. Ireneu Segarra

«El P. Ireneu, amb la seva fe i amb la seva música, ens ha ajudat a fer més agradable la precarietat d'aquesta vida, ens ha ajudat a pregar i ens ha fet intuir la bellesa i la fruïció futures quan, al final del temps, es revelarà la glorificació dels fills de Déu.» Aquestes paraules del pare abat de Montserrat, Josep M. Soler, van ressonar amb força a la basílica de Montserrat en la missa exequial del P. Ireneu Segarra, que va morir el dissabte 19 de novembre. El P. Ireneu —Jesús, nom de bateig— tenia 88 anys. Va néixer a Ivars d'Urgell el

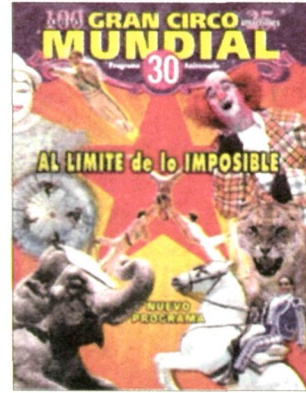
30 de setembre del 1917 i va destacar per haver estat director de l'Escolania durant quaranta-cinc anys, època durant la qual va desplegar les seves aptituds musicals i la seva sensibilitat artística en dos camps més: el de la pedagogia musical i el de la composició. «Els salms musicats pel P. Ireneu i els himnes que ell va musicar han ajudat i ajuden a pregar el nostre poble, i fins a molts d'altres per mitjà de l'adaptació a altres llengües», també va recordar el P. Soler en l'homilia.

Pàg. 17

en primer pla

Valors en el món del circ

Barcelona va acollir entre els dies 5 i 9 de novembre el VI Congrés Internacional de les Organitzacions Cristianes per a la Pastoral de Circs i Fires. En les diferents activitats proposades es van destacar els valors de la itinerància, la provisionalitat i la solidaritat que caracteritzen els que adopten aquestes formes de vida. De la seva banda, experts com la directora nacional de Circs i Fires de la

CEE, M. Eugenia Alegre, afirmen que tenim molt a aprendre de les persones que conformen aquest món i que no són reconegudes socialment com es mereixen. Igualment, un dels sacerdots clown espanyols vinculats a aquesta Pastoral, J. M. Rodríguez, subratlla la dedicació deficient de l'Església en l'atenció dels fidels del circ i les fires.

Pàg. 3, 4 i 5

Ordenació sacerdotal de Joan Soler a Sant Esteve d'Olot

El 20 de novembre passat, solemnitat de Crist Rei, un Mn. Joan Soler nerviós i feliç, acompanyat pels seus pares, va dir «sí» davant del bisbe de Girona al camí que ha escollit, i va rebre la imposició de les mans com a punt culminant de la seva ordenació sacerdotal. La celebració, que va tenir lloc a la parròquia de Sant Esteve d'Olot, va acollir més de mil fidels vinguts de Pineda de Mar, de la Bisbal, de Girona, d'Olot i de tots aquells indrets on Joan Soler, de 30 anys, ha treballat en diferents tasques pastorals.

Pàg. 18

Joan Soler va rebre la felicitació dels companys preveres.

25 anys de Servei Jesuïta als Refugiats

El 14 de novembre del 1980, per iniciativa de l'aleshores superior general de la Companyia de Jesús, el basc Pedro Arrupe, va néixer el Servei Jesuïta als Refugiats (SJR). 25 anys després, aquesta organització és avui present en més de cinquanta països d'arreu del món i compta amb un equip d'un miler de persones format per jesuïtes, religiosos i religioses d'altres congregacions, i laics. Dirigit pel jesuïta català Lluís Magriñà, el SJR constata com en aquests 25 anys el nombre de refugiats no ha fet més que augmentar i com la població civil ha esdevingut la principal víctima dels conflictes.

Pàg. 10

El P. Chema Caballero, premiat per la seva tasca amb els nens soldat

El missioner xaverià Chema Caballero va rebre el 16 de novembre al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona el XXII Premi Internacional Alfons Comín per la seva extraordinària tasca d'acollida i rehabilitació dels nens i nenes soldat de Sierra Leone. Més de 3.000 joves, que van ser segrestats i forçats per les faccions combatents a la guerra civil de Sierra Leona per executar les

més terribles pràctiques de terror, han aconseguit reintegrar-se a la societat. «Davant d'actes de violència brutal, de vegades et plantejges on és Déu», afirma el P. Caballero. I afegeix que «Déu es manifesta en la feblesa de l'ésser humà; a través d'aquesta feblesa pots arribar a descobrir la teva pròpia força per tirar endavant».

Pàg. 29

Evangelització enmig de la gran ciutat

Lisboa acull la tercera edició del Congrés Internacional per a la Nova Evangelització

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 7 El president d'Israel visita Benet XVI

Pàg. 8 Mons. Ricardo Blázquez fa una crida al diàleg

Pàg. 22 25 anys de Càritas d'Andorra

Pàg. 23 Tarragona celebra la beatificació de Carles de Foucauld

Pàg. 31 El P. Enric Puig, nou consiliari de la Fundació Pere Tarrés

Editorial

30 anys després

El 20 de novembre del 1975, amb la mort del general Francisco Franco, finalitzava una etapa de la història d'Espanya i se n'iniciava una de nova, marcada per la monarquia i la democràcia. Trenta anys després i superada completament l'amenaça colpista, després d'aquell ensurt del 23 de febrer del 1981, seguim en aquesta mateixa etapa de consolidació democràtica sota la Constitució aprovada l'any 1978.

Però, en trenta anys la societat ha canviat molt. Entre altres coses ara formem part de l'Europa comunitària, tenim un exèrcit professional i hem pujat enormement la mitjana del poder adquisitiu dels espanyols. I perquè han canviat molt les coses, algunes comunitats autònomes, com per exemple la catalana, creuen majoritàriament que els seus estatuts han quedat desfasats i que cal una adaptació convenient. Aquest tema ha despertat molts recels i desconfiances i campanyes polítiques i mediàtiques per evitar que Catalunya pugui avançar en el seu autogovern. Però no és aquest l'únic tema de fricció en el territori espanyol. Contínuament assistim a batalles duríssimes entre els dos principals partits estatals. Aquestes baralles partidistes, que a vegades responen a un cert infantilisme polític en què només es tracta d'anar en tot contra l'adversari, sigui el que sigui, fomenten un clima de crispació i de tensió, que desmereix bastant aquestes tres dècades de democràcia que ara celebrem.

La democràcia permet expressar lliurement als ciutadans i als polítics les seves idees i propostes, però la democràcia també es basa en el respecte i en l'acceptació de les opinions dels altres. En aquests dies s'observen comentaris per part d'alguns polítics i mitjans de comunicació, que no ajuden gaire a crear un ambient de respecte i maduresa democràtica. El pitjor de tot això és l'apreciació que tenen molts ciutadans del fet que bastants dels nostres polítics posen per davant els seus interessos personals i

partidistes al bé comú de la societat.

En aquest sentit, el clima de crispació i d'enfrontament sense treva que veiem aquests dies a Espanya contrasta amb el que hem vist també aquests dies a Alemanya. Cosa absolutament impensable actualment al nostre país. Les dues grans forces estatals democratacristians i socialdemòcrates han arribat a un acord de govern per dirigir conjuntament els destins de la república federal. D'aquesta manera es fa realitat la «gran coalició» que ha convertit la dirigent de la CDU, Angela Merkel, en la primera dona que estarà al capdavant de la cancelleria alemanya. L'elecció de Merkel demostra el sentit d'Estat i la consolidació democràtica del país germànic. No oblidem que la nova cancellera prové de l'antiga Alemanya de l'Est, i que la reunificació va ser ja un gran esforç per part dels polítics i de tots els ciutadans, on es va anteposar el bé de la nació a la comoditat dels ciutadans de l'antiga república federal.

Un últim detall, en el jurament dels nous càrrecs, la nova cancellera i tots els seus ministres, excepte la titular de Justícia, van fer servir la fórmula conclusiva «Amb l'ajuda de Déu». Una cosa que s'havia anat perdent en el govern de Schröder, ja que el mateix canceller i molts dels seus socis, nostàlgics del maig del 1968, havien eludit la referència religiosa. Un periodista de la televisió alemanya es preguntava davant d'aquest detall: «Es torna a sacralitzar la política?», i ell mateix responia: «No, només es torna a la normalitat.»

També els nostres governants haurien de mirar cap a Alemanya per veure com en tants aspectes religiosos com el finançament de les Esglésies, els alemanys són un exemple a seguir. Però, malauradament, sembla que allò de l'eix francoalemany ara ja no interessa, ara ja només queda França com a mirall del nostre govern laïcista, i a França ja sabem les conseqüències que porten determinades polítiques.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEUD'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 90,70 €

Gibraltar i Portugal: 94,32 €

Resta d'Europa: 157,24 €

Amèrica i Àfrica: 188,80 €

Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La disciplina, és a dir, la cooperació perfecta, és un atribut de la civilització»

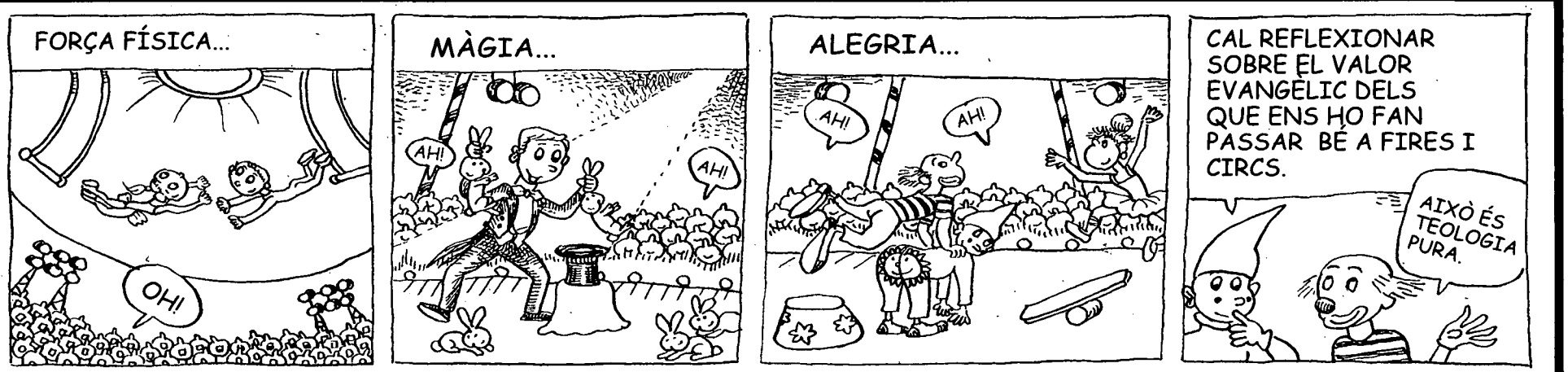
(John Stuart Mill. Filòsof i economista anglès. 1806-1873)

Molts esforços en una mateixa direcció (o, el que és el mateix, «mancomunats en un mateix propòsit»), garanteixen l'èxit? Gairebé tothom respondria que sí. La història, però, demostra que en força ocasions la resposta ha estat no. Per què? Perquè és fàcil coincidir, fins i tot amb fervor, amb un ideal o propòsit, però ja no ho és tant aconseguir la «cooperació intel·ligent» entre tots. La cooperació, perquè sigui efectiva, requereix la subordinació d'uns interessos a uns altres i, per tant, d'unes persones a unes altres; aquí és on es malbaraten temps i energies perquè gairebé tots volen portar la batuta, i pocs són els que accepten una direcció. Molts equiparen subordinar-se a «no ser tingut en

compte, a no reconèixerne els valors» i rondinen, o cooperen però de mal humor, com si en part els haguessin retallat les ales. Si l'acòlit enveja el sagristà, el sagristà el canonge, i aquest el que porta la mitra i el bàcul, la catedral no s'ensorrarà, és clar, «però la renovació i el progrés espiritual dels que hi van, s'obtindrà a mitges o no s'aconseguirà». Sense una disciplina racional i assumida amb convicció i cordialitat, no hi ha empresa sòlida; i a l'hora de comptar els beneficis, les xifres són decebedores. La causa de molts fracassos materials i espirituals es troba en la manca de «cooperació disciplinada dels components».

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

«Vés-te'n del teu país... i seràs una benedicció»

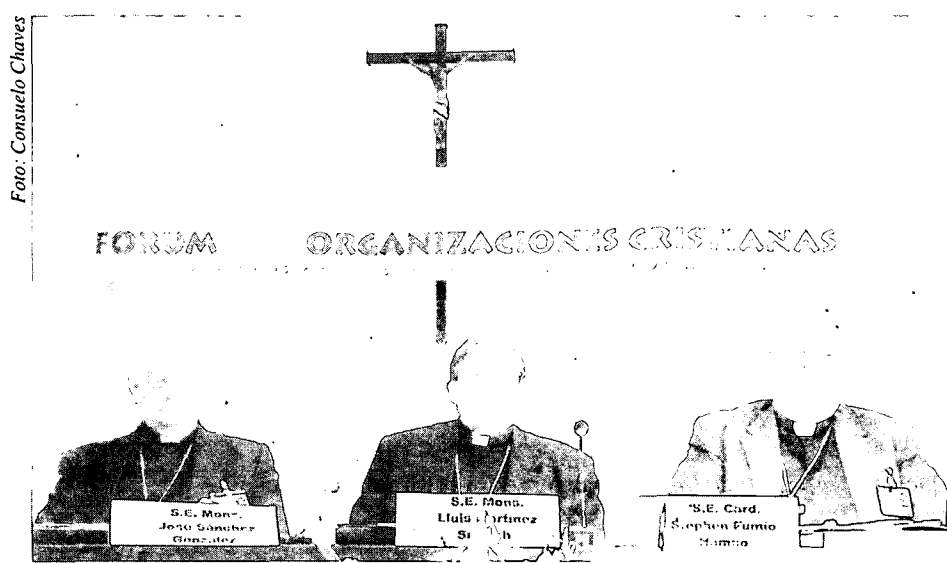
■ VI Congrés Internacional del Fòrum de les Organitzacions Cristianes per a la Pastoral de Circs i Fires

A principis del mes de novembre els cristians amants del món del circ, de les fires, i del món itinerant en general, van tenir una cita a Barcelona. Promoure l'atenció pastoral d'aquest col·lectiu així com treballar per al

seu reconeixement social, van ser alguns dels objectius proposats. El congrés va comptar amb la participació destacada del cardenal Stephen Fumio Hamao, president del Pontifici Consell de la Pastoral per a Emigrants i Itinerants.

Barcelona va acollir entre el 5 i el 9 de novembre el VI Congrés Internacional del Fòrum de les Organitzacions Cristianes per a la Pastoral de Circs i Fires, el tema del qual es va inspirar en la cita del Gènesi «Surt de casa teva... i seràs una benedicció». La casa d'acollida Sant Ignasi de Loiola al barri de Sarrià a Barcelona va tenir com a hostes els representants de les delegacions procedents d'Alemanya, de Suïssa, d'Holanda, d'Àustria, de França, d'Itàlia i d'Espanya.

Particularment significativa ha estat la participació del cardenal Stephen Fumio Hamao, president del Pontifici Consell de la Pastoral per a Emigrants i Itinerants. Hi va ser durant tots els dies que va durar el congrés, donant suport així amb la seva presència a aquest servei pastoral considerat marginal per molts aspectes. El car-

Mons. Martínez Sistach, entre Mons. J. Sánchez González i el cardenal Stephen Fumio Hamao, en la inauguració del congrés.

Fòrum de les Organitzacions Cristianes per a l'animació pastoral de les persones del circ i de la fira

És un organisme estable constituït per promoure en sentit ecumènic l'animació pastoral, cultural i social de les persones del circ i de la fira i per estimular en la comunitat civil la comprensió i la valoració de la seva identitat en un clima de convivència pacífica i respectuosa dels drets de les persones.

Formen part del Fòrum catòlics d'Itàlia, d'Espanya, de França, de Suïssa, d'Alemanya, d'Àustria, de Bèlgica i d'Holanda; i protestants evangèlics d'Alemanya i d'Àustria. I es reuneixen ordinàriament cada tres anys.

denal va destacar que la cultura del món dels circs i fires es caracteritza per l'esperit solidari i l'acollida desinteressada. La seva tasca «és un acte de caritat, és una bona ajuda espiritual i moral», va afirmar.

En aquesta línia, el president de la Comissió Episcopal de Migracions de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. José Sánchez González, es va referir als circenses i firaires com els «ciutadans universals del món. Són portadors d'alegria en un món que viu en la tristesa i la soledat de la ciutat. Ells

ens ajuden, als qui estem establerts a la ciutat sedentària, a viure moments d'esbarjo que són bons per al nostre equilibri».

Per la seva part, l'arquebisbe de Barcelona, que va fer les funcions d'amfitrió dels presents, va admetre que no prestem prou atenció a les persones que

viuen del circ o de la fira: «Potser a la ciutat donem més importància a les institucions territorials per a persones de vida sedentària, per exemple a través de les parròquies, i oblidem altres persones com les itinerants. M'atreveria a dir que aquest camp està oblidat en certs àmbits de l'Església.»

«M'atreveria a dir que aquest camp està oblidat en certs àmbits de l'Església»

Justament combatre aquest «oblit» mitjançant l'acció apstoral va ser una de les finalitats d'aquest VI Congrés. Es va fixar com a objectiu promoure el desenvolupament integral de

tota persona que actua en l'àmbit dels circs i les fires en totes les seves dimensions humanes, professionals i espirituals, gràcies a una acció de sensibilització de l'opinió pública, de col·laboració de les Esglésies amb les altres organitzacions del sector i amb els organismes competents a la societat. De la

mateixa manera, es va perseguir afavorir en l'esperit ecumènic les relacions, l'intercanvi, la reflexió dels qui tenen la preocupació de l'anunci de l'Evangeli entre les persones del circ i la fira.

La importància de la itinerància

El congrés es va articular en dues ponències, tres taules rodones i en diversos grups d'estudi organitzats per idiomes i nacionalitats. El Dr. Francesc Torralba Roselló, filòsof i professor de la Universitat Ramon Llull, va desenvolupar la primera de les conferències: *Itinerància i provisionalitat. El poble d'Israel com a metàfora antropològica*. Va defensar que «la itinerància i la provisionalitat constitueixen el punt de partida per rebre el missatge evangèlic de l'alliberament operat en Crist. Com diu Soeren Kierkegaard, la passió de Déu és comunicar-se. Quan el destinatari de l'Evangeli són persones que desenvolupen la seva vida quotidiana en un pla de provisionalitat i d'itinerància, la possibilitat que aquest missatge sigui significatiu i que hi tingui recepció, és molt superior que quan el destinatari genèric són persones que s'instal·len en el mite de l'autosuficiència i que consideren que la seva vida ja ha assolit un estat de quietud i de permanència».

La segona conferència va anar a càrrec del Dr. Armand Puig i Tàrrach, pastoralista i professor a la Facultat de Teologia de Catalunya, i va versar sobre *Sortir i comunicar la benedicció de l'evangeli*. Hi va ressaltar la figura d'Abraham, com a nòmada de vocació, establint, posteriorment, un paral·lelisme amb la vida de Jesús i amb l'Església primitiva. Va afirmar rotundament que «la itinerància és consubstancial en la vida cristiana i en la forma de ser de l'Església, tal com el Senyor Jesucrist la va pensar. Una Església flàccida, instal·lada, sense esperit missioner, seria una caricatura d'ella mateixa». (C.Ch.)

Conclusions

Els grups d'estudi han conclòs com a aspectes i línies de treball a tenir en compte en la tasca pastoral els següents punts:

—En una societat sedentària, la forma de vida itinerant de circenses i firaires, els presenta com a grups diferents i en certa manera marginals. No es reconeix el seu treball com a expressió cultural. D'aquí la necessitat de difondre la tasca social que exerceixen aquests grups: porten l'alegria.

—Valors com la família, l'amistat, l'afecció a la feina i una certa religiositat popular de fons han quedat intactes durant molt de temps al si del món del circ i les fires. Avui dia assistim al seu debilitament. Això no obstant, el món dels itinerants té el seu propi do per aportar a la societat i a l'Església: el sentit de la provisionalitat i de la solidaritat.

—El circ i la fira són un laboratori per a un camí cristià de fraternitat universal. Ells contribueixen a la pau, malgrat la lluita pel lloc i el treball, donen testimoni acollint les diferents persones que s'acosten a aquest món sense fronteres.

—Cal escoltar, viure i experimentar la seva dimensió. Hem de fer evangelització des de la seva realitat, d'aquí la necessitat d'una formació adient per als agents de pastoral. Hi ha de prevaler l'amistat, el diàleg, el fet d'estar amb ells, de ser exemple, de ser capaços de retrobar la nostra fe i de donar testimoni d'esperança.

—La catequesi haurà de ser transportada a l'àmbit familiar. Cal elaborar un material didàctic emprant un llenguatge figurat que animi i estimuli un diàleg familiar de la seva fe.

—El paper dels operadors pastorals ha de ser el de sensibilitzar i estimular l'Església estructurada per recuperar la pròpia radicalitat nòmada/peregrina/missionera.

El circ, molt per aprendre

■ J. M. Rodríguez és un dels 10 capellans espanyols vinculats al món de la itinerància

Sempre va voler ser pallaso, però va ser a partir de la seva ordenació sacerdotal que va atendre la crida d'aquesta vocació. Des de fa 10 anys, Topito i Juan Manuel Rodríguez són la mateixa persona. L'un reparteix som-

riures als qui més ho necessiten, els nens d'un hospital, i l'altre imparteix els sagraments habitualment en una paròquia de Leganés i de tant en tant sota la carpa d'un circ. Creu que podríem aprendre molt del món del circ.

Quan es va assabentar de l'organització del VI Congrés Internacional del Fòrum de les Organitzacions Cristianes per a la Pastoral de Circs i Fires, Juan Manuel Rodríguez, un dels capellans de la diòcesi de Getafe a Madrid, no va dubtar a acudir-hi. Per motiu doble: primer, l'amor al món del circ, i segon, perquè el seu personatge, Topito, havia d'amenitzar una de les vetllades organitzades durant el congrés.

Juan Manuel Rodríguez és un dels ministres de l'Església més sensibilitzats amb el món del circ, no només pel que fa a l'assistència religiosa envers aquest col·lectiu sinó com a part integrant. És un dels capellans *clown* que hi ha a Espanya. «Jo sempre vaig voler ser pallaso però va ser arran de la meua ordenació sacerdotal, fa 10 anys, que vaig descobrir més fortament aquesta vocació. A partir d'aquest moment me'n vaig convèncer. I vaig buscar una carpa molt especial on actuar: cada dijous vaig a l'Hospital del Nen Jesús de Madrid. Allà Topito actua enmig del dolor, i intenta portar-hi una mica de joia», explica.

Veure un somriure sincer en el rostre d'un infant, d'una persona adulta o gran és el que l'empeny dia rere dia a posar-se el nas de pallaso i les sabatotes. Creu que els pallasos i el món del circ contribueixen a la nostra capacitat de somiar. Capacitat que cada vegada es troba més a faltar en els infants d'avui dia: «Jo crec que

Topito durant la seva actuació al VI Congrés Internacional del Fòrum de les Organitzacions Cristianes per a la Pastoral de Circs i Fires.

els nostres nens esdevenen adults molt ràpidament, els caldria molta més il·lusió i infància. La societat actual ha perdut la capacitat de sorprendre's i de somiar.»

Una assignatura pendent de l'Església

Aquest capellà, des dels seus anys d'experiència, afirma haver constatat mancan-

ces en l'atenció religiosa del col·lectiu del circ: «Som molt pocs els interessats en aquest món i no podem arribar arreu», aclareix. Està convençut que la gent del circ és molt receptiva i té un sentit de la transcendència molt important: «És gent que cerca Déu i que té una fe sense adular. Tenen una fe senzilla, molt bonica.» Adverteix que la presència de preveres, catequistes o voluntaris als circs i fires «és

una assignatura pendent de la nostra Església». Perquè la gent del circ i els firaires, segons defensa, poden ensenyar molt en qüestió de fe: «Són persones desinstal·lades, que van de lloc en lloc, i no era això el que feia Jesús? Ells ho fan. Hauríem d'aprendre d'aquest món moltes coses. Així potser no viuríem tan instal·lats en les nostres comunitats, en les nostres paròquies, en els nostres moviments... en definitiva, en el nostre melic.»

Topito pertany al Club de Pallasos i

«La societat actual ha perdut la capacitat de sorprendre's i de somiar»

Artistes espanyols de Circ i en el revers del seu carnet es pot llegir una frase de l'escriptor Ramón Gómez de la Serna amb la qual el capellà *clown* s'identifica completament: *Qui tingui més nits de circ a favor seu serà el primer d'entrar al Regne del Cel.* «Hauríem d'aprendre una mica d'aquesta frase —afegeix— i no perquè el món del circ em doni vida, sinó perquè crec que és un món molt especial, porta joia. A vegades tenim tantes coses materials i no obstant això, ens manca alegria.»

El seu somni és viure una temporada al circ i experimentar la vida de nòmada «com ho va fer Abraham; anar d'un lloc a un altre, viure amb ells els seus patiments, els seus dolors, les seves penes... No sé si mai esdevindrà realitat. Mentrestant, cal continuar somiant i dibuixant somriures», exclama. (C.Ch.)

L'espectacle més gran del món

Perquè s'encenguin els llums i comenci l'espectacle més gran del món han de preparar-se moltes coses abans. Cal comptar amb una bona plantilla d'artistes, aconseguir permisos de l'ajuntament, publicitar l'arribada del circ, establir els serveis d'aigua i llum, aconseguir l'alfal dels elefants i la carn dels lleons, etc. És la feina que no es veu i de la qual depèn el que s'exhibeix al públic. És la feina que des de fa gairebé 30 anys du a terme el fundador i director del Gran Circ Mundial, José María González Villa: Ell coneix a la perfecció els secrets, dificultats, satisfaccions i lluites de la gran família del circ.

En el seu cas, la família està formada per 240 persones nascudes en 30 països diferents i de les quals la majoria tenen entre 16 i 30 anys. És a dir, a la petita ciutat ambulat del Gran Circ Mundial, conviuen fins a tres desenes de llengües i cultures diverses. «Intentem portar el millor de les escoles i els circs d'arreu del món per muntar a Espanya un gran festival de cultures», afirma el director del circ. Aquest espectacle ha hagut de superar l'arribada del cinema,

la popularització de la televisió, la competència de les videoconsolles i ara el repte d'Internet. Per això ha hagut d'incorporar noves tecnologies, nous números artístics, nous vestuaris, maquillatges i posada en escena, etc.

Una de les característiques que fan únic l'espectacle del circ és que s'adreça a infants de 3 a 92 anys. És l'espectacle familiar per excel·lència i és que «quan entrem sota la carpa d'un circ tots ens sentim una mica infants», confirma el director del Gran Circ Mundial.

Com a conseqüència de la fragilitat i la provisionalitat en què viuen, de ciutat en ciutat amb la casa a sobre, la gent del circ és especial. José María González Villa ho té clar: «Els artistes i les persones que vivim sota una carpa, quan anem a dormir a la nit, no pensem si l'actuació ha anat bé o malament, si ha vingut molt públic o poc a veure'ns, el més important és haver aconseguit el somriure d'un infant i potser és això el més bonic del món. Això no ho pot aconseguir un director d'una multinacional per molts diners que tingui. El circ té un en-

José M. González Villa, director del Gran Circ Mundial.

cant, una màgia, és diferent.»

Tot i les condicions pròpies de la vida itinerant (com a màxim es queden 3 mesos a la mateixa ciutat), les satisfaccions del dia a dia amb el públic són les coses que empenyen l'artista del circ a continuar i intentar superar-se. A aconseguir «el més difícil encara». Com quan es va pensar que el triple salt mortal era el màxim que es podia aconseguir i actualment, hi ha artistes que fan el salt quàdruple. «L'artista quan surt a la pista vol que la seva ovació sigui la més forta, no cerca tenir les lletres en neó més grans, o sortir l'últim per tancar la funció.»

Sempre s'ha dit que el circ és una gran família, «si no fos així no continuaria viu», afirma convençut José M. González Villa. Encara que l'artista es jugui la vida al trapecí o el domador dins la gàbia de les feres, sap que quan acabi el número l'espera la convivència amb la resta d'integrants del circ. I si el pallaso que viu a la caravana 12 es posa malalt, l'acròbata de la caravana del costat de seguida estarà disposat a posar-se el nas, sortir a la pista i intentar fer-ho tan bé com pugui.

L'ENTREVISTA

M. Eugenia Alegre García és la directora nacional de Circs i Fires

—Vostè que ha viscut immersa tants anys en el món de la fira, com el definiria?

—L'aspecte familiar és el que més el caracteritza. Tota la família s'aboca per tirar el negoci endavant. És la seva vida. A més, la fira és un món molt obert on tothom té cabuda, no hi ha barreres, no hi ha fronteres, ni portes. Per a les coses bones i per a les dolentes. Són molt humans, acollidors i això fa que siguin molt solidaris. Jo he vist actituds de solidaritat tremendes.

—En què diferenciaria el món del circ del de la fira?

—El món del circ és més sa que el de la fira. La fira no deixa de ser un negoci. Això no obstant, els membres del circ són artistes i s'han de superar contínuament a ells mateixos; l'«encara més difícil» fa que intentis aconseguir cada cop més èxits.

—Com ha estat la seva experiència de sentir-se una firaire més?

—Ha estat fabulosa. Quan vam començar no coneixíem bé aquest món, fins i tot en teníem certs prejudicis formats. Però ells ens han ensenyat a valorar tot un seguit de coses que nosaltres com a religioses sí que proclamàvem amb la paraula però no deixaven de ser idees. Amb ells vam tocar de peus a terra, amb les seves necessitats i mancances, i veient com tothom s'ajudava. Viús al carrer, de fet viús en una caravana, però baixes dos esglaons i ets al carrer. I passes tot el dia a la carretera. Ens han ensenyat a no aferar-nos a les coses, a desprendre'ns-en, el sentit de la itinerància, de fer camí, l'alegria... El valor de la provisionalitat que ells tenen inconscientment és la faceta que ha de descobrir el cristià i que ha de viure.

—Creu que el món del circ i el de les fires ambulants no reben el just reconeixement social?

—El seu treball és portar l'alegria, fer riure la gent, que passin una bona estona, que s'oblidin de l'estrès de la feina, de l'estrès del ritme de vida d'aquesta societat. Jo crec que la societat no s'adona del paper que fan. És un paper social importantíssim i no estan reconeguts. Els veiem amb un cert menyspreu i no és veritat, són famílies normals que per guanyar-se la vida en lloc de tenir una botiga, que per cert sabrien portar perfectament, tenen una atracció.

Pensem que els circs només són per a infants. I crec que

hem de saber que tots portem un infant a dins i que necessitem riure de moltes coses. A més, de vegades els adults no valoren la dificultat d'un treball en directe. Hem de veure'ls com el que veritablement són: persones que fan un bé a la nostra societat.

—Quanta població s'estima que està vinculada al món de la fira?

—Jo crec que deu haver-hi unes 100.000 persones firaïres.

—Què es fa per ells des de la Pastoral?

El 1978 M. Eugenia Alegre, pertanyent a l'orde de les franciscanes de Montpeller, va rebre un encàrrec que li canviaria la vida. Ella i dues germanes més van deixar les classes en un col·legi convencional per exercir de professores i de catequistes en un àmbit molt especial: les fires i els circs. Casa seva va passar a ser una caravana; la seva escola, ambulant, i els seus alumnes, els fills dels firaïres i dels circenses. Durant més de 12 anys va compartir amb ells mancances, alegries, penes, necessitats i sobretot valors. Des de fa 10 anys s'encarrega de la Pastoral de Circs i Fires de la Conferència Episcopal Espanyola.

«Les persones del circ i de la fira fan un paper social importantíssim»

—Sobretot, que les diòcesis també s'impliquin en l'atenció i en l'acollida quan aquests grups es fan presents a la seva parròquia. Que sigui l'Església local la que assumeixi aquesta realitat. Per descomptat, tenint en compte que són grups específics i que necessiten una pastoral específica. Primer perquè la seva forma de vida és completament diferent de la forma de vida sedentària. Mentre nosaltres estem descansant, aquesta gent és quan més treballa. No poden assistir a un ofici religiós en l'horari estipulat normalment a les parròquies. L'Església és conscient de la situació d'aquestes persones i els ofereix un seguiment i altres possibilitats a través de preveres, religioses i agents de pastoral que treballin amb ells.

—Quines mesures concretes s'apliquen?

—No hem aconseguit que a cada diòcesi hi hagi algú que s'hi dediqui, però sí que hi hagi representació a força diòcesis espanyoles: en un total de 14. Hi ha una desena de preveres i mitja dotzena d'equips formats per agents de pastoral. Són grups de joves universitaris que a l'estiu, quan la fira s'estableix en un indret, hi acudeixen per organitzar campanyes

urbans per als infants. És un programa cultural, humà, de convivència i de formació religiosa que se'ls ofereix des de la Pastoral. Fan tota mena d'activitats; es

tracta que ocupin el seu temps en altres coses que no siguin la tele o anar amunt i avall.

En alguns llocs també es fan sortides culturals per a les dones o per a les famílies completes i es crea un ambient molt bo. Volem que aquestes accions s'ampliïn a més llocs. A part, cada any fem una peregrinació conjunta. I sol haver-hi una resposta molt bona. Hem estat a Santiago de Compostel·la, a Covadonga, a Lourdes i tenim pendent de venir a Montserrat.

els humans. I a més és bonic perquè arreglen el circ com si fos una catedral. Col·loquen flors i estovalles, ho adomen amb delicadesa.

—Si com afirma són grups específics que necessiten una pastoral específica, han desenvolupat cap material destinat exclusivament a ells?

—Sí. Per a la preparació de la primera comunió el departament va publicar un catecisme específic. I és que no poden seguir normalment la preparació de catequesi de les parròquies. Per això vam fer un catecisme fet des del seu món i per a ells, que és diferent. Fent servir els símbols que ells viuen: la festa, l'alegria, la itinerància, etc. Es tracta de 12 catequesis. Està dividit en dues parts. La primera està destinada als pares, perquè siguin els mateixos pares els qui preparin els seus fills si no hi ha capellans o religioses per atendre'ls. I la segona part són continguts i diferents activitats per als infants.

—Quins creu que són els aspectes a millorar en l'acció pastoral dins d'aquest món?

—La pastoral ha de ser una pastoral de la presència. Són grups molt específics i hem d'estar amb ells i escoltar-los. Jo crec que l'Església local s'ha de conscienciar més que hi ha aquests grups. I darrere de tota l'alegria, la festa, la llum i el color hi ha grups de persones que es desconeixen i que de vegades no estan prou ateses. Tenen necessitat d'expressar-se i de rebre una paraula de consol. Hem de predicar amb l'exemple i amb la paraula. Jo crec que hem de ser sensibles i saber acollir-los.

L'Església ha d'estar

amb els ulls molt oberts als grups més desfavorits i veure que aquestes persones no poden expressar la fe com voldrien. No tenen prou espais i moments per practicar la fe. Contínuament treballen i el seu ritme de feina els impedeix de tenir, de vegades, els seus moments de reflexió, els seus moments per a l'expressió religiosa.

—Finalment, què li demanaria a l'Església?

—Jo li demanaria que fos sensible a la realitat d'aquests grups. No cal una dedicació completa, no impedeix el funcionament normal d'una parròquia, és un afegit més. A més, jo crec que l'Església ha d'aprendre d'ells perquè tenen uns valors molt bons, dels quals moltes vegades ni ells mateixos són conscients.

Reportatge i fotos:
Consuelo Chaves

M. Eugenia Alegre, directora nacional de la Pastoral de Circs i Fires de la CEE.

—Quan hi ha un infant per batejar o un matrimoni que es vol casar, i s'estan desplaçant contínuament d'una banda a l'altra, quin és el procés a seguir?

—També atenem en l'àmbit sacramental. Són accions molt puntuals. Les persones del circ o de la fira solen contactar amb mi per dir-me què necessiten i on es trobaran segons la ruta prevista. Aleshores jo busco el capellà més proper a l'indret i aquest es desplaça a preparar el sagrament el temps que calgui. I després es fa la celebració.

—En el cas dels circenses, els sagraments se celebren a les mateixes instal·lacions del circ?

—Normalment sí. Perquè és un lloc molt bonic per fer-ho. És un mitjà de vida, allí és on treballen i jo crec que cal compartir aquesta vida i que cal dotar-la de sentit cristià. Els esdeveniments religiosos han d'anar units amb els laborals i

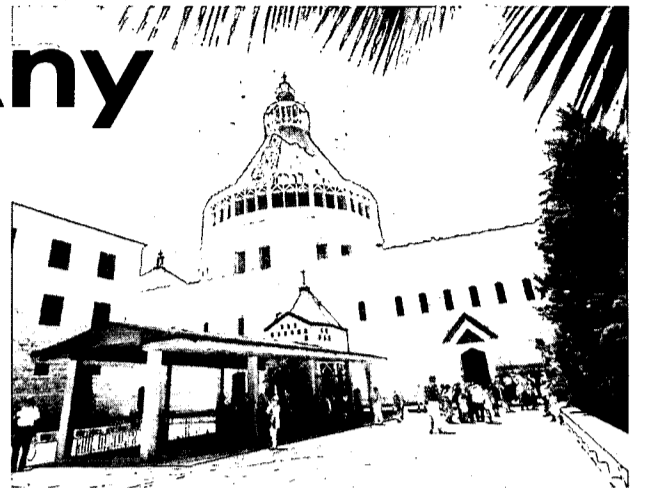
«L'Església ha d'aprendre d'ells perquè tenen uns valors molt bons»

De 27 de desembre al 3 de gener del 2006

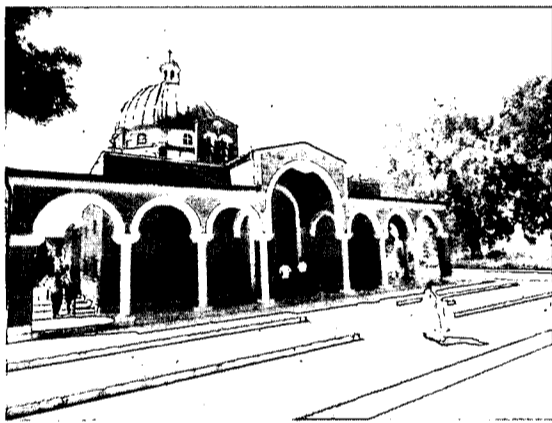

Cap d'Any

a

TERRA SANTA

*Especial solidaritat
amb els nostres
germans*

Oberta la inscripció.

DEMANEU informació.

CAMPANYA DE NADAL:

solidaritat amb els nostres germans de Terra Santa

De la nostra visita a Terra Santa del passat mes d'octubre, encara ens en ressonen les paraules que ens adreçà Mons. Mtarios Haddad, vicari patriarcal de Jerusalem dels grecs melquites:

«Les comunitats religioses cristianes estem endeutades fins al coll, i angoixades pels recursos que no ens arriben com esperàvem d'Europa.

Som nosaltres qui ajudem la població palestinenca sotmesa a la pobresa més estricta.

Fem el que no fa l'Estat: assistim els orfes, les mares vídues, els pares sense feina que no poden pagar els lloguers, els joves sense esperança, etc. Estem esgotats davant d'un futur molt incert... Si us plau, veniu i ajudeu-nos!»

A *Catalunya Cristiana* ens en sentim responsables. Sabem per experiència que entre tots, sumant, podem fer-hi molt! I us preguem, que un cop més, ens ajudeu i col·laboreu en la campanya d'enguany.

Us proposem 3 euros, o el que us sigui possible en la mesura de les vostres possibilitats.

Ens podeu enviar el donatiu per mitjà de gir postal o bé per transferència bancària al compte següent: Caixa Penedès: compte especial TS: número: 2081 - 0100 - 12 - 3300010800. Indiqueu-hi clarament el nom i l'adreça.

Perquè us puguem lliurar el rebut corresponent, feu-nos arribar el comprovant de la caixa, i indiqueu-hi clarament el vostre nom, l'adreça, el codi postal i la població. Moltes gràcies, i que Déu us beneeixi.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

El Papa demana a Israel coexistir amb Palestina

■ Benet XVI és convidat a visitar Terra Santa

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va rebre en audiència el president d'Israel, Moshe Katsav, a qui va reiterar la posició del Vaticà amb relació a Terra Santa, «favorable a l'existència i a la col·laboració entre tots dos estats, Israel i Palestina». Així ho va manifestar el subdirector de l'oficina de premsa de la Santa Seu, el P. Ciro Benedettini, després de la primera visita oficial d'un cap d'estat d'Israel a la Santa Seu.

El Papa i Katsav van parlar durant 25 minuts, en un ambient de gran cordialitat. «En la trobada s'han examinat les relacions entre Israel i la Santa Seu, arran de l'inici de relacions diplomàtiques el 1994. Sobre la situació actual a Terra Santa ha estat de nou exposada a l'il·lustre hoste la posició de la Santa Seu, favorable a l'existència i a la col·laboració entre tots dos estats, Israel i Palestina», va manifestar Benedettini. El subdirector de l'oficina de la Santa Seu va afegir que una part del col·loqui es va dedicar a la possibilitat «d'una col·laboració més intensa» en l'àmbit humanitari, especialment a l'Àfrica, i en l'àmbit de la cultura. Pel que fa a les relacions entre tots dos estats, Benedettini va explicar que es van examinar els dos acords signats entre Israel i la Santa Seu, del 1993 i 1997.

En declaracions als periodistes, el president Katsav va explicar que arran de l'audiència va renovar al Papa la invitació perquè visiti Israel i que tant l'audiència amb Benet XVI com la seva reunió amb el

El president d'Israel va visitar a Benet XVI.

cardenal Angelo Sodano van tenir lloc en un ambient «cordial, lliure i obert». El president va agrair al Pontífex la visita a la sinagoga de Colònia, el mes d'agost passat, i les seves nombroses manifestacions a favor de l'Estat d'Israel.

Katsav va presentar a l'audiència fotos emmarcades de mosaics acabats de trobar al jaciment arqueològic del que es conside-

ra que és l'Església més antiga de Terra Santa. Per la seva banda, el Bisbe de Roma li va regalar un quadre amb la reproducció de la declaració del Concili Vaticà II *Nostri aetate*, document que va suposar un gir radical a les relacions entre jueus i catòlics, i la reproducció d'un escrit autògraf de Joan Pau II amb el discurs pronunciat durant la seva visita a Auschwitz. (C.C.)

El Papa convida a viure l'Advent amb «fervor espiritual»

CIUTAT DEL VATICÀ.— El 23 de novembre, durant l'audiència general, el Papa va convidar a fer de l'Advent un període de preparació espiritual a la vinguda de Jesús per Nadal, «traient de la Paraula de Déu i de l'Eucaristia l'energia interior per acollir el Senyor que ve». El Papa va dedicar la reflexió de l'audiència a meditar sobre Jesucrist, únic salvador de l'home, ajudant-se del càntic del primer capítol de la carta de sant Pau als Efesis, «El Déu Salvador». (Zenit)

Una agència anticipa el document vaticà sobre homosexualitat i sacerdocí

CIUTAT DEL VATICÀ.— El nou document vaticà sobre les persones homosexuals i els seminaris ha sortit a la llum de manera no oficial una setmana abans de la seva publicació i presentació als periodistes. Una agència italiana, Adista, ha aconseguit el text íntegre i l'ha posat a disposició dels lectors a la seva pàgina web (www.adista.it). El document és una instrucció de sis pàgines de la Congregació per a l'Educació Catòlica que fa referència «a una qüestió particular: l'admissió al seminari i a ordes sagrats de candidats amb tendències homosexuals profundament arrelades». Segons el text, queda clar que «l'Església respecta profundament les persones en qüestió», però «no pot admetre al seminari ni a ordes sagrats qui dona suport a l'anomenada cultura gai».

Tot el document que fa públic Adista —i que sembla original encara que caldrà esperar la publicació oficial per part vaticana— fa un esforç manifest per deixar clar que no es parla d'homosexuals, sinó de «persones amb tendència homosexual fortament arrelada».

El text va ser aprovat per Benet XVI el 31 d'agost i du data del 4 de novembre i la rúbrica del cardenal Zenon Grocholewski, prefecte de la Congregació per a l'Educació Catòlica, i del secretari de la congregació, l'arquebisbe Miller. El text fa una crida a la responsabilitat i al discerniment, i convida els bisbes i els superiors religiosos a estar atents perquè les normes s'observin atentament. No és la primera vegada que l'agència de notícies sobre el món catòlic i religiós Adista anticipa documents secrets. (M.D.B.)

ESTATS UNITS

Confessions religioses exigeixen una reforma migratòria

WASHINGTON.— La Conferència de Bisbes Catòlics dels Estats Units, juntament amb 37 organitzacions religioses nacionals, ha exigint al Congrés d'aquest país una reforma migratòria «que estableixi un sistema d'immigració segur i humanitari», que coincideixi amb la tradició nord-americana de rebre migrants d'arreu del món. Citant passatges de la Bíblia i de l'Alcorà l'acord interreligiós dirigeix la seva atenció als legisladors per apressar-los a afrontar «les dimensions morals de tota política pública» i prendre les decisions necessàries per «aprofundir en polítiques que enalteixin la dignitat de cada persona humana». A les organitzacions nacionals signants d'aquest acord s'han afegit 69 organitzacions religioses locals, incloent-hi nombrosos ordes religiosos i grups caritatius catòlics de les diòcesis del país.

Els punts d'acord inclouen un reconeixement del dur treball que duen a terme els treballadors migrants, així com la seva contribució específica a l'economia dels Estats Units. Això exigeix, diuen els signants, que «surting de l'ombra», que regularitzin el seu estatus migratori i tinguin l'opció de poder-se convertir en ciutadans sota la llei i, eventualment, residents dels Estats Units. També exigeixen reformes perquè els treballadors no passin tant de temps separats de la seva família; l'obertura d'alternatives per als immigrants i les seves famílies d'entrar amb seguretat, amb els drets protegits, mitjançant un programa de treball transitori i, sobretot, la humanització de la frontera amb Mèxic, lloc actual d'una enorme tensió i violació constant dels drets humans. (Zenit)

R. D. CONGO

Assassinat salvatgement un sacerdot

MANONO.— El sacerdot François Djikulo, de la diòcesi de Manono, sense informar ni demanar l'autorització del seu bisbe, Mons. Vicent de Paul Kwanga, es va apropar en missió davant el cap rebel Kyungu Kyungu, per convèncer-lo que deposés les armes i posés fi al terror a què estan sotmeses les poblacions que viuen entre Manono, Mitwaba, Pweto i Dubie. Segons informa el bisbe, ha arribat la notícia que el sacerdot ha estat «salvatgement assassinat: primer va ser mutilat juntament amb el seu company Kayimbi, després cremats vius a Mutendele, territori de Pweto, a 75 km de la parròquia de Dubie, diòcesi de Kilwa Kasenga». (Fides)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans persones grans

Tenim una plaça disponible (home o dona)

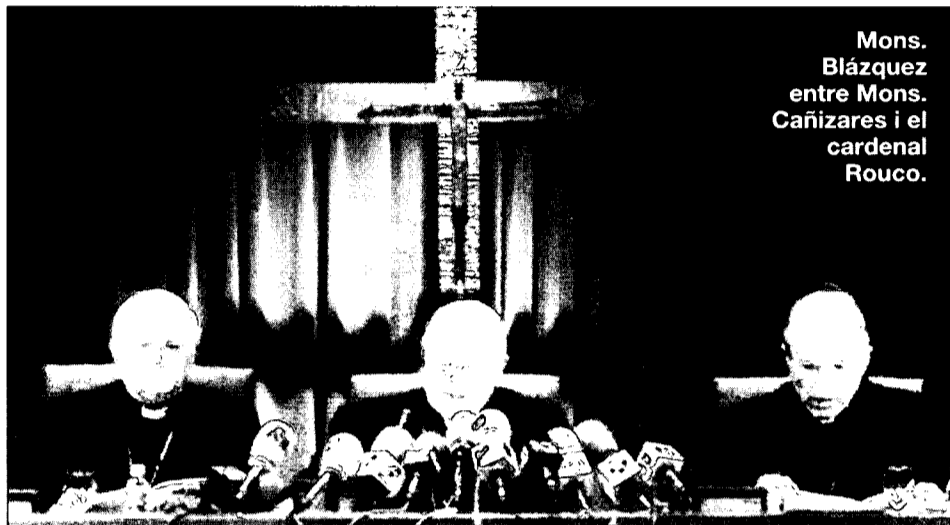
NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Espanya

Mons. Ricardo Blázquez fa una crida al diàleg i al respecte

■ La Conferència Episcopal Espanyola celebra la seva LXXXV Assemblea Plenària

MADRID.— Del 21 al 25 de novembre la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) va celebrar la seva LXXXV Assemblea Plenària. Al tancament d'aquesta edició encara no havia finalitzat, per la qual cosa només recollim el discurs inaugural del president de l'episcopat espanyol, Mons. Ricardo Blázquez, bisbe de Bilbao. En el seu discurs, Mons. Blázquez es va referir al pla pastoral de la CEE, el 40è aniversari de la cloenda del Concili Vaticà II i al Sínode dels Bisbes sobre l'Eucaristia.

Mons. Blázquez entre Mons. Cañizares i el cardenal Rouco.

Mons. Blázquez va assenyalar que el pla pastoral de la Conferència Episcopal Espanyola per als pròxims anys girarà al voltant de l'Eucaristia: «Posar l'Eucaristia al centre del nostre pla pastoral serà una manera d'aprofundir en els millors fruits del Jubileu en aquests primers anys del nou mil·lenni. Perquè serà

posar Crist mateix al centre de la vida de l'Església; o millor encara, deixar que d'Ell, que és al centre de la comunitat cristiana, corri per tot l'organisme la saba de la Paraula, del Servei de Déu i del servei als germans.»

Per al president de la CEE, el diàleg «ens convida a proposar l'Evangeli i la

seva veritat amb amabilitat. L'acció pastoral de l'Església comporta diàleg i anunci, respecte i "parresia" per proclamar l'Evangeli amb gosadia i sense por, escolta atenta de l'altre i prendre la Paraula amb claredat». Segons el prelat, cal una «actitud receptiva», perquè «les interferències, els sorolls i les precipitacions ens dificulten la percepció i l'assimilació reposada».

Mons. Blázquez es va esforçar per deixar clar que «no volem actuar en la nostra acció pastoral com a remolc de les qüestions que altres introdueixin en la societat ni com a reacció a les iniciatives del Govern, ja que l'Església té el seu programa en Jesucrist i el seu Evangeli presents a l'Església». En aquest sentit, va explicar que «volem que quan haguem de dir que "no", aquest "no" sigui percebut com el revers d'un gran "sí". L'Evangeli de Jesús és abans que res anunci de vida i plenitud, i per això és també denúncia del que extravia i confon, malmet i degrada».

El bisbe de Bilbao va reiterar el compromís de l'Església de ser «llevat de solidaritat, concòrdia i esperança». Així, doncs, fent al·lusió a la transició espanyola, va subratllar que «aquelles actituds de reconciliació, de guariment de ferides, d'interès per construir entre tots una societat justa i respectuosa de les legítimes diferències, culta i solidària, han de prendre constantment forma i cos en acords al servei del bé comú».

Família i LOE

El discurs va defensar la família com a cèl·lula primera de la societat, i alertava que «no convé al bé de la societat allò que contribueix d'una manera o d'una altra a l'enfosquiment o a la "desinstitucionalització" del matrimoni». També va fer referència a la tramitació de la Llei Orgànica d'Educació: «No volem només que sigui reconeguda adientment l'assignatura de religió catòlica; (...) volem també, i en la mesura de les nostres forces, ens comprometem perquè l'educació (...) sigui millorada.» Per aquest motiu, va indicar que «és d'importància bàsica el reconeixement just i generós de la llibertat d'ense-

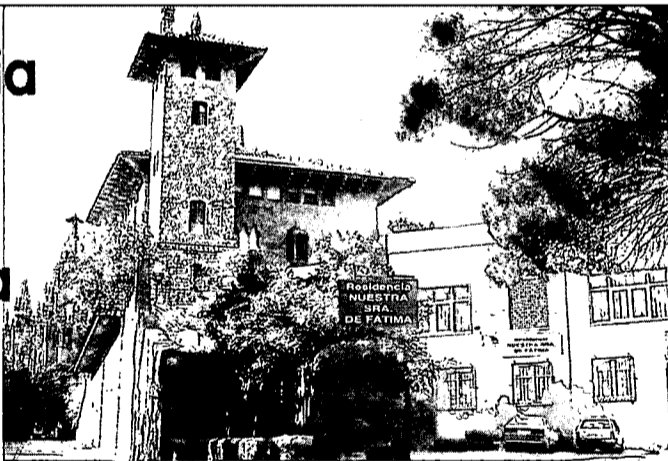
nyament, tant perquè els pares puguin escollir, com perquè la societat pugui tirar endavant les seves iniciatives educatives en el sosteniment de centres d'ensenyament i la creació dels que siguin necessaris per respondre a la justa demanda dels pares».

Mons. Ricardo Blázquez també es va referir al 40è aniversari de la cloenda del Concili Vaticà II: «La intenció fonamental del Concili va ser l'evangelització del món contemporani, és a dir, dur a terme amb el convenient *aggiornamento* la missió confiada per Jesús a l'Església.»

El president de la CEE no va voler desapropiar l'avinentesa per parlar sobre el Sínode dels Bisbes sobre l'Eucaristia, celebrat a Roma: «Ha estat una experiència inoblidable d'Església en forma de comunitat i de col·legialitat. (...) La vida de l'Església, una i catòlica, amb els seus avenços, incerteses i proves, amb les seves esperances i patiments, s'ha reflectit en el Sínode com un exemple. (...) S'ha recordat moltes vegades que l'Eucaristia és el memorial de la creu i de la victòria de Jesucrist actualitzat en el camí de les Esglésies.»

Les 50 proposicions resultants del Sínode s'estructuren en tres parts, segons va dir Mons. Blázquez: aspectes doctrinals per a l'educació en la fe eucarística; participació dels fidels cristians en la celebració eucarística, i la missió de l'Església alimentada per l'Eucaristia. I va afegir: «L'Eucaristia ha de ser un esdeveniment pasqual en la vida dels participants. Units a Crist podem vèncer l'odi amb l'amor, la violència amb la pau, l'egoisme amb la generositat, la discòrdia amb la reconciliació, la desesperança amb l'esperança, la indiferència vers els necessitats amb la compassió i el compromís transformador.» (C.C.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundaciontrasrafatima.org

Renovació de càrrecs

Els bisbes espanyols van nomenar Fernando Giménez Barriocanal nou vicesecretari per a Afers Econòmics de la CEE, en substitució de Mons. Bernardo Herráez Rubio, que ocupava aquest càrrec des del 1997. En la mareixa sessió van escollir el bisbe d'Almeria, Mons. Adolfo González Montes, representant de la CEE a la Comissió d'Episcopats de la Comunitat Europea. Fins al moment ha representat la CEE a aquest organisme europeu Mons. Elías Yanes Álvarez, arquebisbe emèrit de Saragossa.

D'altra banda, Mons. Carlos López, bisbe de Salamanca, va ser escollit gran canceller de la Universitat Pontifícia de Salamanca. Aquest càrrec l'ocupava en l'actualitat Mons. Ricardo Blázquez, que va ser escollit per a un període de cinc anys per la LXXXV Assemblea Plenària celebrada el novembre de l'any 2000. Mons. Eugenio Romero Pose, bisbe auxiliar de Madrid, és el nou vice gran canceller. (SIC)

Espanya

Simposi internacional sobre la Immaculada Concepció

■ S'emmarca en el 150è aniversari de la declaració del dogma

MADRID.— La Fundació Universitària Espanyola organitza, del 2 al 4 de desembre, un simposi internacional sobre la Immaculada amb motiu del 150è aniversari de la declaració del dogma de la Immaculada Concepció. El tema escollit per a aquest simposi, que se celebra a Madrid, és *La Immaculada, actualitat d'una veritat de fe*.

L'objectiu d'aquesta trobada, explica la coordinadora del simposi, Teresa Cid, és «celebrar, festejar la commemoració d'un misteri arrelat al poble espanyol». Es tracta d'una festa que «abastarà aspectes artístics, des de la música al teatre», en què compartirà i s'aprofundirà a través del diàleg i de la discussió «en un misteri que es revela plenament actual per a l'home d'avui. Una festa que culminarà en la celebració de l'Eucaristia».

Des d'una perspectiva teològica es tocaran els temes *Maria Immaculada: la terra més pura i més fina. Entorn de la necessitat del dogma i les seves repercussions soteriològiques; Immaculata conceptio. El dogma i el sentit de la fe dels fidels; La Immaculada Concepció en les Esglésies orientals, i Maria: el concepte immaculat de l'home*. Pel que fa al vessant artístic, es desenvoluparà el tema, comenta Teresa Cid, «com a font d'inspiració permanent en la literatura i en l'art. També es desenvoluparà, per descomptat, el vincle tan entranyable entre Maria Immaculada i Espanya. A més de les conferències i col·loquis hi haurà una representació artísticoteatral i un recital de piano».

En aquest simposi es vol aprofundir sobre l'actualitat del missatge del dogma de la Immaculada per a l'home i la dona d'avui. Així, la coordinadora del simposi apunta que «el dogma aporta elements de primer ordre per a la recta comprensió de la "dignitat de l'home". Quan diem que Maria va ser concebuda sense pecat original, en definitiva estem afirmant que en aquest moment Déu comença a desvetllar el misteri ocult des de tota l'eternitat en el seu cor: el misteri de l'Encarnació, el gest d'amor més gran de Déu als homes. Maria no va ser immaculada per atzar ni per esforç personal. Déu prepara el si de Maria perquè sigui temple sant, on el seu Fill se situa. El dogma de la Immaculada Concepció és l'"anunci" de l'arribada del Salvador».

Segons Teresa Cid, Maria Immaculada «descobreix la base més prègona de la dignitat humana: l'home és un ésser eternament estimat per Déu, l'única criatura que és estimada per ella mateixa. Descobrir aquest amor és respondre amb força a l'interrogant de l'existència humana. És posar al principi un amor que explica el meu començament, i al final, el mateix amor

com a terme del camí». En aquest sentit, el dogma de la Immaculada «és la proclamació de l'existència d'un Déu que es preocupa per l'home. La Immaculada, per la seva relació íntima amb el misteri de Crist, ens condueix a la sorprenent descoberta de la gran notícia: "Déu estima l'home." La consciència que "Déu m'estima" obre horitzons de llum en les nits més fosques».

Aposta per la vida

Un altre punt a ressaltar del dogma de la Immaculada és que es relaciona amb la vida: «Déu va fer Maria Immaculada perquè fos digna mare del seu Fill. En preservar-la de tota màcula de pecat i santificar-la amb la gràcia de Crist, va apostar per la vida, i en aquest gest revela la grandesa de la vida humana. Fins a cert punt, tota vida humana és una nova encarnació de Déu, perquè en cada home Déu inaugura una presència seva al món. En aquest dogma, Déu canta un himne a allò sagrat de la maternitat i de la vida. Maria Immaculada, com a sagrari de la vida, il·lumina la

bellesa incomparable de la maternitat.»

I encara destaca Teresa Cid una altra dimensió del missatge del dogma: «Maria Immaculada pregonava al món tres veritats fonamentals: cada home és un ésser eternament estimat per Déu i destinat a participar del mateix Déu; la vida humana és una cosa sagrada de la qual ningú no pot disposar; la dignitat de la dona es troba en la seva dimensió personal, com l'home, que ha de ser exercida en el camp de la feminitat, que es realitza a través de la maternitat o de la virginitat consagrada.»

Tots aquests aspectes seran els que es tractaran en aquest simposi internacional, que comptarà amb ponents com el Dr. Patricio Navascués, de la Facultat de Teologia San Dámaso de Madrid, o la professora Elisa Ramírez, catedràtica d'Història. La conferència inaugural anirà a càrrec de l'arquebisbe de Madrid, el cardenal Antonio M. Rouco, mentre que la de cloenda serà impartida pel cardenal Alfonso López Trujillo, president del Pontifici Consell de la Família. Aquest simposi és una oportunitat per descobrir que «Maria ens mostra el camí de l'amor: que comença amb un "amor originari" que ens precedeix i ens condueix sota el seu guiatge a la "comunió amb Déu": la vida eterna», afirma Teresa Cid. I afegeix: «Ella ens ensenya a "esperar amb fe", això és l'Advent. Una fe que no defrauda perquè es fonamenta en l'amor esponsal de Crist.»

Rosa Maria Jané Chueca

50 anys de Cursets a Còrdova

Mons. Josep Àngel Saiz, al costat de Mons. Juan José Asenjo, bisbe de Còrdova.

CÒRDOVA— Amb motiu de la celebració del 50è aniversari del naixement del Moviment de Cursets de Cristiandat a Còrdova, el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, va impartir el 10 de novembre a la diòcesi andalusa una conferència sota el títol *Cursets de Cristiandat, camí d'evangelització*. Saiz és actualment un dels principals especialistes a Espanya sobre aquest moviment i ja el 1992 va fer la tesina sobre aquest tema. Amb el títol *Génesis y teología del Cursillo de Cristiandat*, l'edició castellana està actualment esgotada. L'obra ha estat traduïda a l'anglès i es troba en procés la traducció al

portuguès i a l'italià.

La ponència de Mons. Saiz va fer un repàs històric del naixement del Moviment de Cursets de Cristiandat, sorgit el 1949, i present actualment en molts països. També va posar l'accent en el moment actual i en les aportacions que aquest moviment pot continuar fent a l'Església i a la societat d'avui. «Els Cursets —com va afirmar el bisbe— continuen responnent a la recerca de sentit de vida de l'ésser humà, cosa que només assoleix la plenitud en Déu, a través de Jesucrist i de l'Església, com es reflecteix en els sagraments i en la vida cristiana.» (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €**
Àsia i Oceania: 254,32 €
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària
 Títular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

EL CATALÀ LLUÍS MAGRIÀ DIRIGEIX EL SERVEI JESUÏTA ALS REFUGIATS

«Ni que sigui per interès propi, hem de cercar la pau arreu del món»

El 14 de novembre del 1980, per iniciativa de l'aleshores superior general de la Companyia de Jesús, el basc Pedro Arrupe, va néixer el Servei Jesuïta als Refugiats (SJR). 25 anys després, aquesta organització és avui present en més de cinquanta països d'arreu del món i compta amb un equip d'un miler de

persones format per jesuïtes, religiosos i religioses d'altres congregacions, i laics. Dirigit des de l'any 2000 pel jesuïta català Lluís Magrià (Barcelona, 1946), el Servei Jesuïta als Refugiats continua ben fidel al llegat del P. Arrupe de compartir, acompanyar, caminar al costat dels refugiats.

—Passats 25 anys, és moment de fer un cop d'ull a la història del SJR?

—És moment, certament, de mirar el passat i de veure què hem après gràcies al treball amb els refugiats, quina experiència espiritual ens ha aportat aquesta tasca i com, amb el temps, ha canviat la nostra manera de viure aquest compromís. Això ha fructificat en un llibre: *Déu en l'exili*. D'altra banda, hem reflexionat sobre la importància de l'educació, eix transversal de tots els serveis que hem anat impulsant durant aquests anys. El que volem en definitiva és que quan els refugiats tornin a casa no ho facin amb les mans buides, sinó que aquest temps d'exili els serveixi també per millorar com a persones.

—Quina experiència espiritual els ha aportat aquesta tasca?

—L'experiència de viure la mort i la resurrecció. És a dir, moments de frustració, de negativitat, de dificultat, d'odi, de venjança, etc., d'una banda; acompanyats de moments de reconciliació, de voler construir la pau, d'esperança, de llum, de retorn, de l'altra. Aquesta experiència que com a cristians vivim allà on som es fa molt més evident quan es viu en situacions límits.

—D'ençà de la fundació del SJR, el nombre de refugiats ha augmentat?

—Quan va començar el SJR hi havia uns 16 milions de refugiats al món. En aquests moments, ja són 50 milions, si bé no parlem únicament de refugiats, sinó també de desplaçats interns. És interessant veure com en aquests 25 anys hem passat de tenir guerres entre països a tenir conflictes interns. Actualment, l'únic cas que vivim de «guerra» és la invasió dels Estats Units a l'Iraq.

—Això explicaria per què la majoria de víctimes dels conflictes són civils?

—Sí, però el que ha canviat sobretot és que abans hi havia una mena de respecte de la llei internacional en el sentit que les

Els infants esdevenen màquines de matar.

guerres es feien exèrcit contra exèrcit. En aquests moments, en canvi, no únicament utilitzen els civils per fer la guerra sinó que els fan carn de canó dels conflictes, fins al punt que acaben morint més civils que no pas soldats. Aquest canvi és una falta d'ètica aprovada internacionalment.

—Els infants són l'element més vulnerable?

—Els infants, però també les dones que són víctimes d'agressions sexuals. Per desgràcia, aquesta és una altra manera de fer la guerra. Hi ha un altre grup del qual no es parla gaire, però que també són molt vulnerables. Són les persones amb deficiències físiques, que no es poden moure ni valer per elles mateixes, així com la gent gran.

—Quin és el futur dels infants que no

coneixen cap més casa que un camp de refugiats?

—Els infants que han tingut un pare i una mare, que de petits han pogut anar a l'escola, poden fins i tot tenir una formació fins a batxillerat. També n'hi ha que han començat a fer cursos a distància a la universitat. En aquests moments tenim 160.000 alumnes, de 5 a 20 anys, als camps de refugiats amb professors que nosaltres hem format i que són membres de la mateixa família o del mateix grup ètnic.

—I pel que fa als infants que creixen sense pare ni mare...

—Són els que més fàcilment esdevenen carn de canó en els conflictes i que són utilitzats com a soldats. Infants que no han tingut infantesa i que des dels 10 anys maten gent. Sembla mentida que puguin arribar a fer el que fan amb aquests nens i nenes i que puguin convertir-los en simples màquines de matar. Quan

els podem treure d'aquesta situació, la primera teràpia és ajudar-los a recuperar la infantesa perduda i que, encara que tinguin 16 o 17 anys, puguin jugar, saltar i córrer com tots els infants. Després arriba el moment d'aprendre a llegir i a escriure, de rebre una educació. Malauradament, és un canvi molt lent.

—La responsabilitat de les potències internacionals en els conflictes, ja sigui en la venda d'armes, ja sigui en l'exploació de les riqueses naturals d'aquests països, ens hauria de fer plantejar moltes coses?

—En els fòrums internacionals ja s'estudià en aquests moments la possibilitat d'instaurar un govern internacional que actuï i intervingui sempre que en un con-

Lluís Magrià.

25 anys al costat dels refugiats

El Servei Jesuïta als Refugiats (SJR) va ser fundat fa 25 anys pel P. Pedro Arrupe en resposta al patiment dels *boat people* que fugien de la guerra del Vietnam en barca cercant un indret segur. Arrupe va fer una crida d'ajuda als provincials jesuïtes i als superiors generals de vint congregacions religioses. La resposta tan radical que va rebre el va empènyer a fundar el SJR el 14 de novembre del 1980.

A Tailàndia, a través de la seva carta fundacional del SJR, el P. Arrupe va posar molt d'èmfasi en la manera de servir els refugiats. Insistia que calia *estar amb*, més que *fer per*. Això, segons ell, tindria un impacte en els individus implicats en el treball i també en tota la Companyia de Jesús. Estava convençut que, acompanyant els refugiats, la percepció sobre moltes coses canviaria.

flicte no es respectin els drets humans. Aquest és un tema que encara tenim pendent. D'altra banda, també caldria que els polítics tinguessin una visió més enllà de les properes eleccions i que no únicament treballassin pel bé del seu poble sinó pel bé de tota la humanitat. Precisament la globalització ens fa molt més corresponsables els uns dels altres, més solidaris, ni que sigui per egoisme o per interès propi. Tots sabem que quan en un país no hi ha pau o quan no es respecta el medi ambient, això acaba repercutint arreu del planeta. Per tant, ni que sigui per interès propi, hem de cercar la pau arreu del món, que totes les persones tinguin a casa seva tot el necessari per viure amb dignitat i que el medi ambient sigui respectat.

Carne Munté

Per a més informació:

www.jesuites.net
www.jrs.net

Una experiència de sis mesos al Congo

El jesuïta Pep Mária va ser a Baringa, en plena zona equatorial.

Són moltes les persones que al llarg d'aquests 25 anys han col·laborat amb el Servei Jesuïta als Refugiats. El jesuïta Pep Mária, professor del Departament de Ciències Socials a ESADE, va fer una estada de sis mesos a la República Democràtica del Congo, entre juliol i desembre del 2004. El programa incloïa tres mesos de reflexió a la capital, Kinshasa, i tres mesos més d'activitat solidària a Baringa, un poble del nord del país, en plena zona equatorial, on un equip de cooperants del SJR gestiona un hospital i treballa pel desenvolupament de la regió.

«Després d'aquests sis mesos, em costa de trobar paraules per comprendre i explicar el que he viscut», va afirmar Pep Mária en tornar a Catalunya. Enrere quedava una experiència de vida a la selva, amb poblacions famolenques i a redós de qualsevol malaltia, però on la tasca del Servei Jesuïta als Refugiats ha obert una porta a l'esperança gràcies a la millora sanitària però també a l'educació dels infants i dels joves.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Immaculada

L'àngel Gabriel, en el moment de l'Anunciació, saludà Maria dient-li «plena de gràcia». Déu la va escollir per ser Mare del Salvador, i per això, com ens diu el Concili Vaticà II, «fou enriquida per Déu per endavant amb aquells privilegis que esqueien a una funció tan alta».

L'Església ha pres consciència que Maria havia estat redimida des de la seva concepció. I fou Pius IX, l'any 1854, que proclamà el dogma de la Immaculada. Aquest dogma confessa que «la benaurada Verge Maria, des del primer instant de la seva concepció, per una gràcia i un favor singular de Déu totpoderós, en virtut dels mèrits de Jesucrist, va ser preservada intacta de tota màcula de pecat original».

Tots els homes es troben implicats en el pecat d'Adam. Sant Pau ho afirma dient que «així com per un sol home va entrar el pecat al món, i pel pecat la mort, així la mort s'estengué a tots els homes perquè pecaren». Tanmateix, l'apòstol oposa a la universalitat del pecat original la

universalitat de la salvació pel Crist, dient que «per la justícia d'un de sol ha passat a tots els homes la gràcia que els durà a la justícia de la vida».

La doctrina del pecat original, lligada amb la de la redempció pel Crist, fa veure amb lucidesa la situació de l'home i del seu obrar en el món. El Concili Vaticà II ens diu que una «lluïta àrdua contra el poder de les tenebres omple tota la història universal. [...] Inserir en aquesta pugna, l'home ha de lluitar sense parar per adherir-se al bé, i només pot obtenir la unitat en si mateix amb l'ajut de la gràcia de Déu».

Després de la caiguda, Déu no ha abandonat l'home, sinó que el crida i li anuncia d'una manera misteriosa la victòria sobre el mal i l'aixecament de la seva caiguda. El Gènesi ens parla del combat entre la serp i la Dona i de la victòria final d'un descendent d'aquesta. Molts pares i doctors de l'Església reconeixen en la dona anunciada en el Gènesi la Mare del Crist, Maria, la nova Eva.

Maria, d'una manera única, ha estat la primera a beneficiar-se de la victòria sobre el pecat obtinguda pel Crist. Ella ha estat preservada de tota màcula de pecat original, i durant tota la seva vida terrenal, per una gràcia especial de Déu, mai no va pecar.

Joan Pau II afirma que Maria «des del primer instant de la seva concepció, és a dir, de la seva existència, és del Crist, participa d'aquell amor que té el seu començament en el Fill de l'etern Pare, que per mitjà de l'Encarnació s'ha convertit en el seu propi Fill».

Maria, com a primera redimida en la història de la salvació, és «una nova criatura». La nova aliança de Déu amb la humanitat té el seu començament en una dona, en Maria, en l'anunciació de Natzaret. «Aquesta és» —com afirma el Papa— «l'absoluta novetat de l'Evangeli». Es tracta d'un signe indicatiu que en Jesucrist «no hi ha ni home ni dona», puix sant Pau escriu que «tots vosaltres sou un en el Crist Jesús».

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

L'obra mestra del Creador

Parlar de la Mare de Déu és sempre motiu de satisfacció. Ella és també Mare nostra, i tot bon fill s'emociona quan parla de la mare.

D'aquí a pocs dies celebrarem la solemnitat de la Immaculada Concepció. Amb aquesta expressió ens referim a un misteri de la fe cristiana que ens omple d'esperança: que la Santíssima Verge Maria, per un privilegi especial de Déu, va ser concebuda sense el pecat original amb el qual tots naixem, i que després de néixer ella ha estat sempre lliure de tota taca de pecat.

Diem que és un misteri, però en realitat és ben raonable. Podem considerar que, des de la caiguda dels nostres primers pares —Adam i Eva—, Déu va decretar que la segona persona de la Santíssima Trinitat, el Fill, vingués a la terra per deslliurar-nos de l'esclavatge del pecat. El Senyor va preparar la seva vinguda, en un procés de molts segles de durada, de manera que el seu

missatge pogués ser acollit en els cors dels homes. De la descendència d'Abraham va constituir una nació —el poble d'Israel— i la va anar educant fins fer-la capaç de comprendre la llei de l'amor. I al final de tot, en «arribar la plenitud del temps» (Ga 4,4), va crear la que havia de ser la seva mare, i en ella va vessar la seva omnipotència.

Que fàcil és d'entendre que Déu volgués el millor per a la seva mare! Ella és l'obra mestra de la saviesa i de la bondat del Creador. L'evangeli ens explica que quan l'àngel Gabriel la va visitar de part de Déu per demanar-li el seu consentiment perquè fos la mare del Redemptor, la va saludar dient-li: «Ave, plena de gràcia.» Maria és la «plena de gràcia»: la seva ànima és més pura i més bella que tots els àngels i tots els sants.

La santedat de Maria és la gran prova de la nostra salvació de Déu. En ella es manifesta perfectament el

canvi que s'opera en l'home que acull la redempció que ens ofereix el Crist. En ella contemplem el màxim exponent de quina és la dignitat de l'home un cop redimit per Crist. En ella tota l'Església ja ha arribat a la perfecció que la fa sense màcula ni arruga. En ella l'Església ja és tota santa (cf. Catecisme de l'Església catòlica, 829).

Tot considerant això, sant Bernat exclama: «Oh Verge, per la teva benedicció tota la creació ha quedat beneïda.»

Maria és orgull del llinatge humà, i a l'Església li agrada repetir-ho. I quan, malauradament, hi ha moltes cultures que no respecten la dignitat de la dona, cal recordar amb fermesa que la persona humana més excel·lent que mai ha existit i mai existirà és una dona: Maria, mare de Jesús i també —per gràcia de Déu— mare nostra.

LUNYA

25 ANYS

Missatgers de la Bona Notícia

CATALUNYA CRISTIANA

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

Reunió d'Associacions Prò Vida a Barcelona

La V Setmana de Teologia ce contra en la immigració

«No podré oblidar mai l'entusiasme d'aquells joves»

El Senyor de Calcuta

mal Carles emprèn els seus contra la Torre Anunciata

Disseminació

Missatgeria David

opinió

Punt de vista

Josep Maria J. L. Giménez
Escriptor

Contrastos

El contrast és inherent a l'ésser humà. Se'ns ha llegat la propietat de ser d'una manera o d'una altra. De decidir una cosa o una altra. Massa sovint, potser, meditatitzats per influències de tota mena, a les quals no hauríem de servir, llevat del cas, ben difícil, de valorar-ne l'absoluta bondat amb certesa rotunda. Poques vegades serà, malgrat això, «l'encert total», donat el propi interès, la qualificació personal i la pròpia opinió.

Establert que som éssers influenciats fins a l'infinit, (de la mateixa manera ens fa escantell un ratolí fugint que l'explosió d'una bomba), ja tenim servit el contrast. I que consti que no faig judici de valor ni qualitat, sinó exclusivament «d'influència».

Per cedir a la influència externa podem arribar als límits més insospitats de la injustícia. I als més desmesurats de la candidesa. El més patètic és que les nostres decisions i judicis es basen quasi sempre en l'empremta que viu a la nostra ment d'allò vist, oït, passat o projectat. Anàlisi? Bé. Però no s'oblidi que el punt de partida ha de ser coherent i lògic. Sortir a la carrera dels cent metres sense una bona preparació i un domini absolut dels seus caràcters inherents, és perdre-la estrepitosament, o donar peu a la reclamació injusta per haver-la perdut.

Ningú no accepta haver-se equivocat. Costa moltíssim donar la raó al contrari. Establert el contrast, qui haurà d'acceptar l'altre?

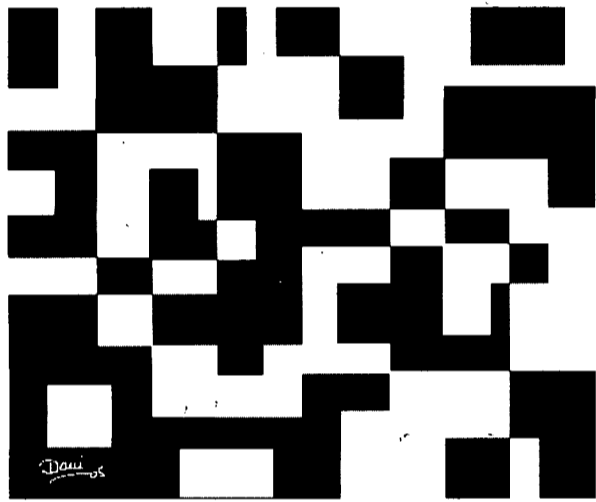
No s'oblidi, tampoc, que *contrast* vol dir «contesa» i «combat», entre altres accepcions. Encara que a mi m'agrada més aquella de: «Garantia en objectes de metall noble d'haver estat "contrastats"». És a dir, arribar a acords (no

transigències), després d'un fructífer espai i temps de mesura de pensament.

Per la qual cosa s'ha de «plantar càtedra» en el fet que «sempre val més escoltar que parlar». Sempre és més convenient valorar la raó del contrari que la pròpia. S'hi veuen les coses molt més senzilles i més clares. Així es pot contrastar opinió, (no l'estadística!), sinó l'íntima, la reflexiva, la crítica constructora d'immillorables i saludables projectes. No deixar-se vèncer per les xifres, no fer-ne tant de cas. No són tan importants. L'home existeix de molt abans que els números. I es va entendre amb l'instint, amb la raó i amb el cor.

Avui, potser, estem més que mai necessitats de cor. Hem abandonat, o almenys, hi ha símptomes greus d'abandó, del cor. Els humans semblen com abans. Sí, però no. Potser tots hauríem de fer un esforç per estimar-nos una mica més, per viure una mica més pels altres, ni que sigui amb el nostre obsequi més humil. I no em refereixo solament al material, vosaltres ja m'enteneu.

Tenim, avui, contrastos molt acusats, negatius, desmoralitzadors. No n'hi ha prou d'omplir-nos la boca de paraules buides. Boniques potser, però buides d'amor, de sinceritat. No ens hem de moure pel nostre propi «jo»! Aqueix absurd antisocial i tirà està duent els nostres contrastos a uns extrems molt, molt perillosos. Mentre vulguem sempre tenir la raó, mentre vulguem sempre aconseguir allò que els altres tenen, sense mesurar-ne la veritable necessitat; i mentre no visquem del braç de la paciència i del respecte al contrari, que ningú no es faci il·lusions: ningú no serà mai feliç, ni molt ni poc. És a dir, no-res.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Santa Maria de l'Advent

L'Advent ens presenta la Verge Maria, Mare de Déu. El quart diumenge la tindrà com a centre a través de l'escena de l'Encarnació. Una anunci insospitat i un esdeveniment impensable: el Verb de Déu s'encarna en el si de la Verge. Maria accepta, amb tota disponibilitat, el pla diví de la salvació. Quin estímul per tal que sapiguem apostar pel voler diví! Mai no s'ha vist una persona tan generosa i dòcil. Dues qualitats que mostren un alt concepte de la llibertat de la donzella de Natzaret.

Així mateix, a l'inici de l'Advent, l'Església celebra la solemnitat de la Immaculada Concepció. Contemplem el pla de Déu, on apareix el magnífic relleu de la dignitat de la nostra vocació sobrenatural. Déu pregunta. I respecta la nostra llibertat. El Senyor elegí Maria per Mare del seu Verb. Nosaltres també hem estat triats per lliurar Jesucrist al món. És la tasca eclesial per excel·lència. Noble missió! Maternitat eclesial!

La dignitat que ens ha estat atorgada ens du a la benaurança dels «nets de cor». Feliços perquè veuran Déu. Dignitat que demana puresa del cor i del cos. La netedat dels costums és molt important. Indica la vida

nova del deixeble del Senyor. La netedat és necessària per veure la transparència de Déu en el món, en els altres, en el nostre interior...

Mantenir el cor net equilibra la personalitat. I la situa davant les realitats de la vida de tal manera que sigui possible valorar-ne justament la bondat o la maldat. El cristià té una mirada neta i realista que el fa plenament lliure. És per això que la Mare de Déu sempre estava atenta. Atenta al missatge de l'àngel, diligent per ajudar Elisabet, la seva cosina, responsable de la cura i l'educació de Jesús, observadora activa a les noces de Canà...

La vida de Maria, perquè va ser pura, mantingué una serena sensibilitat espiritual i una gran capacitat d'acceptació de la realitat. El fet de ser Immaculada no obstruí pas la seva llibertat ni la lluita per viure de fe en fe.

Que aprenguem les lliçons de Santa Maria de l'Advent. Rebrem, per Ella, l'estel brillant de la salvació, Crist Senyor nostre, pobre i radiant a la cova de Betlem. I entonarem, amb l'ànima ben pura: «Glòria a Déu, a dalt del cel, i a la terra pau als homes que estima el Senyor».

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Betània

Les notícies que sobre aquest lloc ens dona l'evangelista, el converteixen en una població de somni. Jesús, el Fill de Déu, semblant a nosaltres en tot menys en el pecat, va voler gaudir de l'amor humà. Com altres anteriors, contemporanis i posteriors a Ell, han fet, va prescindir de l'amor matrimonial, però no es va abstenir de l'amistat. No companyonia senzilla o succedani d'enamorament, ni tampoc commiseració. A Betània hi vivien tres germans solters que eren els seus amics. Betània, una població petita a uns quatre quilòmetres de Jerusalem, però que ara...

Cal dir, que el que entenem, en aquella terra, com a població de Betània, ha estat tallat pel mur de la vergonya. Avui, Jesús no podria sortir amb els apòstols de casa dels seus amics i dirigir-se a la capital, passant per Bet-Fagé, on va trobar l'ase, com va fer aquell Diumenge de Rams. La barrera de ciment li ho impediria. O hauria de passar, com vaig fer jo, per sobre d'una tàpia, agafat a la mateixa paret hostil, possible per a Ell, però no per a l'ase. Quan vaig arribar a Judea, vaig tenir interès de divisar de seguida la població, la vaig poder veure a través de la filferada. Uns quants dies més tard, la vaig voler visitar amb calma i em va tocar fer-ho passant per totes aquestes aventures que he explicat. Hi vaig arribar al migdia, quan tot estava tancat. No vaig voler molestar ningú, em vaig asseure a terra i vaig deixar volar la imaginació dins meu. Donava gràcies de tenir amics, com Jesús, donava gràcies de ser amic de Jesús, donava gràcies de tenir lectors (perdoneu-me aquesta fatxenderia), com Jesús. I, com que estava a la gatzoneta, em vaig quedar adormit (com un infant a la falda de la seva mare, diria el salmista, 131,2). Més tard, vaig poder entrar i vaig ser rebut, com en altres llocs, amb afecte i deferència pel franciscà. Aquesta vegada em vaig asseure en un banc i vaig pregar tranquil·lament. La meua pregària era interior. Vaig recordar els meus amics de joventut, els actuals, també els que ja havien mort, pensava en els que cada setmana llegeixen els meus escrits. Li vaig demanar que jo sempre fos fidel a l'amistat, i els altres també. Avui dia preocupa la infidelitat dels matrimonis, i no seré jo qui no ho lamenti. Però, em sembla que, si des de la joventut cultivéssim l'amistat autèntica i ens hi sentíssim compromesos i disposats a jugar-nos-la com va fer Jesús pel bé de Llätzer, s'accediria al matrimoni d'una altra manera. Com podria condemnar l'adulteri o el distanciament entre els esposos, si jo oblidés, em desentenqués, o traís els meus amics? N'hi ha que es lamenten de les poques parelles que es casen, jo em lamento que pul·lulin els col·legues i companys, sense que ningú entre els educadors, no s'esforci a formar en l'amistat. Algú coneix cap lloc on facin curssets preamicals?, algú coneix cap institució on els consellers espirituals ajudin en el creixement de l'amistat? Vaig passar una bona estona pensant en tot això, i després me'n vaig anar a l'antiga església de l'època croada i vaig recordar els companys d'altres viatges. Havia de ser fidel als principis dels quals he parlat abans i me'n vaig anar a compartir conversa una estona amb el bon franciscà. Més tard, vaig visitar la que, amb tota probabilitat, va ser la tomba de Llätzer. M'hi vaig ficar i vaig imaginar que jo era el mort, i vaig demanar al Senyor amb fervor que, com que sens dubte he de morir, em ressuscités en l'últim dia, com havia afirmat Marta (Jn 11,24). Allà a dins, vaig pensar en Jesús, que provocativament havia reviscut el seu amic, jugant-se la vida. I li vaig demanar per a mi la seva mateixa valentia. Vaig tornar a casa amb autocar, fent una gran volta, tot i la poca distància que hi havia. El mur m'hi obligava.

Notes insignificants

Germà Adrià

Què faria jo?

Senyor, perdona que et digui que cada dia estic més desorientat i gairebé ressentit.

Senyor, em pregunto què faria jo si fos un home del carrer. Seria tan pacífic com ho és la majoria? Callaria quan la policia em fes fora d'algun lloc on m'ajec? No m'enfrontaria amb aquells que em neguessin una almoina? Callaria quan a la missa els capellans em proclamessin predilecte de Déu per ser pobre?

No, Senyor, no entenc això que els pobres són els teus predilectes. Com es nota? Quan reben la teva ajuda directa?

Com es pot consentir que uns tinguin dues cases i diversos cotxes i molt més, i altres no tinguin ni tan sols uns quants cartrons per fer-los servir de matalàs?

Com és possible, Senyor, que aquest món teu tan meravellós i tan esplèndid i tan gran en riqueses, el puguin gaudir només uns quants?

Per què la majoria dels que treballen ho han de fer per enriquir altres persones?

Per què tot cau cada vegada en menys mans?

També serà així al teu Cel?

No podries, Senyor, retocar una mica els cors dels poderosos i dels milionaris, perquè sentissin la misèria de la immensa majoria dels teus Fills, els Fills de Déu?

No ho sé, Senyor, avui m'he llevat preguntaire i empipador. I et pregunto a Tu, que has tingut la delicadesa de donar-nos a tots el millor dels mons.

Ja ho veus, Senyor, com es reuneixen

els savis per arreglar la societat.

Ja veus com es reuneixen els polítics perquè el món sigui millor per a tots, però que només aspiren, sembla, a mantenir el seu poder i els seus privilegis.

Que han de fer els pobres, Senyor? Què en treuen de manifestar-se davant dels poderosos? Els serveix per a alguna cosa que les televisions els presentin en manifestació quan els seus «poderosos» estan reunits?

Crec, Senyor, que m'he equivocat en actuar a favor dels pobres del carrer.

I crec, Senyor, que ja sóc «vell» per emprendre sistemes nous.

Què en treuen de profit els pobres del carrer, els marginats, encara que jo escrigui sobre ells?

De què els serveix que en parli i que sigui respectuós i afectuós amb ells?

He col·laborat en alguna cosa per solucionar els problemes desesperants dels que «viuen al carrer» amb les meves paraules, quan he parlat en públic?

Senyor, torna'm als cinquanta anys (o uns quants menys) i canviaré els mètodes.

Me n'aniré a conviure amb els amics del carrer. Me n'aniré amb ells en tot i per a tot. Els aniré a sublevar, Senyor, perquè sàpiguen enfrontar-se a tota mena d'autoritats i de policies quan volen dictar normes sense consultar-los. Quan els volen fer fora de tot arreu, com insectes verinosos.

Senyor, vull lluitar d'una altra manera a favor dels marginats. Inspira'm, ajuda'm.

Zoom

Eduard Brufau

Un any més l'1 de desembre celebrem el Dia Mundial de la Sida i com en altres edicions el nostre setmanari també col·labora en la campanya, que enguany du per títol «Aturem la sida. Mantinguem la promesa». Les darreres dades conegudes indiquen que aquesta malaltia s'escampa amb massa rapidesa al tercer món, on amb prou feines arriba el tractament per pal·liar-ne els efectes. Cal, per tant, facilitar l'accés als medicaments i insistir en l'educació i la informació en tots els àmbits.

Advertisement for the 2005 World AIDS Day campaign. It features a central graphic with the text 'Dia Mundial de la SIDA 2005' and 'Aturem la sida'. Surrounding this are numerous logos of participating organizations, including 'la Mañana', 'LA RAZON', 'Diari de Girona', 'MANGO', 'ONCE', 'COMRADIO', 'EL NOU', 'ELOTV', 'FUNDACIÓ FC BARCELONA', '3x3', 'teatre lliure', 'Diari de Girona', 'MANGO', 'ONCE', 'COMRADIO', 'Institut Nord-americà', 'UNITED COLONY', 'Regió7', 'EL PUNT', 'metre', 'teatracció', 'AVUI', 'Catalunya Ràdio', 'EL MUNDIO', 'FilmoTeca', 'l'espai', 'BCN 2002 SIDA', 'apip', 'COORDINADORA', 'ASUT', 'PROJECTE HOME', 'hispingida', 'CEPS', 'ASPD', 'ATON', 'VENTIJOL', 'EXAQUO', 'AEG GRIS', 'SIDASTUDI', 'ATRA', 'ABD', 'IRES', 'MARCA', 'ACSAR', 'UOT', 'III', 'ACAS', 'AEE', 'S', 'HISPANIDA', 'ASUT', 'PROJECTE HOME', 'hispingida', 'CEPS', 'ASPD', 'ATON', 'VENTIJOL', 'EXAQUO', 'AEG GRIS', 'SIDASTUDI', 'ATRA', 'ABD', 'IRES'.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Superar l'alternança

Podem estar a favor o no de la manifestació contra la LOE que es va celebrar a Madrid el 12 de novembre, però hi ha dues observacions. Primera: es va exercir el dret democràtic de manifestar-se, tot i que des d'algunes tribunes es va pretendre censurar-lo. Segona: els participants van reflectir una amalgama complexa de motivacions, és a dir, no tots van cercar-hi el mateix; uns, millorar l'educació, altres, erosionar el govern. Tot i la guerra de xifres, els centenars de milers que van anar al centre de la capital van produir dues reaccions contraposades. La primera, segons el meu parer, modèlica. La segona, ignominiosa. José Luis Rodríguez Zapatero va prometre rebre, com així va ser, els líders de la protesta contra la LOE, gest que l'honra com a president. Voler desconèixer la realitat del carrer hauria estat un error. Després veurem què dona de si el diàleg, però assegurar-se per parlar sempre és un bon pas. Si no hi ha bona voluntat de totes les parts, el resultat serà nul. Per sort, els ponts encara no s'han trencat. La vicepresidenta María Teresa Fernández de la Vega, al contrari, va tenir una reacció desafortunada i de poca categoria quan va recordar a l'Església —que s'hi va adherir sense ser-ne entitat convocant— que no compleix amb l'objectiu d'autofinançament establert en els acords del 1979 amb la Santa Seu. Xantatge amb diners públics? Vol així comprar el silenci dels mitjans eclesials? No sé si totes dues reaccions es corresponen amb les dues cares de la mateixa moneda. Avui m'aturo sobre el tema educatiu.

El titular de portada d'un diari gratuït afirma: «Finlàndia té el millor nivell d'Europa i no ha canviat el sistema en 35 anys.» A Espanya, les lleis sobre educació se succeeixen les unes a les altres segons l'alternança de partits. No hi ha visió d'Estat. No hi ha objectius a llarg termini, sinó només interessos partidistes, tant de l'esquerra com de la dreta. El canvi constant de paradigma educatiu anul·la qualsevol punt important de referència. Ningú no sap a què atènyer-se. Els més perjudicats, com així ho reflecteixen els estudis, són els alumnes, que obtenen uns resultats molt baixos en el concert internacional. Tampoc no crec que es pugui exigir als professors —per coherència i dignitat— que es prestin periòdicament a ser titelles de les ambicions polítiques i ideològiques dels governants de torn. Hi ha cansament, escepticisme i decepció. El divorci que hi ha en qualsevol administració pública entre polítics i tècnics, resulta escandalós en l'àmbit de l'ensenyament. Els resultats estan a la vista. Ens trobem al vagó de cua europeu en temes educatius. Sé que és molt difícil, però cal aconseguir unes lleis de joc comunes per a molts anys. Sense punts sòlids de referència, no hi ha cap feina seriosa. Sobre temes educatius i sobre la valoració de la LOE, podeu consultar la web del Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya: www.escolacristiana.org, on s'exposa el punt de vista i les propostes de modificació que aquesta entitat va fer arribar a les instàncies polítiques.

Vaig assistir a Madrid en una taula rodona en la qual va participar Fernando Savater. Va minimitzar tant el dret dels pares d'elegir l'educació per als seus fills, que gairebé el va arribar a negar, al marge d'altres afirmacions, saturades de tòpics infundats, que va fer sobre Catalunya. Crec que el dret dels pares ha d'entrar en diàleg amb l'obligació de l'Estat de garantir els drets i de vetllar perquè els continguts vagin d'acord amb els principis democràtics que configuren la convivència i la preparació dels ciutadans. Temes complexos que exigeixen molt de diàleg per evitar lleis partidistes.

MISSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24. 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317
E-mail: ain@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les SEVES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSES per les intencions següents:.....

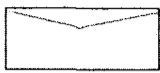
* Envio..... € com a DONATIU
Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....
C. Postal i Ciutat:.....

els donatius a aquesta associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

Advertisement for 'Esqueles a Catalunya Cristiana'. It features a large cross icon on the left and the text 'Esqueles a Catalunya Cristiana' and 'Tel. 934 092 810' on the right.

CARTES DEL LECTOR

□ El claustre

A Esplugues del Llobregat volen fer fora, treure del seu lloc, el meravellós claustre de Santa Maria de Montsió. Una bella casa del segle XIV que va caure a Esplugues com del cel, però que ara fa nosa. Està considerada com la millor obra artística del seu temps, però l'apreciació de l'art sembla anar per altres camins. Si l'arriben a treure, serà una pèrdua per al patrimoni de la ciutat.

RAMONA ROMEU VIRGILI
Barcelona

□ Aniversari de la mort de Joan Roig i Diggle

El 12 de setembre passat va ser l'aniversari de la mort martirial del meu amic fejoicista Joan Roig i Diggle. En aquell dia de l'any 1936, als 19 anys, va oferir la seva vida a Déu, víctima de l'odi a la fe, que ell amb convicció professava amb la seva paraula i exemple.

El vaig conèixer al meu poble del Masnou l'any 1934, quan jo en tenia 13 i era inscrit a la secció juvenil dels avantguardistes del grup Mar Blava de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Ell era aleshores vocal de pietat i delegat dels avantguardistes. El nostre màrtir em va impactar cristianament. Va ser un referent lluminós per a mi i per a molts joves del seu temps que el vam conèixer i tractar, i crec que ho

pot ser també per a la joventut actual.

Com a cristià, va ser un jove valent, decidit, lliurat a fer el bé a tothom, preocupat pel millorament i la dignitat de la classe treballadora. La seva pietat baronívola i litúrgica es manifestava fortament en el seu parlar i fer. Crec que el seu apostolat va influir perquè jo em decidís a entrar, el setembre del 1939, al Seminari de Barcelona per ser sacerdot, responnent a la crida de Jesús.

L'Associació d'Amics de Joan Roig i Diggle, fundada el 15 d'abril del 1993 per difondre la vida exemplar del nostre màrtir, va sol·licitar al Sr. arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, que s'introduís el seu procés de beatificació; el qual va ser clausurat solemnement, en la seva fase diocesana, el 16 de maig del 2001 amb la presència de Rosa Deulofeu, que era delegada de la Pastoral de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona i presidenta de l'Associació d'Amics de Joan Roig i Diggle, fins que el Senyor la va cridar a fruit de la glòria dels sants i compartir al cel la seva companyia.

Penso que tots els que hem conegut el nostre amic John, en vida o per referència, especialment els membres de l'associació, hauríem de pregar molt perquè a Roma la Congregació de la Causa dels Sants declarés oficialment la seva santedat i així es proclamés la seva beatificació. També opino que ens hauríem de comprometre més a fer-lo co-

nèixer als nostres parents, amics i coneguts i, sobretot, al jovent. Seria una bona eina la divulgació del llibre *Una vida jove que parla als joves* (la ressenya del qual va ser publicada al número 1.366 de *Catalunya Cristiana*). Acabo amb aquestes paraules de l'esmentat llibre: «Que la divina Providència, amb l'ajuda del nostre amic del cel, faci que els joves de les noves generacions el tinguin per exemple.»

Mn. JOAN GUARDIOLA
Barcelona

□ Per què volen rebre els sagraments?

Hi ha una expressió que sempre m'ha impressionat quan l'he sentida. Em sembla feta per gent poc comprensiva amb la feblesa humana i poc respectuosa amb la caritat cristiana. L'expressió en qüestió diu així: «Si no practiquen, per què volen rebre els sagraments (bateig, comunió, matrimoni...)?»

Jo penso en aquella reflexió d'un monjo que de ben segur va tractar molta gent: «Les persones senzilles creuen sense raonar.» Per tant, aquestes persones creuen i pensen que és molt bo i necessari rebre els sagraments que l'Església aconsella rebre. Només falta que el sacerdot ho compregui i els ajudi no a apartar-los, sinó a acostar-los a Déu. Això és estimar. On hi ha caritat i amor, allí hi ha Déu.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

□ Com vol l'escola vostè, amb o sense?

Amb aquesta pregunta un pèl frívola sembla que s'estigui plantejant el futur dels nostres infants i joves. Com aquell que vol un refresc o demana un entrepà, o es canvia de camisa, així estem demanant el que ha de ser l'esdevenidor de la nostra societat.

Massa devem ja a models caducats. En el moment de la instauració de l'ESO, amb tots els beneficis que no hem de negar, ja estava anunciat que aquest era un model que declinava: a França, d'on es copiava el model, es deia que no responia a la societat ni a les necessitats de la societat i, no obstant això, es va continuar per aquest camí.

Ara hi tornem a ser, i en un moment carregat de tensió a l'Estat veí, continuem picant allà mateix. Els nostres polítics i ideòlegs es posen als llavis la «laïcitat de l'estat», una laïcitat inspirada justament en França i, d'una altra banda, volen negar a les noves generacions l'educació en uns principis morals i espirituals que hem deixat tant de banda.

El més preocupant, i podríem dir hipòcrita, és que moltes persones que demanen la laïcitat han estat educades religiosament, amb uns principis que han orientat la seva vida i que, gràcies a ells, en bona part, són el que són i han arribat allí on han arribat.

Per tant, i si volem ser malèvols, podríem dir: és que aquestes persones s'han tornat tan geloses que no volen que siguin d'altres les qui assoleixin el seu nivell, el seu equilibri, el seu benestar, el seu desenvolupament? Massa vegades, un pot acabar pensant que realment és així.

On volem anar sense principis? Sense motivació? Sense ganes? Sense sentit a la vida? La persona no es pot donar sentit a ella mateixa. Així com la persona no es pot donar la vida, com tampoc no té cap dret a prendre-se-la, així mateix el sentit profund de la nostra existència no ens el podem donar nosaltres mateixos. Volem un futur desençantat per als ciutadans del dia de demà?

A Catalunya, ja avui, hi ha 65.000 joves que no estudien ni treballen, per manca de motivació, per manca de rumb a la seva vida. És aquest el futur que volem per a la nostra societat, per a la nostra cultura? Efectivament, cal una instància superior, i aquesta instància no és altra que Déu. Ja és hora que ens traiguem la bena dels ulls i que no ens deixem enganyar. De fet, serà segons el nostre concepte, idea i experiència de Déu que la nostra vida serà d'una manera o d'una altra.

La nostra societat la necessita. Ara bé, quan diem escola pública, no ens enganyem altre cop, volem dir tant l'escola subvencionada al 100%, com l'escola que només està subvencionada en una part, sigui de titularitat pública o privada, sigui en mans de particulars o d'entitats religioses, sigui d'iniciativa governamental o social. Si per alguna cosa es destacarà aquesta segona, serà justament, pel seu ideari, serà justament perquè la totalitat de les famílies que la triïn l'hauran escollida i n'hauran fet opció, i aquest, desenganyem-nos, és l'argument que anirà una vegada més a favor de la privada i en contra de la pública.

Els pares que optin per l'educació s'aniran decantant per la religiosa i, en canvi, els que portin els nens a l'escola només perquè estan obligats a dur-los-hi o perquè els han de deixar en algun lloc mentre són a la feina, aniran a la laïcista. És aquest el model que volem?

Fixem-nos en d'altres models que no són el francès, com són l'alemany o l'anglès, on la titularitat privada i religiosa té els mateixos punts de partida que la d'iniciativa governamental. Aleshores, sí que es pot jugar amb les mateixes cartes, aleshores sí que en l'educació dels fills no ens deixarem res al tinter.

Però aquest és un debat que molts temem que tenim mal plantejat i que es fa més cas de quatre cridaners i demagogos, que no pas de l'interès general de la població. Per aquest camí, quan tardarem a tenir una societat desmotivada i deseducada? Només és qüestió de temps.

Mn. JORDI CASTELLET i SALA
Rector de Sant Hipòlit de Voltregà

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Cristianisme moralista

—Quan sento certs sermons i algunes declaracions dels nostres bisbes em sembla que s'està proposant un cristianisme de tarannà molt moralista i que es fixa massa en el que no s'ha de fer. És aquesta una manera atractiva de proposar la fe? No seria millor una presentació positiva i sense polèmica de la bona nova cristiana? Molta gent, especialment els joves, rebutja una religió d'imposicions.

—En un procés evangelitzador i catequètic és particularment important l'elecció del punt de partida. Un desenfocament en aquest afer pot comportar conseqüències negatives. Efectivament, jo també crec que una presentació moralista del cristianisme no és l'elecció més adient, però també tinc ben clar que la fe comporta una moral que jo entenc com a expressió de la nostra pertinença a Crist i que l'Esperit Sant fa possible. Fa poc llegia unes reflexions encertades en les quals es ponderava que a la nostra proposta de Jesucrist el més important és saber connectar amb les expectatives del cor de l'home. La resta en serà una conseqüència. És interessant constatar com Jesús, en la seva primera evangelització, no eludeix la moralitat, la transformació de la vida en un sentit profundament positiu. La seva crida, semblant a l'anunci del precursor, convida al canvi de ment i de vida: «Renoveu la vostra manera de veure les coses i creieu en l'evangeli.»

En la predicació moral de l'Església que de vegades pot semblar inoportuna hi ha una gran intuïció: la manera de viure no és aliena a la resposta que donem a Crist. Recentment, rellegint el llibre dels Macabeus, advertia com un paganisme aliè i advers a la fe d'Israel intentava obrir una bretxa en la fidelitat del poble de Déu introduint costums, maneres de viure incompatibles amb la fe en el Déu veritable. Per això, no podem contemplar amb ingenuïtat tranquil·la determinats costums contraris a la vida en Crist que s'introdueixen i es generalitzen entre la població. Aquests costums, quan són adoptats, generen conflicte amb la fe i, si no són rebutjats, acaben sent justificats en detriment d'una vida de fe. No deixa de ser cert que si no vivim segons creiem, acabem creient segons vivim. Aquí també cal veure el sentit pregon de les renúncies que es fan en el moment del baptisme. Volen dir una cosa molt elemental: que qualsevol manera de viure no és sense més ni més compatible amb el seguiment de Crist i que, amb seguretat, hi ha maneres de viure totalment incompatibles amb l'existència quotidiana. En la pràctica cal trobar el punt just d'equilibri en la nostra proposta cristiana i saber discernir el que és essencial del que és accessori. I això no és fàcil.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Les propostes del Sínode sobre l'Eucaristia (i 2)

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La participació del poble de Déu en la celebració eucarística

Aquest és el títol de la segona part de les propostes del Sínode (vegeu l'article anterior). Respon a la recomanació de Joan Pau II: celebrar bé l'Eucaristia! I respon també a l'observació del mateix Joan Pau II sobre les ombres que poden haver entrat en la celebració.

El primer apartat (18-24) parla directament de l'estructura de la celebració: la Paraula de Déu, en la litúrgia de la Paraula, ha d'anar acompanyada d'una *lectio divina* fructuosa espiritualment feta en altres moments; l'homilia ha d'estar inserida en la celebració, perquè «la millor catequesi sobre l'Eucaristia és la mateixa Eucaristia ben celebrada. Per això es demana que els ministres ordenats considerin la celebració com el seu deure principal». Una observació sobre l'epiclesi és remarcable: «El Sínode augura que es mostri més clarament el lligam de l'epiclesi amb la narració de la institució. Es faria així més evident que tota la vida dels fidels és, en l'Esperit Sant i en el sacrifici de Crist, una ofrena espiritual

agradable al Pare. En aquest context el Sínode adverteix sobre la necessitat de precisar millor la naturalesa de la causalitat diversa implicada en la fórmula "L'Església fa l'Eucaristia i l'Eucaristia fa l'Església" (22).»

El segon apartat (25-29) té el títol d'*Ars celebrandi*. El paràgraf 25 és una síntesi àmplia de tot el que significa la dignitat de la celebració. Constitueix un esquema pedagògic per la revisió de les celebracions. Parla després de la inculturació, de l'art, de la col·locació del tabernacle i de l'Eucaristia en els mitjans de comunicació social.

El tercer apartat (30-37) porta el títol «Participació activa». El primer tema és la importància i valoració del diumenge, amb una certa sordina sobre la missa dominical del dissabte (30). Valoració igualment de la pregària amb els textos bíblics, especialment en la litúrgia de les hores. Uns criteris de discerniment sobre la celebració en grups reduïts a la proposta 32. El significat del ministeri sacerdotal i de la col·laboració dels laics en la celebració queda ben explicat en la proposta 33. La reverència envers l'Eucaristia,

amb una recomanació insistent a agnollar-se en el moment central de la pregària eucarística (proposta 34). Entre altres temes, la referència a les grans trobades internacionals, cada vegada més freqüents, perquè es procuri utilitzar el llatí en aquestes ocasions, i els fidels estiguin preparats, com els sacerdots, per poder participar. La proposta 37 acaba el tercer apartat amb un suggeriment d'analitzar què cal fer en les concelebracions quan el nombre de concelebrants és molt elevat.

La missió del poble de Déu nodrit per l'Eucaristia

Aquest és el títol de la tercera part de les propostes. La temàtica aquí és molt variada, i es presenta igualment dividida en tres apartats.

El primer té per títol «Eucaristia i comunitat cristiana» (38-41). Comença per una llarga acció de gràcies als sacerdots, diaques, i altres ministres i col·laboradors litúrgics. Recomana després una íntima connexió entre l'espiritualitat eucarística i la vida quotidiana, amb una

especial referència a la vida dels consagrats i de les consagrades. El tema, àmpliament analitzat, dels divorciats tornats a casar i l'Eucaristia. El text de la proposta 40 cal llegir-lo, com una filigrana pastoral.

El segon apartat tracta de l'Eucaristia per al món. (42-49). Primer de tot, la missió: «L'Eucaristia és font de missió.» Una petita frase és destacable: «Reconèixer Jesucrist com a únic salvador... Això impedirà que la decisiva obra de promoció humana resti reduïda en una clau merament sociològica.» L'espiritualitat eucarística i la santificació del món, l'Eucaristia i els malalts, l'Eucaristia i els migrants amb referència especial als de ritu oriental, la coherència eucarística dels polítics i legisladors catòlics. L'apartat acaba amb tres propostes que tracten de l'Eucaristia i l'ecologia, de la dimensió social de l'Eucaristia, i de l'Eucaristia i la reconciliació dels pobles en conflicte.

Serveixi aquest índex sintètic per introduir la lectura atenta d'aquestes propostes, en espera del que el papa Benet vulgui dir-nos. Serà ben rebut!

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- Nascut a Pàtara, Àsia Menor, vers l'any 250
- Bisbe de la ciutat de Mira
- Se li atribueixen nombrosos miracles
- Va morir a Mira cap al 326

El nostre sant d'avui és un dels més populars al llarg de tota la història de la cristiandat. La seva devoció, originada a Orient, en arribar al centre i nord d'Europa va agafar uns trets peculiars, que el van acabar convertint en el conegut Santa Claus nòrdic.

De la vida de sant Nicolau es poden afirmar poques coses amb seguretat. Sabem que va néixer a l'oest de la Turquia actual i que va ser nomenat bisbe de Mira, localitat propera a la seva ciutat natal. Com a bisbe, la tradició li atribueix nombrosos miracles i bones accions. Sembla que va ressuscitar tres nois que havien estat assassinats i esquarterats, i també va impedir que tres germanes fossin empeses a la prostitució pagant a la família la quantitat a què pujava el dot de les tres filles. Per aquests fets

Sant Nicolau

sovint se l'ha considerat el patró dels nens i dels joves. Altres miracles atribuïts a sant Nicolau són l'apaivagament d'una tempesta sobre el mar que amenaçava de fer naufragar unes embarcacions i la fi de la sequera a la regió de Mira.

Hi ha indicis que fan pensar que el nostre sant va ser víctima de la persecució de l'emperador Dioclecià, encara que no va ser executat. Tot i això va estar empresonat fins que Constantí no va publicar l'edict de Milà, l'any 313, document oficial que permetia la llibertat religiosa a tot l'imperi. Les despulles de sant Nicolau van reposar a Mira fins al segle XI, època en què els habitants de Bari, sud d'Itàlia, les van dur a la seva ciutat per tal que no caiguessin en mans dels musulmans.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

DESEMBRE

4. Diumenge

II d'Advent, Morat. Lectures: Isaïes 40,1-5.9-11 / Salm 84 / 2 Pere 3,8-14 / Marc 1,1-8

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan Damascè, prev.; Bernat, b. i card.; beat Francesc Gàlvez, prev. i mr.; Santes, Bàrbara, vg. i mr.; Ada, vg.

Festa Major: a Cercs, Ogassa, Puigdàlber i Torres de Segre.

5. Dilluns

Fèria, *Morat.* Lectures: Isaïes 35,1-10 / Salm 84 / Lluc 5,17-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Dalmau, b.; Sabas, ab; Guerau de Braga, b.; Santes, Crispina, vg.

6. Dimarts

Fèria, *Morat.* Lectures: Isaïes 40,1-11 / Salm 95 / Mateu 18,12-14. Si es vol: *Sant Nicolau* (MLI), *Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Pasqual, b. i mr.; Fortià, mr.; Santes, Asel-la, vg.

7. Dimecres

Sant Ambrós (MO), *Blanc.* Lectures: Isaïes 40,25-31 / Salm 102 / Mateu 11,28-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eutiquià, p. i mr.; Santes, Fara, ab.

8. Dijous

La Concepció Immaculada de Santa Maria Verge (S), *Blanc.* Lectures: Gènesi 3,9-15.20 / Salm 97 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluc 1,26-38. (LLEIDA: Aniv. òbit bisbe Aureli del Pino)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eucari, b.; Romaric, ab.; Ester, reina.

Festa Major: a Cambrils i Montesquiu.

9. Divendres

Fèria, *Morat.* Lectures: Isaïes 48,17-19 / Salm 1 / Mateu 11,16-19. Si es vol: *Sant Joan Dídac* (MLI), *Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Restitut, mr.; Pere Fourier, prev. i fund.; Sants, Leocàdia (Llogaia), vg. i mr.; Valèria, vg. i mr.

10. Dissabte

Fèria, *Morat.* Lectures: Eclesiàstic 48,1-4.9-11 / Salm 79 / Mateu 17,10-13. Si es vol: *Santa Eulàlia* (MI), *Vermell.* TERRASSA: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F), *Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu de Loreto.* Sants, Melquíades, p. i mr.; Gregori III, p.; Trobat, mr.; beat Jeroni de Sant'Angelo in Vado, prev.; Santes, Júlia, vg. i mr.

Festa Major: a Berga.

Lectures bíbliques

Diiumenge II d'Advent

Lectura primera Is 40,1-5; 9-11

i la bondat mirarà des del cel. R.

Obriu al Senyor una ruta

Lectura del llibre d'Isaïes:

«Consoleu, consoleu el meu poble», diu el vostre Déu. «Parleu amorosament a Jerusalem, crideu i digueu-li que s'ha acabat la seva servitud, ha estat perdonada la seva culpa: ha rebut de mans del Senyor doble pena per tots els seus pecats.»

Escolteu una veu que crida: «Obriu en el desert una ruta al Senyor, aplaneu en l'estepa un camí per al nostre Déu. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà una plana, el terreny escabros serà una vall. Llavors apareixerà la glòria del Senyor i la veurà tothom alhora. La boca del Senyor ho ha dit.»

Puja en una muntanya ben alta, missatger que anuncies a Sió la Bona Nova! Tu que portes bones noves a Jerusalem, alça ben fort el teu crit, alça'l ben fort, no tinguis por! Digues a les viles de Judà: «Aquí teniu el vostre Déu! El Senyor Déu arriba amb poder, el seu braç domina tota cosa, l'acompanya el fruit de la seva victòria, el precedeixen els seus trofeus; vetlla com un pastor pel ramat, l'aplega amb el seu braç, porta al pit els anyells, acompanya les ovelles que crien.»

El Senyor donarà la pluja,
i la nostra terra donarà el seu fruit.
La bondat anirà al seu davant,
i la pau li seguirà les petjades. R.

Lectura segona 2Pe 3,8-14

Esperem un cel nou i una terra nova

Lectura de la segona carta de sant Pere:

Estimats, una cosa hi ha que no heu de perdre mai de vista: Per al Senyor tant és un dia com mil anys i mil anys com un dia. No és que el Senyor difereixi el compliment de les promeses, com ho suposen alguns; és que el Senyor és pacient amb vosaltres, perquè no vol que ningú es perdi, sinó que tothom arribi a convertir-se. Però el dia del Senyor vindrà; arribarà inesperadament com un lladre. Aquell dia el cel fugirà amb un estrèpit espantós, els elements, abrandats, es desintegraran, i la terra quedarà al descobert amb tot el que hi han fet. Tenint present, doncs, que tot això es desintegrarà, penseu com heu de viure, amb quina santedat i amb quina pietat us heu de comportar. Espereu la vinguda del dia del Senyor, i feu tot el possible perquè arribi aviat. Aquell dia el cel, inflammat, es desfarà, i els elements, abrandats, es fondran. Però nosaltres, tal com ell ens ho ha promès, esperem un cel i una terra nova, on regnarà la justícia. Per tant, estimats, mentre espereu això, mireu que ell us trobi en pau, immaculats i irrepressibles.

Al-leluia Lc 3,4, 6

*Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí;
tothom veurà la salvació de Déu.*

Evangelí Mc 1,1-8

Aplaneu el camí per al Senyor

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

Comença l'evangelí de Jesús, el Messies, Fill de Déu. En el profeta Isaïes hi ha escrit això: «Jo envio davant teu el profeta missatger perquè et prepari el camí. Una veu crida en el desert: Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí.» Complint això, Joan començà a batejar en el desert.

Predicava un baptisme de conversió, per obtenir el perdó dels pecats, i anaven a trobar-lo de tot arreu de Judea, amb tota la gent de Jerusalem, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà. El vestit de Joan era de pèl de camell, es cobria amb una pell a la cintura i s'alimentava de llagostes i mel boscana. I predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant.»

Salm responsorial 84

Jo escolto què diu el Senyor:
Déu anuncia la pau al seu poble.
El Senyor és a prop per salvar els seus fidels.
i la seva glòria habitarà al nostre país.

*R. Senyor, feu-nos veure el vostre amor
i doneu-nos la vostra salvació.*

La fidelitat i l'amor es trobaran,
s'abraçaran la bondat i la pau;
la fidelitat germinarà de la terra,

Sant Feliu de Llobregat

diòcesis

Ha mort el P. Ireneu Segarra

■ Músic i compositor, ha estat la figura cabdal de l'Escolania dels últims cinquanta anys

MONTSERRAT.— El 21 de novembre va tenir lloc a Montserrat la missa exequial del P. Ireneu Segarra, presidida pel pare abat de la comunitat, Josep M. Soler. Durant l'homilia, el pare abat de Montserrat va dir que la música del P. Ireneu, que va morir el dissabte 19 de novembre, «és expressió de la seva vida espiritual».

De la figura del músic i compositor, el P. Josep M. Soler va recordar que «era un home d'una gran finor espiritual i d'una gran fidelitat a la comunitat. Molts monjos el tenien com a confessor i com a confident espiritual; també era consultat per força altra gent. Era acollidor, amable, molt sovint amb un somris als llavis. Però alhora sabia ser exigent en el fons sota unes formes suaus. Tenia una gran capacitat de treball i volia ajudar els altres a dur a terme una tasca ben feta. Estimava profundament els escolans i els tractava amb molt de respecte. També manifestava una joia especial envers els antics escolans».

«El P. Ireneu, amb la seva fe i amb la seva música, ens ha ajudat a fer més agradable la precarietat d'aquesta vida, ens ha ajudat a pregar i ens ha fet intuir la bellesa i la fruïció futures quan, al final del temps, es revelarà la glorificació dels fills de Déu. De tot això —va continuar el P. Josep M. Soler— en donem gràcies a Déu. Recollim el testimoni que ens deixa el P. Ireneu; el seu exemple ens crida a una vida coherent, de treball fecund tant en les coses grans com en les coses petites. Ens crida a viure una fe confiada i oberta als dons de Déu. Ens crida a lloar el Senyor amb el nostre cant i amb la nostra existència.»

El pare abat de Montserrat va dir també que l'ensenyament del P. Ireneu Segarra —que durant la seva etapa de director de l'Escolania, aquesta va assolir un nivell molt alt d'interpretació musical i es va obrir a fer concerts fora de Montserrat, al país i a l'estranger, i va obtenir un reconeixement internacional— no es va limitar a l'Escolania: «Va escriure un mètode d'educació de la veu que va ser traduït a altres llengües, així com altres llibres de pedagogia musical. La seva irradiació cristal·litzà en diverses institucions.» Va acabar recordant el treball del P. Ireneu «per afavorir la pregària del poble cristià i el cant litúrgic de l'assemblea, amb una música de qualitat i alhora relativament fàcil de cantar. Els salms musicats pel P. Ireneu i els himnes que ell va musicar han ajudat i ajuden a pregar el nostre poble, i fins a molts d'altres per mitjà de l'adaptació a altres llengües».

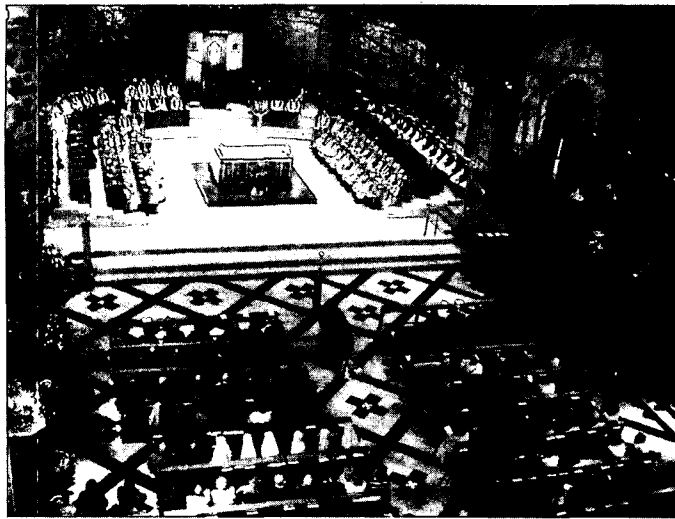
P. Ireneu (Jesús) Segarra i Malla

El P. Ireneu —Jesús, nom de bateig— tenia 88 anys. Va néixer a Ivars d'Urgell el 30 de setembre del 1917 i va destacar per haver estat director de l'Escolania durant quaranta-cinc anys. Però la seva relació amb l'Escolania va començar molt abans,

ja que del 1927 al 1931 el P. Ireneu va ser escolà de Montserrat. Llavors va rebre el mestratge, entre d'altres, del P. Anselm Ferrer, que n'era el director, i del P. Àngel Rodamilans, com a professor de piano.

El 1932 el P. Ireneu va ingressar al monestir de Montserrat, on va fer la professió monàstica el 6 d'agost del 1934. En els seus inicis de monjo, fins al 1936, els estudis musicals van passar molt a segon terme. El primer any de la guerra es va refugiar a Barcelona a casa d'una família amiga i des del novembre del 1937 fins al setembre del 1939 va viure als monestirs benedictins belgues de Maredsous i de Saint André, on va trobar un ambient intel·lectual i musical força propici.

Respecte a la formació musical del P. Ireneu, cal destacar, a més del bagatge rebut en els seus anys d'escolà de Montserrat, les classes de piano amb Frank Marshall (1941-1950), d'harmonia i contrapunt amb el mestre Josep Barberà, de contrapunt, fuga i composició amb el mestre Cristòfol Taltabull (1949-1951), tot això

L'abat de Montserrat va presidir la missa exequial.

Dirigint l'Escolania en una imatge dels anys cinquanta.

completat per l'estada a París el 1952 per assistir a les classes de Nadia Boulanger. Pel que fa al coneixement d'altres cors de nois, va ser fonamental el contacte durant el 1953 amb els Nois Cantors de Viena i amb els *Domspatzen* de la catedral de Ratisbona (dirigits per Georg Ratzinger, germà del papa Benet XVI). Tot això preparava el P. Ireneu per prendre les regnes de l'Escolania.

Del 1943 al 1947 ja n'havia estat prefecte, és a dir, responsable de l'internat i de la vida domèstica dels escolans. El 1941 i el curs 1950-1951 ja havia hagut de suplir com a director el P. David Pujol. Va ser precisament a finals del 1950, quan l'Escolania es va afegir a la peregrinació de Montserrat a Roma amb motiu de la proclamació del dogma de l'Assumpció de la Mare de Déu (1 de novembre del 1950). Amb la intervenció de l'Escolania (dirigida pel P. David Pujol) en la missa papal d'aquell dia, començava la projecció exterior del cor montserratí, que en els anys següents el P. Ireneu portaria a fites molt notables, com és el cas de l'enregistrament de la *Missa Romana*, de Pergolesi, el 1972 (Roma), la participació en els festivals de Salzburg amb la

Missa Salisburgensis, el 1974 (Salzburg), o els concerts de les *Vespres de la Mare de Déu*, de C. Monteverdi, a Friburg, Lucerna i Stuttgart (1976). Sota la direcció del P. Ireneu, l'Escolania va fer concerts encara a Israel, al Japó i al Canadà, a més de visitar molts indrets de Catalunya i d'Europa. A ell es deu la millora substancial del seu estil així com el prestigi internacional que l'Escolania va adquirir.

Coincidint amb la seva tasca de director de l'Escolania, el P. Ireneu va fundar la coral d'Antics Escolans i va desplegar les seves aptituds musicals i la seva sensibilitat artística en dos camps més: el de la pedagogia musical i el de la composició.

L'educació de la veu dels escolans, la lectura d'escrius i mètodes de cant, la col·laboració amb el Dr. Jordi Perelló, i sobretot el contacte amb els Nois Cantors de Viena i els *Domspatzen* de Ratisbona, van animar el P. Ireneu a posar per escrit el seu mètode de cant. Així va néixer *La veu del nen cantor*, publicat en castellà (Editorial CCC Sant Sebastià 1963) i traduït al francès, a l'italià i al català. L'altra gran obra pedagògica del P. Ireneu és la creació del mètode d'ensenyament musical *El meu llibre de música*, en vuit graus, adreçat a les escoles, i que ha trobat continuïtat en l'Escola de Pedagogia Musical Ireneu Segarra.

En la seva faceta de compositor, el P. Ireneu va destacar tant per la seva capacitat d'oferir obres aptes per al cant de tota una assemblea litúrgica (ell va ser un dels pioners de la composició de música per a la litúrgia en català), com per la qualitat i la gosadia d'algunes propostes seves per a música coral. En aquesta línia va promoure els Encontres Internacionals de Compositors per a la Litúrgia a Montserrat (1968-1973). Gràcies a la seva gran capacitat de treball, cal esmentar també la continuïtat de la col·lecció *Mestres de l'Escolania*, per a la qual va editar dos volums del P. Joan Cererols (1981) i un del P. Narcís Casanovas (1984).

El P. Ireneu va rebre reconeixements molt diversos, entre els quals cal destacar la Creu de Sant Jordi (1986) i el concert-homenatge al Palau de la Música Catalana (1998) amb motiu dels seus vuitanta anys.

Òscar Bardají

DISCOGRAFIA MÉS IMPORTANT

Tomás Luis de Victoria, *Responsoris de Setmana Santa i altres obres I-XI* (1954-1987); *G.P. de Palestrina I-III* (1956-1994); *C. de Morales* (1962); *Benjamin Britten, Ceremony of Carols* (1991); *Pau Casals* (1962); *Francesc Civil I-VIII* (1954-1983); *Joan Cererols I-IV* (1959-1979); *Narcís Casanovas I-VI* (1955-1989); *A. Rodamilans I-VI* (1955-1987); *Missa Salisburgensis* (1974); *C. Monteverdi, Vespres de Beata Maria Virgine* (1976).

BIBLIOGRAFIA

JOSEP MASSOT I MUNTANER, «Segarra i Malla, Ireneu», dins E. CASARES (dir.) *Diccionario de la Música Española e Hispanoamericana*, Sociedad General de Autores y Editores 2002, vol. 9, 896-898.

Ireneu Segarra. Mig segle de mestratge musical, [Serra d'Or 206], Publicacions Abadia de Montserrat 1998, 152 p.

IRENEU SEGARRA, *Quaranta-cinc anys de director de l'Escolania de Montserrat (1950-1951 - 1953-1997). Memòries personals* [Serra d'Or 237], Publicacions Abadia de Montserrat 2000, 395 p.

ID., *Els concerts a l'estranger de l'Escolania de Montserrat (1982-1995)*, [Serra d'Or 260], Publicacions Abadia de Montserrat 2001, 128 p.

Girona

Ordenació presbiteral de Joan Soler

■ La celebració va tenir lloc a la parròquia de Sant Esteve d'Olot

OLOT.— El 20 de novembre passat, solemnitat de Crist Rei, el bisbe Carles Soler va ordenar de prevere Joan Soler, de 30 anys i natural de la ciutat d'Olot, a la parròquia de Sant Esteve d'Olot.

La celebració hi van assistir setanta-tres preveres, tres diaques, entre ells Mn. Jordi Callejon, ordenat a Lloret el mes d'octubre passat, seminaristes de la diòcesi de Girona i d'altres diòcesis que han estat companys d'estudis. També hi havia més de mil fidels vinguts de Pineda de Mar, de la Bisbal, de Girona, d'Olot i de tots aquells indrets on Joan Soler ha treballat en diferents tasques pastorals.

Un Mn. Joan Soler nerviós i feliç, acompanyat pels seus pares, va dir «sí» davant del bisbe al camí que ha escollit, i va rebre la imposició de les mans com a punt culminant de la seva ordenació. Un dels moments emotius va ser quan va ser felicitat per tots els preveres assistents.

Després del ritu de l'ordenació va concelebrar l'Eucaristia amb el bisbe. Una sèrie de joves van participar en el moment de les ofrenes dirigint-se als fidels i agraint al nou prevere tota la tasca que ha fet a les diferents parròquies per on ha passat.

En acabar la celebració, el nou prevere va dirigir unes paraules d'agraïment a la seva família, als capellans que l'han acompanyat al llarg del seu camí, al bisbe i a tots els assistents. Seguidament els va convidar a un refrigeri a l'escola del Cor-de-Maria.

Carles Sánchez

Fotos: Josep M. Pararols (Fläsch-Olot)

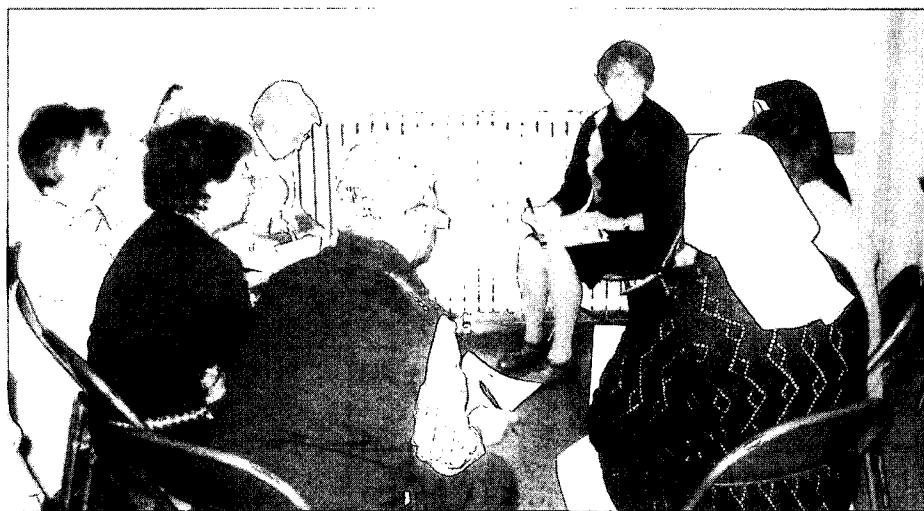
El bisbe va imposar les mans a l'ordenand.

El nou prevere va rebre la felicitació de la resta del presbiteri.

Fragments de l'homilia de Mons. Carles Soler

- «L'ordenació per al ministeri sacerdotal del diaca Joan és un joiós homenatge al Senyor Jesucrist en la solemnitat en la qual el celebrem Rei de tot el món.»
- «Ell s'ha entregat a nosaltres. Per nosaltres. Perquè Ell ens ha estimat primer.»
- «Ell és la veritat. Ens ha mostrat el camí de la més cabal i feliç realització personal. Ell és el Camí.»
- «És un misteri d'amor tan gran que ens depassa. Déu, totpoderós i etern, solidaritzat, compromès amb la nostra petitesa, amb la nostra vulgaritat.»
- «La fe cristiana és radicalment humana, pràctica, concreta, propra. És la vida més autèntica, en la quotidianitat, en el fer de cada dia.»
- «Tots ens trobem sovint com a forasters en un món cada vegada més hostil, més agressiu. Ens veiem com a despallats de dignitat, del que per dret ens pertoca. Ens cal només el coratge de voler veure-hi clar, de saber escoltar. De no escandalitzar-nos de la pròpia petitesa i limitació, ni de la dels altres.»
- «El sacerdot troba la veritable estimació de la seva petitesa, el valor del seu ministeri, en l'estar i l'actuar en la persona de Crist. En la personal identificació, cada dia més autèntica i veritable, amb ell. També, en la predicació del missatge evangèlic, en l'acompanyament i guiatge del poble que et sigui confiat, has d'actuar en íntima unió amb Jesucrist, edificant l'Església sobre la roca indefectible que és el mateix Crist.»

Els participants van distribuir-se per grups.

Mn. JOSEP M. TOR I MALAGELADA, DELEGAT DIOCESÀ

«Cal incorporar equips de Pastoral de la Salut a totes les parròquies»

—A qui ha anat dirigida la jornada?

—Els destinataris han estat els professionals sanitaris: membres de moviments i associacions que treballen en aquest camp, equips parroquials de Pastoral de la Salut. També era oberta a malalts i les seves famílies, així com a les religioses, religiosos i capellans que tenen cura dels serveis d'assistència religiosa als hospitals i a les clíniques de la nostra diòcesi.

—I la conferència del bisbe?

—Ens va fer veure la necessitat que tenim d'incorporar equips de pastoral de la salut a totes les parròquies aprofitant un dels treballs que el bisbat té en marxa: l'agrupació de parròquies. De tota manera, cal dir que ja treballem en aquest camí, encara que hi ha molta feina a fer.

—Què tal les experiències d'acompanyament de la sessió de la tarda?

—Els ponents, Montserrat Joan, Mn. Pere Soler, Mn. Josep M. Amich i Reimei Garcia, van donar-nos a conèixer les realitats amb què es troben a la seva feina i ens van fer participants de les seves reflexions. El col·loqui que es va establir després va parlar de l'interès dels participants a la jornada.

L'acompanyament espiritual del malalt centra la Jornada de Pastoral de la Salut

BANYOLES.— Amb l'objectiu de «L'acompanyament espiritual del malalt», el 13 de novembre es va presentar la Jornada diocesana de Pastoral de la Salut 2005. Més de 90 agents de pastoral van aplegar-se a la casa diocesana d'espiritualitat de Banyoles per tal de compartir una jornada on escoltar la conferència del bisbe Carles Soler, treballar en grups i conèixer diferents experiències d'acompanyament.

La jornada d'enguany, que va començar amb una sèrie de pregàries dirigides per Jordi Creus, membre de Prosac (Professionals Sanitaris Cristians), va tenir com a conferenciant Mons. Carles Soler. El bisbe de Girona va parlar de la necessitat que la Pastoral de la Salut estigui vinculada al nou mapa d'agrupació de parròquies, de manera que cada agrupació compti amb una sèrie d'agents que treballin en aquest camp ja que això en fa més propra la tasca. Una sèrie de reflexions sobre el malalt i el seu acompanyament per part de familiars i amics van ser el gruix de la conferència.

El bisbe va recordar que «la malaltia, la incapacitat i la vellesa són mostres de la nostra pobresa». Parlant de la feina de l'agent pastoral als agents que l'escoltaven, els va recordar que «el malalt és el malalt, ens hi hem de fer presents i, si es deixen, els hem d'ajudar, apropar-nos-hi i escoltar

el que diuen fent-nos càrrec dels seus sofriments. Cal estar al seu costat en silenci, en actitud de comprensió i d'estimació, però mai intentant substituir la família, el metge ni les infermeres». Va fer també referència al testimoni que ens donen els malalts quan deia: «El malalt és un membre actiu de l'Església, ens dona testimoni de les seves limitacions i ens ajuda a ser realistes i a fer-nos conèixer de les nostres limitacions.»

Mons. Carles va elogiar la tasca de tants voluntaris que es dediquen al servei dels altres ja que «mai no havíem tingut tants laics i laiques compromesos amb el servei a l'Església a través dels diferents serveis pastorals». Parlant dels sacraments, va dir que «cal integrar els sacraments amb l'acompanyament del malalt amb respecte i acceptant-ne els desitjos, però el malalt també té el dret i la llibertat de conèixer l'existència dels sacraments». Va acabar la conferència demanant a tots els presents que el malalt sigui sempre present a les seves pregàries.

Després de la conferència, els agents van distribuir-se per diferents espais per tal de treballar i reflexionar sobre el tema de la conferència i aprofitar per contrastar les feines que es fan als diferents indrets del bisbat. Tos junts vam compartir l'Eucaristia i el dinar. A la tarda es van escoltar experiències d'acompanyament a càrrec d'agents que treballen en diferents àmbits. (C.S.)

Un bon regal de Nadal

Benvolguts,

Per Nadal recordem i celebrem el naixement d'un nen. Si en cada naixement hi ha, sens dubte, un regal de Déu, en aquest naixement Déu mateix se'ns dóna com a obsequi, i aquest fet no ens deixa indiferents.

A les pàgines de *Catalunya Cristiana* a més d'articles que ens ajuden a reflexionar, hi ha la vida dels moviments, de les parròquies, en definitiva, la vida dels creients, la nostra vida. Ens atrevim a suggerir que a més dels obsequis sol·licitats, demaneu, al Pare Noel i/o als Reis d'Orient, **un bon regal**: una subscripció al setmanari *Catalunya Cristiana* a la persona o persones que cregueu dignes de la vostra confiança. Pot fer un gran bé i és una forma molt efectiva d'ajudar-nos mútuament.

Adjuntem un volant de subscripció que podeu enviar per correu o, si ho preferiu, el trobareu visitant la nostra web www.catalunyacristiana.com on hi ha més informació.

Agraïts per l'estimació que ens teniu, de tot cor us desitgem un Sant Nadal i un venturós any 2006.

Aquest Nadal desitjo regalar una subscripció a *Catalunya Cristiana* en català castellà al **preu promocional de 75,00 euros** (Preu normal: 90,70 euros) a:

NOM I COGNOMS: _____

ADREÇA: _____

CP: _____ POBLACIÓ: _____ TELÈFON: _____

FORMA DE PAGAMENT:

- xec nominatiu (75,00 euros)
- domiciliació bancària, amb:
 - un sol càrrec de 75,00 euros (anual)
 - dos càrrecs de 37,50 euros (semestral)
 - quatre càrrecs de 18,75 euros (trimestral)

els càrrecs es poden presentar a:

Entitat Oficina D C Compte

Lisboa acull la tercera edició del Congrés Internacional per a la Nova Evangelització

Evangelització enmig de la gran ciutat

Una nova edició del Congrés Internacional per a la Nova Evangelització va convertir del 5 al 13 de novembre Lisboa en un laboratori experimental per a la recerca de noves formes i mètodes en el contagi de la fe. Prop de 2.000 persones es van donar cita a la capital portuguesa en una etapa

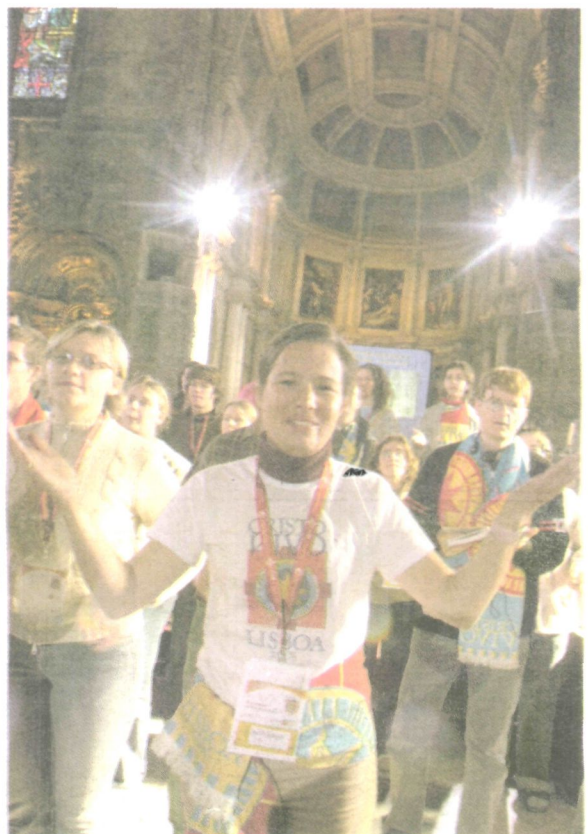
més del projecte impulsat des del 2003 per quatre dels cardenals més emprenedors d'Europa: Lustiger, de París, Schonborn, de Viena, Policarpo, de Lisboa, i Danneels, de Brussel·les. S'hi han unit també el cardenal Ęrdo, de Budapest, i el nou arquebisbe de París, Mons. Vingt-Trois.

Sota el lema «Crist viu», la trobada ha estat un any més tot un èxit i ha servit per renovar energies i crear nous llaços de comunió en l'ambiciós repte de reevangelitzar Europa.

L'avantguarda dels moviments i de les associacions cristianes dedicats a la Nova Evangelització es va congregar del 5 al 13 de novembre a Lisboa per fer un pas més en el seu objectiu de cercar noves formes d'exercir amb més eficàcia l'anunci de la Bona Nova a Europa. Prop de 2.000 persones, la majoria joves laics, van omplir de joia els carrers de la capital portuguesa amb cants, actuacions de ball, teatre, pregàries i misses multitudinàries. No hi van faltar tampoc les ja famoses missions populars, en què a través del contacte directe amb la gent del carrer alguns dels congressistes van donar testimoni públic de la seva fe. També es va donar gran importància a l'adoració eucarística, en molts casos animada pels mateixos joves, amb esglésies en què el Santíssim Sagrament restava exposat les 24 hores del dia.

Després de set dies d'intenses activitats —amb ponències, tallers, exposicions, manifestacions artístiques...— el patriarca de Lisboa, el cardenal José Policarpo, clausurava el 13 de novembre passat el congrés ple de satisfacció: «El congrés ens ha fet sentir la importància fonamental de la missió de l'Església per a la humanitat i l'exigència de la fidelitat a aquesta missió.» El mateix papa Benet XVI, en un missatge adreçat als participants al congrés, assegurava que tenia un motiu de joia particular per «aquesta iniciativa pastoral nascuda del desig de suscitar noves veus per proclamar de manera nova l'antic missatge de la revelació cristiana a la societat actual». El Papa va animar els joves a «continuar comunicant amb valentia, senzillesa i afecte que

rebre per tercera vegada en la història la imatge de la seva patrona, que no trepitjava els carrers de la capital d'ençà del 1959. Malgrat la climatologia adversa, més de mig milió de persones van sortir a rebre-la el 12 de novembre passat al seu pas en processó pels carrers i les places de Lisboa. Va ser una mostra més de la forta devoció popular que els portuguesos senten per la Mare de Déu de Fàtima. Com a colofó a la processó, el cardenal José Policarpo va consagrar la ciutat de Lisboa al cor immaculat de Maria, com ho havia demanat la Mare de Déu a sor Lucía, morta fa poc. En presència de la Mare de Déu i de les relíquies de santa Teresina es va celebrar l'emotiva Eucaristia de cloenda del Congrés a la catedral de Lisboa.

Un altre dels moments àlgids de la trobada va ser la taula rodona protagonitzada pels cinc cardenals impulsors del congrés. Entrevistats per una periodista portuguesa, a la qual li havien fet arribar preguntes dels congressistes, els cinc cardenals es van enfrontar sense por i amb molta proximitat a les qüestions més candents de l'actualitat eclesial. Sense abandonar la fidelitat al magisteri i donant mostres d'una gran comunió eclesial, els cardenals van abordar els temes donant respostes concretes que acceptaven amb obertura la realitat i que alhora oferien llums d'esperança. Junta-ment amb els cardenals Jean-Marie Lusti-

l'Església porta en ella mateixa el futur del món, indicant a cada home i cada dona el camí vers aquest futur». «Nosaltres sabem que el futur del món és Déu —afegia—, Déu amb un rostre humà, el rostre de Crist, el Déu que reconcilia, que venç l'odi i que atorga la força de la pau que només Ell pot donar. L'Església existeix per revelar aquest Déu als homes.»

Convidades d'excepció

La tercera edició del Congrés Internacional per a la Nova Evangelització ha comptat també amb la presència de dues convidades d'excepció: les relíquies de santa Teresina de l'Infant Jesús, l'urna de la qual va ser venerada durant tota la trobada als peus de l'altar major de la catedral, i la talla original de la Mare de Déu de Fàtima, portada especialment des de l'il·lustre santuari portuguès per a l'ocasió. Lisboa va

CASA NTRA. SRA. DE MONTSERRAT

EXERCICIS EN COMPLET RETIR

(homes, a partir de 17 anys)

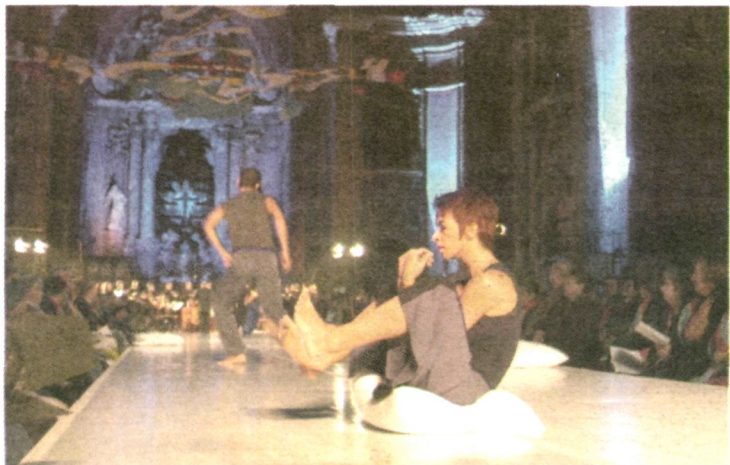
Desembre del 2005

Del 26 (20 h) al 31 (16 h) - pare Antoni Sospedra, c.p.c.r.

Plaça de la Font del Lleó, 21 - 08140 Caldes de Montbui
Tel. 938 654 496

ger, arquebisbe emèrit de París, Christoph Schonborn, arquebisbe de Viena, José Policarpo, patriarca de Lisboa, Godfried Danneels, arquebisbe de Brussel·les-Malines, i Peter Érdo, arquebisbe de Budapest, hi havia enguany el recentment nomenat nou arquebisbe de París, Mons. André Vingt-Trois, que tampoc no ha dubtat a unir-se amb convicció a la iniciativa del seu predecessor.

Entre els prop de 2.000 participants d'enguany, també hi havia representació espanyola, tot i que molt reduïda si tenim en compte la proximitat geogràfica de Portugal. Poc més de trenta persones van participar en la trobada, entre ells 12 germanetes de la Comunitat de l'Anyell de les fraternitats de València i de Granada. Les germanetes, que van acudir al congrés en autoestop, han tornat a Espanya amb la sensació d'haver viscut «una experiència d'Església molt enriquidora». Allí han descobert joïoses moltíssimes persones que arreu del món «són suscitées per Déu per anunciar l'evangeli amb nous mètodes més entusiastes i experiencials». També han quedat fascinades per l'amor a la Mare de Déu del poble portuguès i per alguns dels testimonis pronunciatos durant els dies del congrés. Les germanetes van dur a terme la seva particular missió popular a l'hospital per a infants on va morir la vident Jacinta. «Va ser una experiència preciosa —assegura una de les germanetes—, Jacinta atorga a aquest indret una gràcia especial, i com deia el lema de la missió, realment "els infants són els nostres mestres".» Aquestes simpàtiques religioses d'hàbits blaus cridaners van ser també les encarregades d'animar algunes de les adoracions comunitàries celebrades

durant la trobada. La Comunitat de l'Anyell ha estat present en les tres edicions del Congrés Internacional per a la Nova Evangelització. Elles mateixes se senten cridades a emprendre-la des de la vida consagrada i creuen que seria molt bo que un dia es pogués celebrar a Espanya una trobada

d'aquesta mena. De moment la pròxima edició, que ja s'ha començat a preparar, tindrà lloc durant el 2006 a Brussel·les, una de les grans capitals més descristianitzades d'Europa. Després de Viena, París i Lisboa, el congrés continuarà a la capital belga cercant «el sentit viu de la fe i la forma de ser

testimonis eficaços, en la vida de cada dia, de la novetat anunciada a l'Evangeli».

Samuel Gutiérrez

Fotos: Patriarcat de Lisboa

Més informació a:

www.icne-lisboa.org

EL MILLOR DEL VI SAN GABRIEL:

La cultura de conèixer el vi

L'art d'elaborar-lo

El plaer de disfrutar-lo

D.O. «Ribera del Duero»

Vi San Gabriel
El vi dels frares
El gust del silenci i
la pau monacal.

BODEGA SAN GABRIEL

Ctra. La Aguilera, km 6,5

09400 Aranda de Duero (Burgos)

Tel. 947 545 006 – Fax 947 545 161

Mòbils 630 370 940 i 636 319 044

correu electrònic: bodegasangabriel@gabrielistas.com

Urgell

Càritas Andorra celebra el 25è aniversari de la seva fundació

■ Es donen a conèixer les xifres d'atenció als necessitats, que s'incrementen un 10% respecte de l'any anterior

ANDORRA LA VELLA.— La celebració del 25è aniversari de la fundació de Càritas a Andorra s'ha iniciat al Principat amb l'obertura d'una reflexió sobre el paper d'aquesta ONG en una societat, l'actual, en què els estats es fan càrrec —almenys— d'una part de l'aten-

ció social. A Andorra, però, sembla que aquesta situació no fa perdre la importància de la presència de l'entitat al país: des de fa cinc anys cada any s'incrementa el nombre d'usuaris en un 10%. Així s'ha donat a conèixer a través de les dades del darrer any d'aquesta institució.

«Les necessitats no sempre són materials. Hem d'esforçar-nos a detectar els casos de soledat que no es denuncien.» Així s'explica Josep M. Arquès, l'actual president de l'entitat, que ha posat en relleu la tasca que du a terme Càritas. Ho va fer en la roda de premsa en què es van donar a conèixer públicament les dades d'atenció del darrer any i el comparatiu dels darrers cinc anys. Malgrat que sembli sorprenent per a un jove estat (i ric segons les estadístiques) com el Principat d'Andorra, Càritas ha alertat de la pobresa amagada que hi ha al país i ha avançat que a finals d'any la xifra d'usuaris haurà superat en un 10% els casos atesos l'any 2004. En els darrers cinc anys, la xifra d'usuaris ha crescut un 40%, amb un increment anual del 10%. La tasca de Càritas esdevé força important i és per això que, coincidint amb el 25è aniversari de la fundació de l'entitat, s'ha proposat una reflexió sobre els reptes de futur i el paper que ha de tenir l'ONG en la societat actual en què els estats haurien d'incorporar polítiques d'atenció social.

Càritas nacional d'Andorra ha iniciat d'aquesta manera la celebració dels 25

Els col·laboradors de l'entitat es van aplegar en una trobada commemorativa.

anys de la seva fundació com a Càritas al Principat, i amb representació pròpia a Càritas Internacional. Un dels actes centrals de celebració es va dur a terme a les sales de l'església de la Mare de Déu del Fener el dissabte 19 de novembre. Va ser una trobada amb totes aquelles persones que han treballat al llarg dels darrers 25 anys a l'entitat, a la qual també va assistir

el bisbe Joan-Enric Vives, còprncep d'Andorra. En la jornada de reflexió, també va participar Antoni Deulofeu, rector de Sant Agustí de Barcelona. La diada es va tancar amb un dinar de germanor:

Anar a l'arrel

«A diferència d'altres ONG que han fet una tasca més manifesta, nosaltres

treballem a l'ombra i la gent no sempre sap el que fem.» Josep M. Arquès, juntament amb Mn. Ramon Sàrries, arxiprest de les Valls d'Andorra, han posat a sobre de la taula un nou registre de treball més ambiciós que la simple atenció material a les persones necessitades: l'atenció als problemes profunds que afecten les persones. Per a Mn. Sàrries, cal centrar-se més a atendre l'arrel dels problemes —soledat, desatenció, individualisme, manca de valors— que no pas en l'acció assistencial que ha caracteritzat fins ara aquesta entitat. La qüestió va ser tractada en una jornada de reflexió i de formació que anualment organitza Càritas Andorra i que va ser oberta al públic. Enguany hi va assistir el director de Càritas d'Oviedo, Alberto Reigada, que va participar en aquesta reflexió fent una conferència sobre el model actual del servei que Càritas ha de donar en una societat desenvolupada però amb àmplies capes de gent emigrada i poc integrada socialment.

El president de Càritas, d'altra banda, ha afirmat la voluntat que els socis de Càritas parroquials passin a formar part de l'organització nacional, per poder delimitar millor les dotacions que es destinen a cada programa en iniciar cada exercici pressupostari. Els programes més importants a Andorra són el rober, que cobreix grans mancances a dins del país i que permet exportar una part del material que es rep; però també l'assessorament jurídic, la inserció sociolaboral o l'atenció primària, que en els darrers mesos s'ha vist incrementada per la gran quantitat d'usuaris.

Malgrat els esforços evidents que fa l'entitat a Andorra, el govern, però, ha negat que al país hi hagi bosses de pobresa i que calgui aplicar una millor política d'atenció social.

M. C. Orduña

BARCELONA

Trobada interdiocesana d'animadors de joventut

BARCELONA.— El 13 de novembre passat va tenir lloc a l'escola Sant Ignasi de Sarrià la IX Jornada d'Animadors de Pastoral

de Joventut de la província eclesiàstica de Barcelona. Prop de 300 animadors es van aplegar al matí per sentir la xerrada que Mn. Josep M. Rovira Belloso va pronunciar sobre *Com presentar Jesús als joves d'avui*. El teòleg, que acaba de publicar un llibre sobre Jesucrist, va esbossar alguns punts sobre la manera de presentar més eficaçment la figura de Jesús al jovent. Els animadors van tenir l'oportunitat de compartir amb Mn. Rovira les seves experiències sobre el món i la societat d'avui, fins a arribar a la conclusió que «ajudar un jove per tal que sigui creient equival a situar-lo davant d'aquelles

realitats que li poden prestar amor i vida: un mateix, els amics, la família, la promesa... Déu.» El conferenciant va parlar també de la ne-

Els delegats Mn. Domingo, Mn. Roman i Mn. Montfort van presidir l'Eucaristia.

cessitat de buscar ocasions perquè les comunitats de creients es trobin amb els joves i els anunciïn la Bona Nova. De totes maneres, va deixar clar que no cal preocupar-se en

excés pel llenguatge, sinó que més aviat «el llenguatge ha de complementar una vida transfigurada i plena de l'Esperit Sant». «Ens va de motivar sobretot —va afegir— el desig de presentar amb paraula i obres la vida nova del Crist.»

Després de la ponència i d'un temps de silenci, es va celebrar l'Eucaristia, presidida pels tres delegats de joves de la província eclesiàstica de Barcelona: Mn. Toni Roman, de Barcelona, Mn. Josep Montfort, de Terrassa, i Mn. Josep M. Domingo, de Sant Feliu. Tot seguit es va fer un dinar de germanor i a continuació, per acabar, els animadors es van aplegar per diòcesis amb l'objectiu d'aprofundir en el coneixement mutu així, com presentar les activitats i línies de treball dins de la Pastoral de Joventut. (C.C.)

GIRONA

Continuen les crítiques a la COPE

GIRONA.— D'ençà del comunicat dels bisbes catalans en què lamentaven el contingut i les formes d'alguns programes de la COPE, les crítiques a l'emissora han estat a l'ordre del dia. En un comunicat del Consell Presbiteral de la diòcesi de Girona, que ha comptat amb el suport del bisbe Carles Soler, es diu que «el que la COPE està semblant als quatre cantons d'Espanya no és pas bona notícia: desqualifica sistemàticament els polítics que considera contraris a les seves opinions, fins i tot insulta i injuria; de manera aferrissada denigra el poble de Catalunya, les seves institucions, els seus governants». Per això en la nota es denuncia enèrgicament «que una emissora que es presenta com a catòlica, abusi tan descaradament de la llibertat en què s'empara, contradient, amb el seu estil barroer i provocador, els principis i els ideals de l'Evangelí».

També el patronat de la Fundació Joan Maragall, de l'arxidiòcesi de Barcelona, va aprovar per unanimitat «manifestar que el que permet la Conferència Episcopal Espanyola en una ràdio de titularitat catòlica és intolerable per l'escàndol que suposa donar cobertura a programes radiofònics contraris a l'ensenyament de Jesús, com fa la COPE als programes *La mañana*, de Federico Jiménez Losantos, i *La linterna*, de César Vidal». El patronat també demana que l'episcopat espanyol rectifiqui l'orientació de l'emissora i repari el mal ocasionat als fidels. (C.C.)

Tarragona

Acció de gràcies per la beatificació de Carles de Foucauld

■ Una conferència i una exposició, entre els actes de celebració

TARRAGONA.— El divendres 18 de novembre van tenir lloc a Tarragona un seguit d'actes amb motiu de la beatificació de Carles de Foucauld, que es va celebrar a Roma el diumenge 13 de novembre. D'aquesta manera, Tarragona és la primera diòcesi catalana que dona gràcies per la beatificació d'aquest catòlic pobre entre els més pobres.

Primerament, a la sala d'actes del Seminari de Tarragona, Jordi Giró, de la Comunitat de Jesús, va oferir una xerrada sobre *Carles de Foucauld: l'espiritualitat de Natzaret*, amb l'assistència de diversos germans de la Comunitat de Jesús de Tarragona, que tenen la seva casa d'espiritualitat al poble de Tarrés (Garrigues).

Jordi Giró va anar desgranant la biografia del nou beat, així com l'evolució i les convulsions tant de la vida material com espiritual de Carles de Foucauld, de com va trencar amb un estat d'increença, del malestar constant davant del dubte i «del desig de l'agnòstic que vol creure». Giró va recordar que va ser en una aventura militar que Foucauld es va transformar totalment i va quedar fascinat pel desert, «una estrebada profunda que el conduïx a copsar la transcendència». Va establir comparació entre el que va expe-

Jordi Giró, en un moment de la conferència.

rimentar el beat «i també el que sentim nosaltres per l'impacte de la religiositat de l'islam», tot afegint que la seva conversió va ser progressiva fins a descobrir l'espiritualitat de Natzaret, la humilitat de Déu, el «Recés de Natzaret». Carles de Foucauld va esdevenir un contemplatiu enmig dels no creients, va voler identificar-se amb els més pobres i sentir-se el més pobre. Jordi Giró va concloure la seva intervenció amb aquesta frase: «Amb el vessament de sang, Carles de Foucauld va acabar d'escriure la pàgina evangèlica de la seva vida.»

Mn. Miquel Barbarà va presidir l'Eucaristia.

Al Seminari de Tarragona va quedar exposada una mostra de 18 relleus que recreen la vida de Carles de Foucauld i que es va poder visitar durant diferents dies. Els relleus ceràmics són obra de l'artista caputxí Antonio Oteiza. El recorregut parteix del viatge al Marroc amb el jueu Mardoqueo fins a arribar a l'assassinat del beat. La visita a l'exposició s'acompanya d'un opuscle que comenta cadascun dels passatges i és il·lustrat amb frases i pensaments de Carles de Foucauld.

L'acció de gràcies per la beatificació

de Carles de Foucauld va trobar la màxima expressió en l'Eucaristia que es va celebrar a la catedral de Tarragona, presidida pel vicari general, Mn. Miquel Barbarà —en absència de l'arquebisbe—, assistit pels preveres Jordi Vila i Santiago Soro, germans de la Comunitat de Jesús, entre d'altres concelebrants. En l'homília, Mn. Miquel Barbarà va definir Carles de Foucauld com a portador de totes les benaurances, tot ressaltant el model de vida del beat que «ha portat onze congregacions i vuit associacions de vida espiritual que el segueixen».

Tant a la conferència com en la celebració litúrgica es van distribuir entre els presents uns textos per meditar que recullen el testimoni de Carles de Foucauld, tot un missatge considerat vàlid i actual per avui dia, a més d'un punt de llibre com a record de la beatificació en el qual hi ha escrit el lema de Foucauld: «El meu apostolat hauria de ser la bondat.»

Joan Boroniat

Fotos: Joan Boroniat

Mare de Déu del Claustre, Eucaristia i Església

TARRAGONA.— Els fidels tarragonins han expressat un any més la seva pietat i devoció mariana al voltant de la seva Mare de Déu del Claustre de la catedral, amb un seguit d'actes de culte per honorarla. El 5 de novembre es va iniciar la novena preparatòria de la festa, exercici que aquest any ha meditat sobre la relació de l'Església amb l'Eucaristia prenent Maria com a model. «Es tracta, per tant, per a cadascú de nosaltres, fills de l'Església, de revisar la nostra relació amb l'Eucaristia, a la llum de Maria, mare de l'Església», escrivia Mn. Jaume Roig, canonge administrador de la capella, al programa de la Festa del Claustre.

D'altra banda, cal destacar la visita que van fer a la catedral els alumnes de 6è de Primària de sis col·legis de la ciutat, organitzada per la Confraria de la Mare de Déu del Claustre, amb la col·laboració del Patronat Municipal de Turisme, que de manera gratuïta va posar els guies per a la visita. A continuació, Mn. Joan Miquel Bravo, vicari de l'església de Sant Fructuós de Tarragona, va oficiar una Eucaristia,

amb el lema «Per la pau del món», seguida del cant dels goigs a la copatrona i del besamans. Cada alumne va rebre un punt de llibre en record de la diada.

Com a acte nou d'enguany cal esmentar la processó de torxes pel claus-

Els alumnes van fer una visita a la catedral.

tre de la catedral, que s'ha fet per primera vegada i que va tenir lloc el dissabte 12 de novembre durant la vetlla de la Mare de Déu.

L'acte central de la diada de la Mare de Déu del Claustre, el diumenge 13 de novembre, va ser l'Eucaristia que va presidir l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, amb l'assistència d'un bon nombre de fidels. Acabada la missa es va fer la tradicional

processó pel claustre i per l'interior de la catedral, acte que va finalitzar amb el cant de la *Salve* i el besamans de la santa imatge. El programa va acabar el dissabte 26 de novembre amb la benedicció i la presentació d'infants al patrocini de la Mare de Déu.

Coincidint amb la festa de la Mare de Déu del Claustre ha aparegut, com ja és habitual, la revista *Pedres Vives*, publicació de caire anual i que enguany arriba a l'onzena edició. La revista de la Capella de la Mare de Déu del Claustre insereix a la portada una salutació de l'arquebisbe de Tarragona, mentre que a l'interior hi ha diverses col·laboracions relacionades amb la Mare de Déu del Claustre i les devocions marianes, així com la reproducció del capítol sisè de la carta encíclica de Joan Pau II *L'Església, eix de l'Eucaristia*.

La publicació inclou, a més, un ampli reportatge fotogràfic de la Festa del Claustre del 2004 i un resum dels esdeveniments més importants de l'any al voltant de la Capella. En l'apartat de notes necrològiques es fa especial esment de la mort de Mn. Ramon Gallisà, que va ser consiliari de la Confraria i administrador de la Capella de la Mare de Déu del Claustre. (J.B.)

Mans Unides destina més de 320.000 euros al Tercer Món

TARRAGONA.— La delegació de Mans Unides de Tarragona ha lliurat als seus socis i col·laboradors la Memòria de l'any 2004, que inclou les activitats fetes durant aquest període, així com els resultats aconseguits i la distribució dels diners recaptats, complint així un dels seus principis, el de la transparència.

Des de la delegació de Mans Unides a Tarragona, s'han finançat vuit projectes durant el 2004. Quatre han estat gestionats a través d'Operació Enllaç, finançats amb la col·lecta anual de les parròquies i les esglésies catòliques, aportacions de socis, col·laboradors, entitats i activitats diverses, amb un total de 187.661 euros. Els quatre projectes restants han estat cofinançats pels ajuntaments de Tarragona, de Reus, de Cambrils i la Diputació de Tarragona, amb una aportació de 63.740 euros.

La quantitat total recaptada, al llarg de la campanya, és de 322.310,92 euros, que s'han convertit en un centre de formació professional en un barri marginat de Kenya; l'adquisició d'una ambulància en una població rural a Mali; la formació de promotors en drets humans al Salvador; la generació d'ingressos per a dones a través de microcrèdits al Pakistan; sistemes de reg per millorar la seguretat alimentària a Bolívia; escola de formació professional a Tanzània; millora de les condicions educatives dels joves al Sudan, i un centre de formació de control biològic a Bolívia. (J.B.)

Lleida

L'Obra Cultural Mariana viatja a Lleida

■ Els cordimarians van retre homenatge a la memòria del P. Manel Esqué

LLEIDA.— El plujós dissabte 15 d'octubre la ciutat de Lleida va acollir una trobada de l'Obra Cultural Mariana, amb seu a Barcelona i fundada pel claretia Manel Esqué, Creu de Sant Jordi de la Generalitat. Nascut a Maldà el 19 d'agost del 1922, el P. Esqué va morir a Barcelona el 8 de novembre de l'any 2002.

Un autocar va traslladar a la ciutat de Lleida una nombrosa representació d'aquesta entitat mariana, encapçalada pel seu president, Manuel Esqué, nebot del fundador. El primer acte va ser, com és costum, la celebració d'una Eucaristia a la capella del Santíssim de l'església de Sant Llorenç, als peus de la bella imatge de la Mare de Déu dels Fillols, procedent de la Seu Vella. Aquesta circumstància va donar peu al celebrant i consiliari de l'Obra Cultural Mariana, el P. Anton M. Sánchez, a referir-se a l'arrelada tradició mariana de Lleida. El pare claretia va recordar la figura del P. Esqué, que va ser a la capital de la Terra Ferma un autèntic apòstol de l'Immaculat Cor de Maria.

Aquest homenatge i record del P. Esqué va ser constant durant tota la jornada i va ser ocasió perquè antics membres de l'antiga i avui desapareguda Col·laboració Claretiana i Joventut Cordimariana de Lleida se sumessin als components de l'Obra Cultural Mariana vinguts de Barcelona per celebrar tots plegats una entrançable jornada de convivència.

Les dues entitats i els que les van conformar van ser recordats i commemorats. Van fer memòria de les activitats i de la vida que van tenir durant els anys 1942-1955, de la mà del P. Esqué. Amb la seva activitat a l'antiga església de Sant Pau del carrer la Palma, i el

seu innat entusiasme, van fer possible que tant una com l'altra tinguessin una gran presència de joves i una important incidència en la vida eclesial de Lleida. Cal fer esment també de la revista *Ave Maria*, de la qual era director i que a Lleida estava molt arrelada amb un gran nombre de subscriptors.

«El meu oncle no va deixar de treballar mai per Déu i pels germans, consagrant totes les seves accions a l'Immaculat Cor de Maria», va dir amb emoció Manel Esqué. Després de la celebració de l'Eucaristia, tot havent cantat l'himne a l'Immaculat Cor de Maria i havent escoltat les explicacions històriques i artístiques que va donar del temple el delegat de Patrimoni del bisbat de Lleida, Mn. Jesús Tarragona, van visitar la mostra

Proemium del Museu de Lleida, Diocesa i Comarcal, i van fer un dinar de germanor, on el records i l'homenatge envers el P. Esqué van ser un altre cop els protagonistes. La trobada va acabar a la tarda, amb la visita a la Seu Vella.

Manel Esqué va destacar la cordialitat amb què la representació de l'Obra Cultural Mariana va ser rebuda a Lleida i el bon record que els lleidatans tenen del P. Esqué. El seu nebot va manifestar el desig de l'entitat de tornar a Lleida per poder visitar l'Acadèmia Mariana ja restaurada i la seu de la patrona de la ciutat, la Verge Blanca de l'Acadèmia, a la qual el P. Esqué havia dedicat una de les seves entusiastes poesies marianes.

Jordi Curcó

Foto de família davant de la Porta dels Fillols de la Seu Vella.

Lleida acollirà la trobada del Moviment de Professionals Catòlics

LLEIDA.— La ciutat de Lleida acollirà el 5 de febrer del 2006 la quarta edició de la trobada catalana del Moviment de Professionals Catòlics (MPC), amb el lema «Portadors d'esperances en el món i en l'Església». Aquest va ser un dels acords de la XII Assemblea Diocesana d'aquest moviment, celebrada el diumenge 6 de novembre al casal d'Acció Catòlica de Lleida.

Durant la trobada, la presidenta del MPC de la diòcesi de Lleida, Mercè Agustí, va presentar la proposta d'activitats per al curs 2005-2006 i es va procedir a la incorporació d'un nou grup com a membre del moviment, alhora que es va informar que un altre ho farà pròximament. Amb aquestes noves incorporacions, el MPC de Lleida estarà integrat per nou grups de revisió de vida. L'assemblea va acabar amb la celebració de l'Eucaristia, presidida per Mn. Ventura Pelegrí, que va encoratjar els presents a ser llavor del Crist ressuscitat en l'entorn familiar i professional.

El moviment compta amb una pàgina web (www.professionalscristians.net) com a espai de comunicació, d'informació, d'intercanvi, d'expressió i de formació. (J.C.)

Visita de la mare general de les Germanetes dels Pobres

LLEIDA.— La residència Joana Jugan de les Germanetes dels Pobres de Lleida, ubicada a la partida de Gualda, va rebre del 9 fins al 12 de novembre la visita canònica de la superiora general de la congregació, la nord-americana M. Céline de la Visitation. El primer acte de benvinguda va ser la celebració d'una Eucaristia d'acció de gràcies a la capella de la residència, amb la participació dels ancians residents, els membres de l'Associació de Laics Joana Jugan, familiars, benefactors, consiliaris i amics.

La celebració eucarística va ser presidida en nom del bisbe de la diòcesi, que es trobava de viatge a Romania, per Mn. Daniel Turmo, secretari general del bisbat, i concelebrada per Mn. Gabriel Jordana, capellà de les Germanetes dels Pobres, pel P. Manel Piquer, franciscà i resident, per Mn. Gerard Soler i per Mn. Amadeu Carrera, amics i col·laboradors tots dos de les Germanetes. En l'homília, el celebrant es va referir al carisma de servei i de gratuïtat esmerçats per les filles de Joana Jugan arreu del món, així com la urgència, des de la Paraula de Déu, a vivificar el nostre món des dels valors i actituds evangèlics.

Després de la celebració es va fer un aperitiu de germanor i, acte seguit, un àpat en el qual la mare general va obsequiar tots els ancians, així com les treballadores del centre, amb un regal. La mare Céline va palesar, amb tota la naturalitat, una actitud de proximitat, d'afecte i de sol·licitud pels ancians. La tarda va continuar amb la projecció d'un vídeo que reflecteix la vida quotidiana dels ancians i les germanetes a la residència Joana Jugan, que compta en l'actualitat amb 13 religioses i gairebé un centenar d'ancians, de manera que és un referent diocesà de l'atenció i sol·licitud amorosa pels ancians. (J.C.)

La mare general amb la comunitat de Lleida i Mn. Daniel Turmo.

Èxit de la trobada del MIJAC i dels centres d'esplai

Els infants van participar activament en la trobada.

LLEIDA.— El col·legi l'Anunciata-Dominiques de Lleida va acollir la tarda del dissabte 12 de novembre una trobada dels centres d'esplai i de MIJAC (Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica), sota el lema «Diferents camins, el mateix somni». Més de 300 infants i 90 monitors van participar en aquest encontre compartint coneixença i amistat entre els centres. La trobada, amb un notable èxit de participació, va ser convocada i organitzada des de la Plataforma de Pastoral Infantil de la diòcesi, on hi ha representats tots els moviments diocesans que treballen amb infants. (J.C.)

Tortosa

Les reunions arxiprestals, a ple rendiment

■ Els diferents moviments diocesans fan les seves propostes

TORTOSA.— El llunyà inici de curs i el començament de l'Advent fan que les diferents activitats pastorals parroquials i arxiprestals facin camí a ple rendiment. En concret, a les reunions de cada arxiprestat de la diòcesi tortosina s'han fet presents les propostes de diferents moviments diocesans per al servei de les parròquies i per moure el creixement i la intensitat de la vida cristiana.

Un d'aquests moviments, que ja té més de vint anys de vida i que aplega al voltant d'un miler de xiquets i xiquetes de la diòcesi, és el Moviment Infantil Diocesà (MID). Cada any un membre de la delegació es fa present als diferents arxiprestats per tal d'oferir uns materials per a la catequesi de postcomunió, que és l'àmbit del qual s'ocupa aquesta realitat diocesana.

Una de les reunions arxiprestals.

Aquest curs el MID ha ofert, coincidint amb l'Advent, un dossier de material amb diferents activitats catequètiques en relació amb l'Advent i el Nadal. Vol ser una ajuda perquè els catequistes portin els infants a conèixer, estimar i imitar Jesús. Cada any aporten aquest material, que és

esperat i acollit per les parròquies com una bona eina de treball. Però també cada any aporten alguna idea nova i original. Enguany és el calendari d'Advent, que té com a característica pròpia que, en obrir cada dia la finestreta que toca, apareix al darrere un propòsit per viure la jornada.

Una altra realitat diocesana que enguany ha passat pels diferents arxiprestats és la de la formació d'adults, que el bisbe Xavier Salinas ha encarregat d'una manera especial a l'ACGA, Acció Catòlica General d'Adults. La proposta ha estat feta per una comissió formada pel vicari episcopal de Pastoral, el consiliari diocesà per a l'Acció Catòlica i membres de la mateixa realitat. La proposta ve fonamentada sobre el treball que la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar i la Subcomissió Episcopal de Catequesi de la Conferència Episcopal Espanyola han presentat. Però vista l'extensió i la complexitat dels cent temes elaborats i presentats per a la formació d'adults d'aquest itinerari, la Comissió Diocesana té com a objectiu preparar aquests temes i presentar-los d'una manera més senzilla i més d'acord amb la realitat i les possibilitats de les parròquies de la diòcesi tortosina.

Víctor-Manuel Cardona

SOLSONA

Jornada de formació a Càritas diocesana

SOLSONA.— El 22 d'octubre passat va tenir lloc al Seminari de Solsona una jornada de formació sobre immigració en la qual va intervenir Joan Lluís Casanoves, germà de La Salle, que va explicar la seva experiència en una escola del barri del Raval de Barcelona on treballa amb nois i noies immigrants i amb les seves famílies.

Aquesta jornada va permetre conèixer casos reals gràcies a la dinàmica que va utilitzar i que consistia a posar-se a la pell d'aquests immigrants i intentar des-

cobrir-ne els sentiments i com viuen tot el que els està passant. Deixar la família, el país, les arrels i arribar a un lloc nou, desconegut, on es parla un idioma diferent i els costums no són els mateixos. Sense lloc per viure, sense treball... També es van passar audiovisuals amb imatges molt significatives i es van explicar anècdotes molt curioses.

Va ser una jornada prou interessant on van participar trenta voluntaris de diferents Càritas del bisbat. (R.E.)

VIC

Testimoni

En record de Mn. Lluís Molins

VIC.— Mn. Lluís Molins, sacerdot des del 1951, va morir el 24 d'octubre després d'haver servit moltes comunitats del bisbat de Vic i també de l'Argentina, i va ser recordat al funeral a Seva el dia dels sants màrtirs Llucià i Marcià. També el dia de Tots Sants es va pregar per ell en les misses de les parròquies del monestir de Santa Maria de Ripoll i del Carme de Vic, on havia estat els últims anys de rector.

El seu exemple d'acolliment a tothom es va manifestar de moltes maneres: a dir sí a tot el que se li demanava, a estar sempre disponible, des del seu lloc, discret, com solen fer els bons rectors: missa, confessionari, despatx i malalts. Anava també a altres activitats, de manera particular a gaudir de la natura amb els seus germans sacerdots, nebots i molts altres, i també allà era un estímul per servir joiosament tothom.

Ha estat un sacerdot que s'ha lliurat d'una manera exemplar a Déu i als germans. També les seves conferències sobre flors de muntanya han estat famoses. Tenia l'art de dir les coses importants de manera implícita, enmig de descripcions de la natura les suggeria, i així no perdia l'encant.

Aquests dies s'han sentit comentaris de diversa gent recordant com els havia ajudat Mn. Lluís en moments de dificultat, en el discerniment d'un camí a la vida, en un seguiment més de prop de Déu... El Dr. Ramon Pou escrivia: «Sento moltíssim la mort de Mn. Lluís Molins, érem molt bons amics i jo li tenia un gran respecte.» I encara un altre: «Tot un sant. Que des del cel ens ajudi.» (Llucià Pou Sabaté)

MENORCA

Mons. Joan Piris aposta per una Església més «sinodal»

CIUTADELLA.— Coincidint amb la solemnitat de Tots Sants, el bisbe de Menorca, Mons. Joan Piris, va adreçar una carta a la comunitat diocesana de Menorca en què feia una clara aposta per una Església més «sinodal».

En vigílies de la celebració dels deu anys de l'Assemblea Diocesana de Menorca i un cop acabada la visita pastoral a totes les parròquies de Menorca, el bisbe, tal com explica en l'encapçalament de la carta, va sentir la necessitat «de fer aquí i ara una crida a construir "entre tots" una Església més "sinodal" en la qual els laics vagin situant-se com a protagonistes responsables i no com a simples col·laboradors del clergat». Tal com explica el prelat, no es tractaria tant d'una reestructuració, sinó de repensar el paper de les comunitats parroquials d'acord amb el nou context cultural i social i en la perspectiva d'una «nova evangelització», en la qual l'atenció necessària al territori ha de conjuminar-se amb una activitat i presència en els «ambients» de vida.

En la carta, Mons. Piris reconeix que la comunió i la participació dels laics, malgrat que no falten documents ni declaracions al respecte, continua sent una assignatura pendent. «Tanmateix», assegura, «tots insistim en el fet que l'Església no sols és una comunitat impensable sense la presència i l'acció dels laics, la funció dels quals és absolutament necessària, sinó que el compromís d'aquests batiats resulta absolutament imprescindible per realitzar la missió confiada per Crist. La tasca evangelitzadora de l'Església es farà, sobretot, pels laics o no es farà».

El bisbe també recorda en la seva carta que cal insistir en la radicalitat evangèlica que el seguiment de Jesús requereix en totes les formes de vida cristiana, en el

sentit que els valors evangèlics que semblen patrimoni «dels consagrats» són comuns i «tots estam cridats a viure'ls en les circumstàncies pròpies de cadascú». «Tot creient ha de plantejar-se la seva sexualitat, la seva afectivitat i paternitat-maternitat a la llum de l'Evangelí, ha d'usar els béns materials atenent l'esperit de les benaventurances, posant-los al servei dels pobres i, quan ha de disposar de si mateix, del seu temps i de les seves capacitats, ha de ser obedient a la voluntat de Déu.»

En el moment d'abordar la qüestió dels ministeris laicals, el prelat afirma que no es tracta d'una simple qüestió organitzativa, sinó d'una vertadera i pròpia reconstrucció de l'acció eclesial des dels seus fonaments. Així, prossegueix Mons. Piris, «si la Missió ha estat confiada radicalment a tots els membres de l'Església sense excepció, el paper dels laics en una acció pastoral "de nou encuny" està demanant un clar plantejament vocacional, i és el nostre deure avaluar alguns aspectes que el mateix Dret de l'Església reconeix i estableix com, per exemple, la funció pròpia i peculiar, tot i que no exclusiva, dels laics d'animar l'ordre temporal en el món i de forma molt particular l'àmbit de la família i la llibertat d'acció en la seva condició de membres de la societat». (C.C.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Immigració

Àfrica, veïna nostra

«Són temps difícils.» La frase podria haver sortit de la boca d'un dels milers d'immigrants subsaharians que han convertit el nord del Marroc en una tomba d'esperances. Són els fills de la secada i de la pobresa permanents d'uns països que estan desbordats per greus problemes interns i d'economia globalitzada. Sortits dels poblets o dels barris perifèrics de les ciutats amb el somni d'arribar a la «terra promesa», han recorregut a peu les carreteres sense fi d'un desert sense límits sabent que es jugaven la vida. De fet, ja abans, quan residien als seus països d'origen, la seva vida ja no valia gran cosa, amb un salari mensual movent-se al voltant dels 20-30 euros. Han viscut un passat tan desgraciat que els ha semblat que ja no tenien gaires coses a perdre. Un immigrant comentava des de Ceuta: «Prefereixo morir en territori espanyol que no pas que em tornin al Marroc.» Era com si volgués morir amb la dignitat d'algú que ha aconseguit el seu objectiu... però morir, a fi de comptes! Quin munt de ràbia i desesperació en els rostres d'aquells homes joves transportats, amb les mans lligades, en autobusos des del desert fins als centres de repatriació marroquins! Un sanglotava com un infant, veient com s'enfonsava el seu

somni. Una dona jove, amb la cara plena de llàgrimes, només sabia dir: «Please, please...»

La tanca i els filferros, les pues i les porres marquen una frontera entre dues realitats distintes. Molts s'havien aventurat a traspasar-la tot i saber que sofririen ferides i que potser moririen en l'intent. I tots ens hem rentat les mans afirmant que aquelles morts no eren de la nostra incumbència. Ningú no assumeix la vida d'homes que són anònims davant de la llei, però que de fet tenen família, noms i cognoms i que professen la religió cristiana, musulmana o els cultes animistes. Ningú no vol fer-se càrrec de la seva mort, ni els d'una part de la tanca ni els de l'altra. Europa sencera calla o, a tot estirar, decideix enviar una comissió d'investigació. Quina vergonya per a la nostra Europa rica, on en temps passats i recents tantes persones van abandonar el seu lloc de naixement per forjar-se un futur millor! Qui hauria negat el pa i la sal als emigrants espanyols dels anys 50-70 del segle passat, o als emigrants italians i irlandesos del segle XIX? Hi ha molta hipocresia al nostre món. La societat europea del benestar s'ha convertit en un club exclusiu i excloent, amb un gran cartell penjat a la seva porta:

«Reservat el dret d'admissió.»

I, malgrat tot, Àfrica és a les portes d'Europa. Però els europeus ens entestem a allunyar-la del nostre horitzó immediat. Milions de persones malviuen i moren de terrible fam i de sida, darrera la tristament famosa tanca, mentre nosaltres només ens

sentim responsables de nosaltres mateixos. L'Àfrica sembla abandonada a la seva sort. Cada any que passa, els africans són més pobres i els europeus som més rics. Cada any, igualment, la distància entre els dos continents es fa més curta. Per què ens costa tant reaccionar i reconèixer que no podem viure d'esquena als nostres veïns del Sud? El futur passa per construir un pacte polític i econòmic entre Europa i Àfrica, que doni carta de naturalesa a Euràfrica, una magnitud que, com afirma Andrea Riccardi en un llibre recent que porta aquest mateix títol, suposaria unir els futurs dels dos continents i treure el continent africà de la seva terrible prostració. El problema fonamental no és regular els fluxos migratoris o construir fronteres impenetrables o formalitzar polítiques contra la immigració il·legal. El problema rau en la nostra capacitat de veure l'Àfrica com un continent amic, que necessita Europa i la seva sensibilitat «social» per sortir del forat de misèria on es troba.

Àfrica forma part del Sud del nostre món, i nosaltres formem el Nord. Àfrica ja no és «el tercer món», i ha de ser ajudada perquè pugui ressorgir del seu trist estat, ressuscitar de tanta mort que hi ha dins d'aquest continent. Els seus fills i filles no poden ser tractats com a carn de canó, a qui o bé integrem —fins i tot com a clandestins— a les nostres economies en expansió o bé els abandonem a la seva sort quan la geopolítica així ho aconsella. El benestar i el malbaratament ens han fet insensibles. Utilitzem dues mesures per jutjar persones, l'únic «crim» de les quals és haver deixat enrere la terra on van néixer, els paratges coneguts, les amistats i la família, potser esposa i fills, sotmesos a una situació desesperada i sense cap futur clar davant seu.

Projecte de futur

Àfrica és la gran tasca en mans d'Europa, el seu projecte de futur. La història jutjarà aquesta Europa que no vol perdre ni un bri de la seva riquesa i que es limita a admetre africans —quan i com li sembla— sense preocupar-se realment del conjunt d'Àfrica. El judici a Europa hauria de decantar-se, en qualsevol cas, del costat positiu. La crisi dels subsaharians intentant entrar a l'espai europeu és només

un trist episodi fruit de la inhibició de molts, més ben dit, de tots. La responsabilitat recau sobre els ciutadans europeus en el seu conjunt, no només sobre els seus dirigents. Àfrica continua sent la gran assignatura pendent d'Europa. I els seus habitants viuen temps especialment durs, des del punt de vista econòmic, social i sanitari. La seva gent s'alimenta sovint de la ràbia impotent de qui no té futur, amb una esperança de vida que ronda els 40

Ningú no assumeix la vida d'homes que són anònims davant la llei.

anys. Qui no es jugaria el que fos per trepitjar sòl europeu i rebre un document?

Els temps poden canviar si Europa abandona l'interès excloent per si mateixa i recupera el valor, a la vegada cristià i humanista, de la «fraternitat». És a dir, cal que Europa senti com a projecte propi la resurrecció del continent africà. Si al segle XIX Europa es va repartir l'Àfrica subsahariana i la va convertir en un territori colonial, ara ha de tornar a l'Àfrica i, amb tracte paritari, ha d'ajudar-la a refer-se de tants anys de guerres —algunes, encara actives—, a curar la sida, a proporcionar aigua, aliment i vestit als seus habitants, en una paraula, a sostenir la dignitat i l'esperança dels africans. Ells són els primers responsables del seu futur, però no poden quedar a la mercè d'ells mateixos i d'una economia global que ofega els seus països.

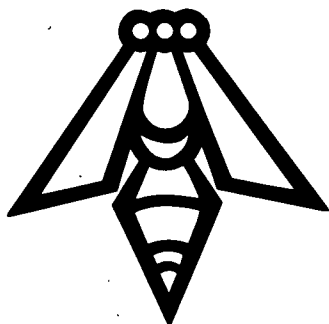
Estenent la mà a l'Àfrica, Europa trobarà la seva vocació per al segle XXI. Després de la fi de la guerra freda, després que ni els Estats Units ni Rússia ni la Xina s'interessin per Àfrica, arriba l'hora d'Europa. Cal recollir el guant de misèria i desesperació que ens han llançat els immigrants subsaharians i actuar en conseqüència. Ens ho demanen la dignitat d'aquestes persones i les conviccions que, des de la fe o des de la increença, tots, sense excepció, posseïm.

Armand Puig i Tàrrach
Prevere i teòleg

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat, 9
08001 BCN
t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters, 5 (Portaferrissa)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41
NOC,
Comte Borrell, 41
08015 BCN
t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

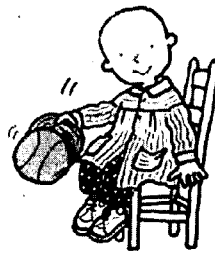
- ■ Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

Posa't la gorra!

■ Cinquena edició de la campanya per donar a conèixer l'existència del càncer infantil

L'Associació de Nens amb Càncer (AFANOC) organitza la cinquena edició de la campanya «Posa't la gorra!», adreçada a sensibilitzar la societat, aconseguir la normalització de la malaltia i recaptar fons. El

17 de desembre el Parc Zoològic de Barcelona i el parc temàtic Universal Port Aventura de Tarragona seran els escenaris per a la celebració d'una gran festa plena d'activitats per a grans i petits.

Durant els darrers anys, l'Associació de Nens amb Càncer (AFANOC) ha consolidat un nombre destacat d'activitats de caràcter assistencial, de lleure, d'informació, de voluntariat i d'educació. Entre elles, cal ressaltar la iniciativa de sensibilització ciutadana desenvolupada el 21 de desembre del 2001, amb la campanya «Posa't la gorra!». Al llarg d'aquests anys, aquesta campanya ha obtingut una àmplia difusió de la missió i dels projectes de l'associació; un d'ells, el més important, és el de donar a conèixer una malaltia tan ignorada per la societat en general com és el càncer infantil. Aquesta situació de presència social es vol aprofitar perquè no sigui un acte aïllat i testimonial de caràcter anual, sinó que ha de permetre relançar l'associació amb l'ampliació i potenciació de la seva base social (socis, col·laboradors, voluntaris...), aconseguir més recursos per fer les seves activitats, cobrir les demandes actuals, i en definitiva, garantir-ne la sostenibilitat en el futur.

Així, els propers dies 17 i 18 de desembre del 2005, AFANOC durà a terme la cinquena edició de la campanya «Posa't la gorra!». Aquesta acció també té l'objectiu de sensibilitzar sobre les mancances tant pel que fa a instal·lacions, com a l'aspecte més humà dels nens ingressats (atenció psicològica, social, educativa, lúdica i cultural, etc.). Així, els membres d'AFANOC volen fer servir aquesta campanya per dur a terme l'adequació de les instal·lacions hospitalàries per a tractaments ambulatoris, amb la finalitat que puguin atendre aquests nens i nenes en les millors condicions. Així mateix es volen ampliar els serveis que s'ofereixen des de la delegació d'AFANOC a les famílies de la província de Tarragona, el voluntariat a domicili, l'atenció psicològica i social, etc.

«Cal fer saber que aquests nens són totalment normals, només tenen una malaltia molt llarga i amb tractaments molt durs. Hem de posar tots els mitjans perquè

Celebració d'una edició passada de la campanya «Posa't la gorra!» al Parc Zoològic de Barcelona.

tinguin els mateixos drets i les mateixes oportunitats que els altres; han de tenir el millor futur possible», afirma el president d'AFANOC, Josep Plà i Buxó.

La gorra, símbol de solidaritat

Un dels efectes secundaris que pateixen els infants i adolescents malalts de càncer, el més obvi, és la pèrdua de cabell. Per aquesta raó es cobreixen el cap amb una gorra. És per això que s'ha fet de la gorra un símbol de solidaritat cap a aquests nois i noies: En l'edició passada de l'any 2004 es van distribuir un total de 23.700 gorres entre Barcelona i Tarragona. I cada any són més les persones que s'animen a participar en la iniciativa. Mentre que l'any 2001 van ser 5.000 els assistents a Barcelona, el 2004 se'n van comptabilitzar 15.000.

Com en edicions anteriors, es continuaran considerant les instal·lacions del Parc Zoològic de Barcelona i d'Universal Port Aventura els espais idonis per dur a terme

aquest acte, donat l'èxit obtingut en ocasions anteriors.

«Posa't la gorra!» a Barcelona

La gorra és necessària per participar en la festa, d'aquí l'eslògan. Es podrà adquirir a la seu d'AFANOC. Amb la finalitat de facilitar l'accés a tots aquells nens que hi vulguin assistir, l'associació farà una campanya de promoció, que possibilitarà obtenir la gorra anticipadament, a totes les escoles de Barcelona i província amb la col·laboració de la Conselleria d'Educació de la Generalitat de Catalunya i les regidories d'Educació i Treball Social dels diferents ajuntaments.

Així mateix, Alcampo distribuirà gorres als seus cinc centres de Barcelona i província, a partir del mes de novembre. El mateix dia 17 s'ubicaran taquilles de venda de gorres als accessos del Parc Zoològic. El preu de la gorra és de 3 euros, i proporciona accés gratuït a la festa als nens i nenes amb edats compre-

ses entre els 3 i els 17 anys. Els adults amb la gorra de la campanya tenen un 50% de descompte en la tarifa d'entrada al Parc Zoològic. Els nens i nenes malalts de càncer i les seves famílies tenen accés gratuït a la festa.

A l'escenari central del Zoo es gaudirà de les actuacions de diferents grups musicals i infantils, pallassos, malabaristes, etc. A més, al llarg de l'acte hi haurà nombrosos grups d'animació i agrupacions de gegants encarregats de dinamitzar la festa a l'exterior del recinte.

«Posa't la gorra!» a Tarragona

A Tarragona la gorra, que costarà 6 euros, es podrà adquirir a la seu d'AFANOC. També es farà una campanya de promoció a totes les escoles de Tarragona i província que permetrà obtenir la gorra anticipadament. La gorra donarà accés gratuït a la festa, ja que juntament amb ella anirà grapada una invitació; és indispensable presentar-la a les taquilles d'Universal Port Aventura per poder accedir-hi gratuïtament.

Port Aventura estarà ple de tallers a l'interior de les seves instal·lacions, a banda de les atraccions que ofereix normalment el parc temàtic. Alguns d'ells seran: el taller de pintures Divermagic, el de dibuix i maquillatge, el de globus, el de cometes, el de construcció d'instruments musicals, etc. A més es podrà gaudir, com a Barcelona, de l'actuació de diferents grups musicals infantils, pallassos, mags, etc.

Totes les activitats i actuacions que es duran a terme a la campanya es fan de forma desinteressada.

Consuelo Chaves

**POSA'T
la GORRA**

**ASSOCIACIÓ DE NENS
AMB CÀNCER (AFANOC)**

C/ PERE SERAFÍ, 41, BAIXOS

08012 BARCELONA

TEL. 932 377 979

WWW.AFANOC.ORG

AFANOC TARRAGONA

C/ RAMBLA VELLA, 7, BIS, 4T 3A

43004 TARRAGONA

TEL. 977 228 712

tarragona@afanoc.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

societat

«Davant d'actes de violència brutal, de vegades et plantejges on és Déu»

■ El P. Chema Caballero treballa en l'acollida i la rehabilitació dels nens soldat de Sierra Leone

El missioner xaverià Chema Caballero va rebre el 16 de novembre passat al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona el XXII Premi Internacional Alfons Comín. Amb aquest guardó,

concedit per la Fundació Alfons Comín, se li reconeix la seva tasca extraordinària com a responsable del Centre d'Acollida i Rehabilitació Saint Michel. Més de 3.000 nens i nenes soldat —segrestats i obligats

per les diferents faccions combatents en la guerra civil de Sierra Leone, entre els anys 1991 i 2002, per executar les pràctiques de terror més terribles— han aconseguit reintegrar-se en la societat.

—Què suposa per a vostè ser guardonat amb el Premi Internacional Alfons Comín?

—Per a mi és una alegria i un honor haver rebut un premi com aquest. Primer, perquè honra la memòria d'un home com Alfons Comín, destacat polític i sociòleg cristià, i, després, perquè he entrat a formar part d'una llista àmplia de persones i institucions—testimonis i profetes de tantes realitats— que amb anterioritat han obtingut aquest reconeixement per haver lluitat en la defensa de valors cristians i de justícia. Personalment, és una oportunitat per poder continuar denunciant el tema dels nens soldats. Amb tot, no és un fenomen aïllat. Està relacionat amb el tràfic d'armes o l'interès d'Occident d'apoderar-se i explotar els recursos naturals d'Àfrica. Vull que l'opinió pública sàpiga que hi ha nens i nenes soldat perquè prèviament es donen aquesta mena de situacions.

—Als nens i nenes soldat se'ls roba la infantesa d'una manera brutal i inhumana. Què fan per ajudar-los?

—El procés no té cap secret: tenir molta paciència, no jutjar mai aquests nois i noies, mostrar-los molt de respecte i acompanyar-los, i caminar al seu ritme. Cal adaptar-se a cadascun d'ells. En el fons, es tracta d'oferir-los alternatives a la violència; donar-los l'oportunitat de fer alguna cosa diferent, que a través de l'educació o la feina es puguin sentir realitzats com a persones i tenir les seves necessitats bàsiques cobertes. A diferència d'altres programes desenvolupats per organitzacions no governamentals o organismes institucionals, nosaltres no posem terminis o límits en el seu procés de rehabilitació. Donem prioritat a la dimensió humana d'aquests joves.

—La rehabilitació és més difícil en el

Chema Caballero.

cas de les nenes soldat?

—Sí. Cal tenir en compte que aquestes nenes, a més, han estat esclaves sexuals. La clau perquè un nen soldat es recuperi rau en el fet que parli, que expliqui la seva veritable i punyent història. Quan arriben al nostre centre i comencen a parlar—del fred que passaven, de les pallisses que rebien, del record de la seva mare...— aflora la humanitat que restava amagada darrere la «màquina de matar» en què s'han convertit. Els sentiments afluoren. I és justament aquí on pots connectar amb ells i començar a treballar. Les nenes t'expliquen la seva experiència com a nenes soldat, però és molt difícil que t'expliquin —per cultura, vergonya o tantes altres

coses— les seves vivències com a «dona usada i abusada». Això s'ho guarden per a elles. De les noies que han sortit de la guerrilla i que han passat pel nostre centre, molt poques han aconseguit rehabilitar-se. La majoria s'acaben dedicant a la prostitució.

—Al Centre d'Acollida i Rehabilitació de Nens Soldat Saint Michel, com és la relació que s'estableix entre aquests joves que han viscut experiències tan dramàtiques?

—Molt bona. Entre ells hi ha una solidaritat enorme. És una cosa que constates cada dia. Quan un té problemes i/o ha caigut en un moment de crisi o de desesperació, els companys s'aboquen desinteressadament per ajudar-lo. Per exemple, quan una noia té un fill i no té mitjans per fer-se'n càrrec, una parella amiga l'acull i el cria fins que la noia obté els recursos necessaris per sortir-se'n.

—La guerra va acabar fa tres anys a Sierra Leone. Com està la situació actualment?

—En teoria, tenim pau, que es pot qualificar com «absència de conflicte». Es tracta d'una pau molt precària, «agafada pels pèls». A Sierra Leone es viu una situació similar a la que té lloc en altres països de la regió, com Libèria, Costa d'Ivori o Guinea. És un polvorí on es pot tornar a encendre el ble de la guerra en qualsevol moment. A Sierra Leone continuen vigents les causes que van originar el conflicte bèl·lic: una gran discriminació cap als pagesos, una corrupció descomunal, oportunitats nul·les per als joves, etc. Entre la població ha sorgit un gran sentiment de frustració. La gent ha patit molt i totes les promeses que els van fer per reconstruir els seus poblets, els seus camps... s'han quedat en foc d'encenalls. En canvi, els que ara són al Govern i abans a la guerrilla —els causants de totes les seves desgràcies— s'han beneficiat d'una sèrie de projectes de rehabilitació i desarmament. Tenen grans cases i cotxes. És un caldo de cultiu on la guerra pot tornar a esclatar. Els xaverians treballem actualment per crear actituds de pau. L'educació és fonamental en aquest aspecte.

—Sense fe, podria portar a terme la seva tasca de la mateixa manera?

—Probablement, la tasca d'acollir i rehabilitar nens soldat es pot fer sense fe, però aleshores no hi ha aquest compromís

Ajudant els nens soldat

Chema Caballero, advocat de formació, va arribar a Sierra Leone el 1992, un any després de l'inici de la guerra, una de les guerres civils africanes més cruentes. El 1999 els xaverians, orde religiós al qual pertany el P. Caballero, li van encarregar dirigir un centre per rehabilitar els nens i les nenes soldat. Del 1999 al 2002 va ser responsable del Centre d'Acollida i Rehabilitació de Nens Soldats Saint Michel, a 30 km de Freetown, la capital del país, un projecte capdavanter que ha rehabilitat més de 3.000 joves.

Acabada la guerra, el gener del 2002, la majoria dels menors que havien passat pel centre van tornar amb la seva família. El programa dirigit per Chema Caballero va entrar en una segona fase: els pisos d'acollida per a aquests nens que no van trobar els seus familiars o que no els van acceptar i per a aquells que van ser rebutjats per la societat. Avui dia, el P. Caballero viu a Tonko Limba, una zona de la selva profunda de Sierra Leone, de les més castigades per la guerra, on ha posat en marxa un nou programa d'educació que consisteix en la construcció d'escoles, la formació de mestres i la conscienciació dels pares perquè enviïn els seus fills al col·legi. El P. Caballero continua fent campanya contra la utilització dels nens soldat.

de vida que tenim nosaltres, els missioners religiosos, de convida les 24 hores del dia amb els joves. No treballem en horari d'oficina. Compartim la vida amb aquests nois i noies. Aquí hi ha la diferència. En el meu cas, si no tingués fe —la força de Jesús—, no hauria estat capaç de resistir experiències molt dures que he hagut de viure. Davant d'actes de violència i de destrucció brutal, de vegades et plantejges on és aquest Déu bo, protector i misericordiós. Arribes, fins i tot, a rebel·lar-te contra Ell i li interpel·les directament: «On eres quan passaven aquestes coses tan terribles?» Tot això et serveix per desmuntar una sèrie de conceptes apresos als llibres, al Seminari... Penso que Déu es manifesta en la feblesa de l'ésser humà; a través d'aquesta feblesa pots arribar a descobrir la teva pròpia força per sortir endavant. És Déu qui et demana que donis més de tu mateix.

Miquel Àngel Codina

Metge de cossos i ànimes

Hola, amics! El 16 de novembre, el Col·legi Oficial de Metges de Barcelona (COMB) va rendir un homenatge al beat Pere Tarrés, i va col·locar una placa al número 93 del carrer Gran de Gràcia de Barcelona, com a record del temps que va viure en aquell edifici i des d'on va exercir de manera admirable la seva professió de metge. Entre altres personalitats, hi van estar presents el Dr. Miquel Bruguera, president del COMB; Mn. Francesc Raventós, postulant de la causa de canonització del Dr. Pere Tarrés; Mn. Manuel Valls, rector de l'església de Sant Vicenç de Sarrià; Catalina Carreras-Moysi, consellera de Cultura del districte de Sarrià-Sant Gervasi, i Rebeca Muñoz, guanyadora del Concurs d'Arts de l'Any Dr. Pere Tarrés. El Dr. Josep M. Simón, expresident de Metges Cristians de Catalunya, no hi va poder assistir perquè es trobava a Madrid en una trobada amb el nunci de Sa Santedat a Espanya, al qual va lliurar un dossier complet sobre el beat Pere Tarrés, metge de cossos i ànimes.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

Nou instrument per a l'orgue de la catedral de Tarragona

■ Estarà enllestit en cinc anys, amb un cost d'un milió d'euros

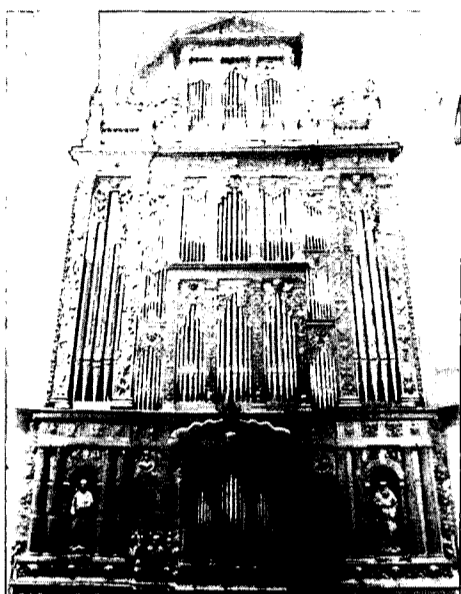
TARRAGONA.—El monumental orgue de la catedral metropolitana i primada de Tarragona recuperarà l'esplendor que musicalment li pertoca, arran de la construcció d'un instrument nou que, segons les previsions, quedarà instal·lat el Nadal del 2010. Aquesta ambiciosa operació la faran possible la col·laboració de diferents administracions, com ara l'arquebisbat de Tarragona, la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Tarragona i l'Ajuntament de la ciutat.

Ahores d'ara es troba en fase de constitució la Fundació Salvador Ritort, que serà presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i s'encarregarà de cercar la cooperació d'altres entitats i de particulars que donin suport a aquesta iniciativa.

Mn. Miquel Barbarà, vicari general de l'arquebisbat i mestre de capella de la catedral de Tarragona, i Jordi Vergés, organista de la seu, es mostraven d'allò més cofois en l'acte protocol·lari de la signatura del contracte, a través del qual la companyia holandesa Verschueran Orgelbouw Heythuysen s'ocuparà de la restauració del valuós instrument.

El cost d'aquesta restauració és d'un milió d'euros, import que serà sufragat a parts iguals entre les esmentades administracions i el mateix arquebisbat. El delegat de govern de la Generalitat, Xavier Sabaté, va afirmar que «les aportacions voluntàries dels tarragonins faran que l'orgue sigui cosa de tots i faci disminuir la despesa de les institucions». En el moment de la signatura del contracte ja es va lliurar un taló al director de l'empresa holandesa del 10% del total de l'import, com a paga i senyal.

Cal remarcar que una de les persones que més s'han esmerçat per a la restauració de l'orgue és Mn. Miquel Barbarà, que el 2002 ja en va encarregar un projecte. El cost d'aquest projecte s'ha finançat gràci-

L'orgue de Tarragona recuperarà l'esplendor musical.

es a l'aportació de 12.000 euros que van fer les famílies Jaume Costa-Rosa Pallejà, que amb motiu de les seves noces d'or van renunciar als regals i van obrir un compte

Acte protocol·lari de la signatura del conveni.

corrent a fi i efecte que la gent pogués disposar diners per a la causa, una iniciativa que també va comptar amb el suport de Paquita Meler, vídua d'Agustí Ferrer.

El moble de l'orgue de la catedral de Tarragona —que també es restaurarà— és del segle XVI, construït el 1567 per Salvador Estrada i Peris Arrabassa. El 1927

l'instrument barroc va ser substituït per un de romàntic, construït als Estats Units i que procedia del Palau Mar i Cel de Sitges. Posteriorment, l'any 1973 es van canviar algunes parts de l'instrument que no van contribuir a millorar el so de l'orgue. Tota aquesta operació, que durarà cinc anys, farà necessàries 21.000 hores de feina. Es calcula que les noves peces de l'orgue

seran a Tarragona a temps per poder estrenar-lo per Nadal del 2010 i, tal com apuntava l'arquebisbe de Tarragona, «la catedral tarragonina comptarà amb un dels millors orgues d'Europa, que donarà gran rellevància a les solemnitats i al culte diví, a més de possibilitar l'organització de concerts del més alt nivell musical». Aquesta opinió ve ratificada per l'organista Jordi Vergés, el qual assegura que «la qualitat del nou ins-

trument es notarà ja des dels primers acords, quan soni a la catedral». Després de la restauració de l'orgue, amb tres teclats manuals i un de pedal, tindrà 2.712 tubs funcionals, dividits en 44 registres i quatre marxés.

Text i fotos: Joan Boronat

25è aniversari de la fundació Gogistes Tarragonins

TARRAGONA.—L'associació Gogistes Tarragonins està de celebració, atès que aquest any es compleix el 25è aniversari de la fundació de l'entitat. Per aquest motiu se celebren actes de tota mena per tal de commemorar la felicitat efemèride.

De l'atapeït programa, en destaca la sortida cultural realitzada recentment al monestir de Poblet i al poble de Vimbodí amb dos objectius clars: el primer, de caire cultural —incloent-hi com és natural el gogístic—, i el segon, d'enfortiment dels lligams entre els membres de l'associació. Una seixantena de persones van sortir a primera hora del matí per dirigir-se cap a Poblet i poder participar en la missa conventual de les 10.00, en un acte de reconeixement a la col·laboració del monestir amb l'entitat, que va ser recordada a l'hora de la pregària dels fidels. Acabada la missa, l'organista va interpretar la melodia dels *Goigs del Roser*.

El P. Josep Alegre, abat de Poblet, que va rebre els Gogistes Tarragonins, va exaltar la tasca de l'associació. Així mateix, es va congratular per l'efemèride i va encoratjar els presents «a continuar difonent l'edició i el cant dels goigs». El president de Gogistes Tarragonins, Carles Baches, va lliurar a l'abat de Poblet la medalla commemorativa dels 25 anys, obra de l'artista Jordi Amenós. Seguidament, l'expedició va fer una visita al monestir, guiada per fra Marc Vallés.

Posteriorment, els components de Gogistes Tarragonins es van traslladar a Vimbodí, on el soci Alfons Alsamora, veí del poble, els va acompanyar a visitar el castell de Milmanda i la torre de guaita, així com la font de Nerola, on l'aigua es recull en una bassa a l'entorn de la qual hi ha uns versos escrits per Mn. Isidre Bayó. Tal com comenta Manel Callao, tresorer i cronista de Gogistes Tarragonins, l'esmentat sacerdot «és també l'autor dels *Goigs de la Mare de Déu de l'Ameller*, que han estat editats per la nostra entitat».

Després de dinar, hi va haver temps per visitar l'ermita de la Mare de Déu dels

Torrents, lloc on la soprano Maria Torrents va interpretar en estrena *La pregària a la Mare de Déu dels Torrents*, amb lletra d'Alfons Alsamora i música de Josep M. Nadal, obra editada i distribuïda pels Gogistes Tarragonins. Més tard, es va fer el besamans, amb cant dels goigs. Per concloure la diada, el grup es va dirigir a l'església parroquial de Vimbodí, d'estil gòtic, per poder admirar la bellesa de la capella de la Mare de Déu de Montserrat, construïda per l'arquitecte tarragoní Josep M. Jujol, la pila baptismal que es feia servir per administrar el baptisme per immersió i altres detalls del temple.

Gogistes Tarragonins van començar la celebració del seu 25è aniversari el 21 de gener, festivitat de Sant Fructuós. Els actes acabaran la mateixa data del 2006. La Setmana Santa passada van editar una carpeta de 22 goigs amb tots els passos de la processó i a l'agost van coeditar una nova edició de *L'Auca de sant Magí*. Al novembre van organitzar un concert de l'Escola de Cant Gregorià de Barcelona, que va tenir lloc a l'església de Sant Llorenç, i un pelegrinatge a Montserrat amb motiu del 125è aniversari del Virolai. (J.B.)

Vols reconèixer la teva fertilitat?

Vols aprendre a regular-la d'una manera natural, sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail RENAFER: fertilitat@renafar.org
web RENAFER: www.renafar.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

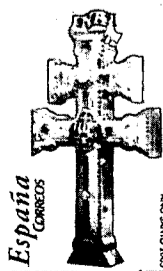
RENAFER

FILATÈLIA

per Enric Graupera

La creu de Caravaca

Espanya, amb motiu de l'Any Sant 2003, va dedicar aquest segell a la creu de Caravaca. Es tracta d'un *lignum crucis*, és a dir, un fragment de la veritable creu on Jesús va ser crucificat. Té forma de creu, amb doble braç horitzontal (de 7 i 10 cm) i 17 cm d'alt. Segons la tradició, va pertànyer al patriarca Robert de Jerusalem, primer bisbe de la ciutat santa. El 1229 un successor de Robert en el patriarcat posseïa aquesta relíquia. Anys més tard, concretament el 3 de maig del 1232, la creu va aparèixer al castell-alcàsser de Caravaca (Múrcia).

cultura

El P. Enric Puig, nou consiliari a la Fundació Pere Tarrés

■ És el secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya

BARCELONA.— L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, ha nomenat un nou consiliari per a la Fundació Pere Tarrés. Es tracta del P. Enric Puig i Jofra, s.j. Actualment és secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, tasca que combina amb la de rector de la comunitat cristiana de Sant Pere Claver.

P. Enric Puig.

El P. Enric Puig i Jofra va néixer a Barcelona ara fa 60 anys. Des de ben jove està vinculat a l'educació en el lleure, ja que aviat es va iniciar com a monitor. Ha estat fundador i primer director de l'Escola de l'Esplai (1972-1980), president del Servei de Colònies de Vacances de Barcelona (1970-1973) i secretari (1974-1979) i president (1979-1980) de la Coordinadora Catalana de Colònies, Càsals i Clubs d'Esplai.

Durant aquest temps, el P. Puig va participar activa-

ment en organismes de coordinació de l'associacionisme juvenil. El 1980 va ser nomenat director general de Joventut de la Generalitat de Catalunya, càrrec que va ocupar fins al 1999, per passar a ser vicepresident, en funcions de president, de l'Institut Català de Serveis de Joventut. El 1993 va ser nomenat rector de l'Escola Tècnica Professional del Clot, feina que va desenvolupar fins que va ocupar el càrrec de secretari general i canceller de l'arquebisbat de Barcelona (1996-2000). Del 2000 al 2005 va ser director general de l'Escola Tècnica Professional del Clot.

Amb aquest nomenament, el P. Enric Puig ocupa el lloc que, per motius personals i després d'un període llarg de dedicació a l'entitat, deixa vacant el P. Josep M. Coll i d'Alemanys, s.j. El Patronat de la Fundació Pere Tarrés, la direcció de l'entitat i l'equip de consiliaris del Moviment de Centres d'Esplai Cristians van homenatjar i agrair la feina feta al P. Coll el 15 d'octubre passat a la Conreria (Tiana). (C.C.)

La Congregació Salesiana, premiada per la seva tasca educativa en els mitjans de comunicació

BARCELONA.— La Unió Catòlica Internacional de la Premsa (UCIP) i l'Associació Catòlica Mundial per a la Comunicació (SIGNIS) han concedit el Premi 2005 per a l'Educomunicació a la Congregació Salesiana pel seu treball en aquest àmbit. Aquestes dues associacions volen reconèixer així el treball dels Salesians, els quals «han desenvolupat moltes iniciatives per a la promoció de l'educomunicació en el context de les seves escoles, institucions per a joves i amb el públic en general». El premi es va lliurar el 8 de novembre en el marc de l'Assemblea Internacional per a l'Educomunicació, que es va celebrar a Lió (França) entre el 4 i el 8 de novembre.

A més dels Salesians, a la cerimònia també van ser premiades diverses institucions que han unit esforços per desenvolupar una estratègia educativa per a un ús més segur d'Internet anomenada «Educaunet» i que ha estat adoptada per diversos països europeus.

La Congregació Salesiana té, entre les seves finalitats, el treball en l'àmbit de la comunicació social per a l'educació i evangelització dels joves. El fundador dels Salesians, sant Joan Bosco, va promoure la publicació de llibres i revistes, i ell mateix va ser escriptor, editor i impressor. Conscient de la importància i el valor dels mitjans de comunicació, va potenciar l'ús dels instruments de la comunicació del seu temps. (Josep Mascaró)

Exposició de Torras Armengol al Centre Cultural de Caixa Terrassa

TERRASSA.— La Fundació Cultural de Caixa Terrassa (rambla d'Egara, 340-Terrassa) presenta fins al 8 de gener del 2006 una exposició de l'artista terrassenc Francesc Torras Armengol (1832-

El pintor i escultor Francesc Torras Armengol va néixer el 1832 a Terrassa. Quan tenia pocs anys, els seus pares es van traslladar a Barcelona. Va estudiar escultura a l'escola de Llotja de Barcelona

i després, a París, a l'École Impériale i a Beaux-Arts, on va començar a pintar. Becat a Madrid el 1859, va passar a dedicar-se gairebé exclusivament a la pintura. El 1864 va anar de professor de Color i Composició a l'escola de belles arts de Cadis. Dos anys després va tornar a Madrid com a professor de l'Escuela Superior de Pintura. El 1867 l'Acadèmia de San Fernando va premiar la seva pin-

tura *Mare de Déu de les Victòries*, que el govern va lliurar a l'església de Tetuan.

La pintura religiosa ocupa una gran part de la seva obra, inspirada per un romanticisme evolucionat. Torras Armengol també va conrear els temes històrics, però els retrats són la seva obra més important. La majoria d'aquests retrats pertanyen a famílies de Terrassa, així com la major part de la seva escultura, de temàtica també bàsicament religiosa. Va morir a Madrid l'any 1878. (C.C.)

Una de les obres que es poden visitar a la mostra.

1878). La mostra aplega més de seixanta peces —entre pintures, escultures, dibuixos i gravats— cedides pel MNAC, el Museu del Prado, el Museu d'Art de Sabadell, l'Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi, la Biblioteca Nacional de Catalunya, la Biblioteca de Terrassa, el Museu de Terrassa, la catedral del Sant Esperit de Terrassa i per diversos col·leccionistes privats. Està organitzada per la Fundació Cultural de Caixa Terrassa i comissariada per l'historiador i crític d'art Francesc Fontbona.

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Les conserves d'avui

Recordo quan, amb catorze anys tot just fets, era el meu primer dia d'aprenentatge en un restaurant prestigiós d'alta muntanya.

A causa de la seva situació, lluny de la ciutat, calia tenir ben farcit el rebost amb moltes llaunes en conserva de tota mena. Abans, les conserves tenien una textura tova i una aparença gens vistosa. Ara, al llarg dels anys i, durant la meua trajectòria professional, m'he adonat que les conserves han deixat d'ocupar un «tercer pla», per arribar a ser un dels ingredients principals en l'àmbit de la gastronomia. La gran experiència i la pulcritud dels fabricants les han convertit en una joia veritable. No tenen res a veure amb les conserves d'abans. Aproveiteu-les!

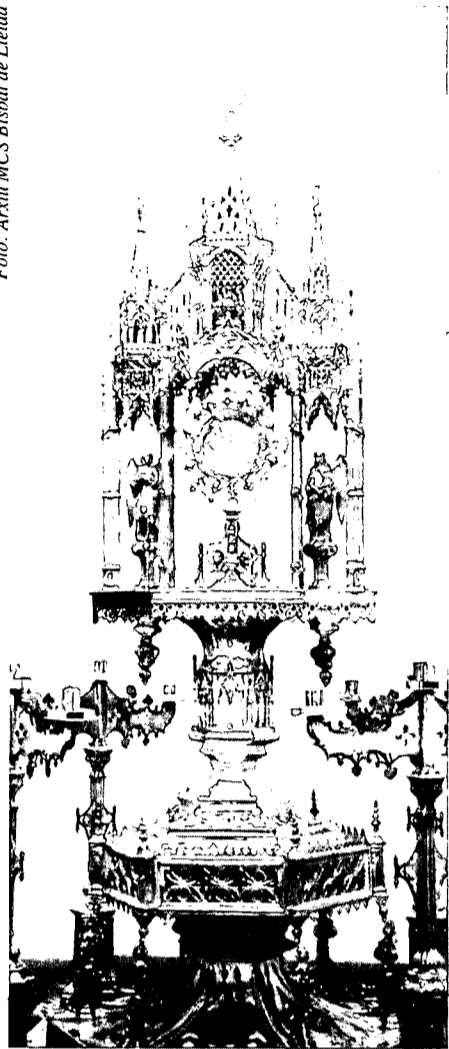
ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaró.e.telefonica.net

La mostra, amb un total de trenta peces, es pot visitar fins al gener del 2006

Foto: Arxius MCS Bisbat de Lleida

L'antiga custòdia del Corpus del 1867.

La catedral de Lleida acull l'exposició «L'Eucaristia: el tresor de l'Església»

LLEIDA.— Tot i l'acte oficial de cloenda celebrat el diumenge 30 d'octubre a la catedral, l'Any de l'Eucaristia té a Lleida un epíleg extraordinari amb una exposició commemorativa, sota el títol *L'Eucaristia: el tresor de l'Església*. L'exposició romandrà oberta al públic fins a finals de gener del 2006 i podrà ser visitada tots els dies, de 9.30 a 13.00 i de 17.30 a 19.00.

El bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, acompanyat per les primeres autoritats de la ciutat, va inaugurar aquesta interessant exposició el 15 de novembre passat a la girola de la catedral de Lleida.

Un total de trenta peces d'orfebreria, pintura i altres elements simbòlics —tots ells dedicats a l'Eucaristia i procedents principalment del fons d'art de la catedral, així com del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal— conformen el gruix d'aquesta exposició, organitzada pel bisbat de Lleida i el capítol de la catedral. La mostra és coordinada pels comissaris Mn. Jesús Tarragona, delegat del Patrimoni del bisbat de Lleida; el Dr. Ximo Company, professor de la UdL, i el Dr. Isidre Puig, del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal.

De les peces exposades, cal destacar l'antiga i monumental custòdia de la processó del Corpus de Lleida, una singular

obra d'orfebreria religiosa del 1867; un sagrari barroc procedent de Torres de Segre; una predel·la de la Passió de Crist i la taula del segle xv, de pintor anònim que representa la missa de sant Gregori. L'exposició es completa amb una mostra fotogràfica, que es pot visitar a la mateixa catedral, dedicada a commemorar el 50è aniversari de la seva restauració.

Mn. Jesús Tarragona, delegat de Patrimoni del bisbat de Lleida, destaca el fet

que per primera vegada la catedral acull una exposició d'aquestes característiques i també perquè la gran majoria de les peces, principalment les procedents del tresor de la catedral, mai no han estat exposades públicament. L'exposició dóna també a conèixer com els lleidatans han expressat el seu amor i adoració als misteris eucarístics, mitjançant l'art sacre al servei de la fe. Es tracta d'«una exposició artística i alhora litúrgica, ja que pretenem que sigui també una catequesi sobre l'Eucaristia», explica Mn. Tarragona, alhora que constata com aquest esdeveniment obrirà encara més la catedral als lleidatans i visitants.

Jordi Curcó

Enllestits els frescos de l'església parroquial de Tàrraga

TÀRREGA.— Després de quatre mesos de feina intensa, els frescos sobre la Resurrecció que l'artista Josep Minguell ha plasmat en un dels grans murs i voltes del creuer de l'església parroquial de Santa Maria de l'Alba, de Tàrraga, han vist la llum definitivament. El projecte *Resurrecció* ha dut Minguell a realitzar una acurada feina de pensament, anàlisi i estudi d'aquestes pintures. Les grans dimensions de l'espai arquitectònic del temple barroc (20,7 metres d'alçada i una superfície total de 180 metres quadrats) han donat una gran bellesa i espectacularitat a tot el seu conjunt.

Cal remarcar que durant aquests mesos nombrosos ciutadans, estudiants i grups organitzats han visitat l'obra, en destaquen els alumnes dels centres escolars targarins dins del projecte Ciutat Educadora de l'Ajuntament de Tàrraga, així com alumnes del curs de pintura mural de la Universitat d'Estiu de la Universitat de Lleida. L'estudi de composició, color, llum i interpretació del programa iconogràfic es va presentar a finals del 2004 en una exposició al Museu Comarcal de l'Urgell.

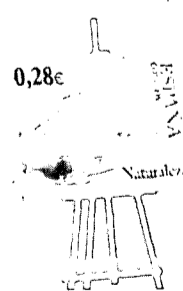
El solemne acte inaugural del mural *Resurrecció* se celebrarà el proper 3 de desembre, amb la presència del bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserria; el president de la Diputació de Lleida, Isidre Gavín; el rector de Tàrraga, Mn. Jordi Illa, i l'alcalde de Tàrraga, Joan Amézaga, en una vetllada cultural i musical commemorativa.

Ramon Estany

Segell commemoratiu dels 50 anys de l'església nova del Pont de Suert

LLEIDA.— La direcció general de Correus ha posat en circulació un segell commemoratiu del 50è aniversari de la construcció de l'església nova del Pont de Suert, dedicada igual que l'antiga, a l'Assumpció de la Mare de Déu. El segell reproduceix aquest original temple, que ja es el símbol per excel·lència del Pont de Suert i de la Ribagorça. Com a fons, es pot contemplar el turó de Miravet, de 1.362 metres d'altitud. En total, Correus ha editat un milió d'exemplars, amb un valor facial de 0,28 euros, que ha tingut una gran acceptació al mercat filatèlic.

L'original i moderna església del Pont de Suert, reproduïda ara en segells, va ser construïda per l'empresa Enher, amb disseny de l'ingenier Eduardo Torroja i de

Acte de presentació oficial del segell.

l'arquitecte Josep Rodríguez Mijares. Les obres es van iniciar el 1952 i va ser inaugurada el 7 de setembre del 1955 amb una missa oficiada pel bisbe d'aleshores, Mons. Aurelio del Pino. El seu estil futurista i d'avantguarda es reflecteix en la nau del temple, que imita una vaixell invertit, i en la torre del campanar, que evoca un far que ens porta a bon port. Singulars són també les pintures que decoren el presbiteri i la talla de l'Assumpció de Maria que el presideix. (J.C.)

Pebrots del piquillo farcits de musclos

INGREDIENTS:

musclos
pebrots del piquillo
8 formatgets
tonyina
llet
sal i pebre blanc

PREPARACIÓ:

Primer, obriu una llauna de musclos en escabetx i escorreu-los bé. A continuació, farciu els pebrots del piquillo amb els musclos i poseu-los en una safata. Tot seguit, prepararem aquesta barreja per cobrir els pebrots: en un bol, trebal·leu bé vuit formatgets i barregeu-los amb força tonyina. Alleugeriu aquesta barreja amb una mica de llet fins que quedi una crema lleugera. Salpebreu-la i tireu aquesta salsa per sobre dels pebrots farcits.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Presentació del llibre «La sabiduría oculta», de Mn. Joaquim Meseguer

■ En les seves pàgines es convida el lector a assaborir el coneixement i l'amor de Déu

BARCELONA.— «Aquest llibre és una invitació a entrar en comunió amb Déu i a alimentar-se de la saviesa de la seva Paraula», va afirmar Mn. Joaquim Meseguer a la presentació de la seva obra *La sabiduría oculta. Encuentro con Dios y su Palabra*. L'acte va tenir lloc el 17 de novembre passat a la sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona, organitzat per l'Institut de Teologia Espiritual.

Publicat per la Biblioteca d'Autors Cristians (BAC), el llibre té com a objectiu ser «una crida a la realització profunda del projecte diví que planeja sobre cadascun de nosaltres», va explicar Mn. Pere Montagut, director de l'Institut de Teologia Espiritual. En les seves pàgines, l'autor mostra i reflexiona sobre com Déu comunica a la humanitat la saviesa de la seva Paraula. No obstant això, la humanitat ha amagat aquesta «saviesa de vida» amb el pecat i la desídia. Per aquest motiu, cal redescobrir-la i obrir-nos al do de l'Esperit Sant.

«Mn. Joaquim Meseguer ens presenta el fruit raonat de la fe viscuda», va apuntar Mn. Montagut. Així mateix, va comentar que es tracta d'«un llibre atractiu que posseeix la capacitat d'interessar el lector», perquè l'autor posa de manifest que «l'aventura espiritual cristiana, que és humana, té la seva arrel en Déu». Hem de

Mn. Joaquim Meseguer presenta el seu llibre.

deixar que la seva Paraula il·lumini i transformi la nostra vida. El director de l'Institut de Teologia Espiritual insistia en el fet que «Déu no deixa de venir i cridar; el nostre futur és deixar-nos estimar i perdonar».

Mn. Joaquim Meseguer García (Sabadell, 1962), que és doctor en Teologia per la Facultat de Teologia de Catalunya, va completar estudis a l'Institut Patristic Augustinianum de Roma. És rector a l'església de Sant Quirze i Santa Julita de Sant Quirze del Vallès i professor a l'Institut de Teologia Espiritual.

Pel que fa al títol, Mn. Meseguer va dir que «va ser posat amb la idea de poder suscitar un interès plural en molta gent». Segons va indicar, gràcies a aquest llibre, «el lector pot redescobrir que en la Paraula de Déu hi ha un interès perenne perquè il·lumini la nostra vida», alhora que recordava que «el coneixement espiritual de Déu és a l'abast de tothom». Mn. Meseguer va manifestar que una societat quan «es torna poc creient», com passa en l'actualitat, és inevitable «que esdevingui més crèdula», en el sentit que creu ingènuament qualsevol cosa. Va qualificar el moment present com una època «en la qual hi ha poca vida interior». En el pròleg sosté que el seu desig és que

Portada del volum.

La sabiduría oculta sigui «un indicador que assenyali cap al camí de creixement personal en la conversió i en el desenvolupament de la vida de fills de Déu, a la qual Jesucrist ens ha fet néixer amb la seva mort i resurrecció». (M.A.C.)

La biografia d'un jesuïta sense papers

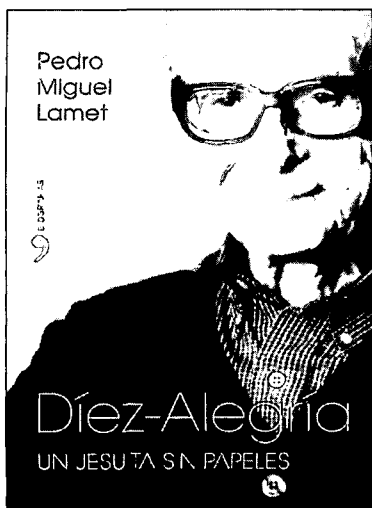
BARCELONA.— Un dels teòlegs més polèmics dels darrers temps és el protagonista de la nova biografia de Pedro Miguel Lamet: *Díez-Alegría, un jesuïta sin papeles*. L'obra, publicada per l'editorial Temas de Hoy, va ser presentada el 15 de novembre passat al Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia de Barcelona. L'acte, al qual van acudir una cinquantena de persones —moltes d'elles coneguts del biografat—, va comptar amb la presència de l'autor, Pedro Miguel Lamet, que va explicar alguns dels secrets d'aquesta obra dedicada a l'exjesuïta asturià José María Díez-Alegría. També van assistir a la presentació Antonio Blanch, membre de Cristianisme i Justícia, i M. Lluïsa Oliveras, presidenta de la Fundació Alfons Comín i amiga personal d'Alegría.

Exclaustrat de la Companyia de Jesús a principis dels setanta arran de la publicació del llibre *Yo creo en la esperanza*, José María Díez-Alegría ha estat un dels teòlegs de finals del segle xx que més crític s'ha mostrat amb l'Església i amb la seva manera de viure el llegat de l'Evangelí. Fundador de l'associació de teòlegs progressistes Joan XXIII, Díez-Alegría ha defensat a ultrança, i amb molta polèmica, el que per a ell representa «la coherència amb el

missatge troncàl de Jesús». Per això no ha dubtat a abordar amb contundència, i en molts casos oposició a l'ortodòxia, alguns dels temes més espinosos del magisteri de l'Església: la moral sexual, la propietat privada, el divorci, la infal·libilitat del Papa o la teologia de l'alliberament, entre altres. «Als 94 anys i amb el cap encara clar», com explicava Antonio Blanch en la presentació, «Alegría assegura sentir-se perfectament biografat en aquest llibre, fins al punt de dir que no hi afegiria ni en trauria res».

Pedro Miguel Lamet assegura haver comptat amb una gran llibertat a l'hora d'escriure la biografia d'un home pel qual no pot amagar sentir admiració: «José María Díez-Alegría és un home bo, identificat

amb els pobres i marginats. Un home proper, conversador excel·lent, que mai no ha perdut el sentit de l'humor. A més és un teòleg a qui se li entén tot i per això ha tingut tants problemes.» L'autor de la biografia, que ja treballa en una altra sobre Francesc Xavier, no va voler deixar passar la presentació del seu darrer llibre a Barcelona per invocar la necessitat de més personatges com ell: «Calen més homes de diàleg que donin credibilitat al cristianisme en les zones de frontera.» (S.G.)

Portada del llibre.

Conferència de Robert Spaemann a la Universitat Abat Oliba-CEU

BARCELONA.— El filòsof alemany Robert Spaemann va pronunciar dimecres 16 de novembre una conferència sobre *La fi de la modernitat* a la Universitat Abat Oliba-CEU. Professor emèrit de la Universitat de Munic, és membre fundador de l'Acadèmia Europea de les Ciències i de les Arts. La seva obra està dedicada principalment a l'àmbit de la filosofia pràctica.

«El *signum* fonamental de la modernitat, allò en què rau la seva peculiaritat en la història universal així com la seva irreversibilitat, és la instrumentalització sistemàtica de la ciència al servei de la praxi vital humana», va afirmar Spaemann. El ponent també va comentar que a «la civilització moderna, gairebé des dels seus orígens, l'acompanyen com la seva ombra la crítica de la modernitat, la crítica de la ciència i la crítica de la civilització. Que l'«emancipació de la natura», la submissió de la natura.—entesa com a reducció progressiva de la natura

Robert Spaemann.

a l'estatus d'objecte— equivalgui a l'alliberament de l'home s'ha posat en dubte una vegada i una altra. Però aquests dubtes no han pogut influir en la marxa de les coses». (C.C.)

Si vols un ambient familiar i no trobar-te mai sol...

RESIDÈNCIA DE LA 3ª EDAT NOSTRA SENYORA DE MERITXELL

Al cor de la ciutat de Barcelona
Gran Via de les Corts
Catalanes, 602
(davant de la Universitat)
Tel. 933 041 301

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES RELIGIOSES - MEDALLES - RESTAURACIONS - MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Estamperia San José
Fundada en 1919

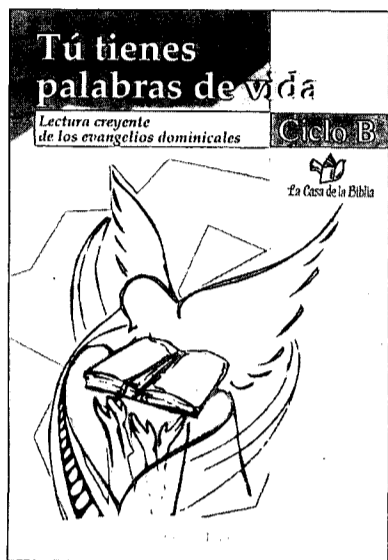
Boters 7 i 9
08002 Barcelona
Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

LLIBRES

Itineraris de lectura bíblica

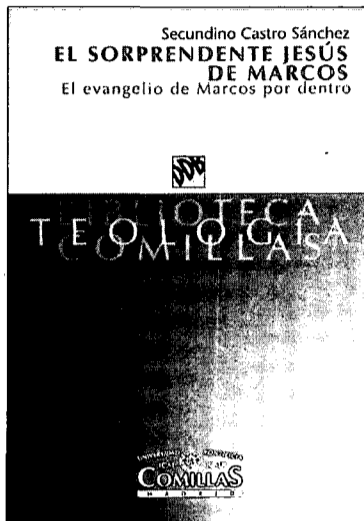
La col·lecció *Tú Tienes Palabras de Vida* està formada per tres obres —una per a cada cicle litúrgic: A, B i C— destinades a orientar una lectura comprensiva, actual i orant dels passatges evangèlics que es proclamen en la litúrgia dominical. L'itinerari de lectura que presenta recull dues formes tradicionals de llegir la Bíblia: «Els quatre sentits de l'Esclat» i la *lectio divina*, i els assumeix des de les línies d'estudi i interpretació dels textos bíblics proposats avui per l'Església. D'aquí sorgeix un itinerari original de lectura, «Paraula de vida», que consta de tres passos. En el primer, amb el títol «Llegim i compremem», es llegeix detingudament el passatge i es cerca l'experiència de fe que hi conté. En el segon, «Meditem i actualitzem», s'acull aquella experiència i es busca allò que cada passatge pot influir en la nostra vida de fe, en el nostre compromís evangèlic i en la nostra esperança cristiana. Finalment, a «Preguem i celebrem» es dialoga amb el Déu que ens ha parlat a través de la seva Paraula. Aquest volum és d'ajuda valuosa per a tot creient i per a qualsevol comunitat cristiana que vulgui comprometre's, diumenge rere diumenge, amb el missatge evangèlic. (C.C.)

AA.DD., *Lectura creyente de los evangelios dominicales. Ciclo B*. Editorial Verbo Divino, Col·lecció *Tú Tienes Palabras de Vida*. Estella 2005, 391 pàg.

Autèntic manual per al cristià

«L'Evangelio de Marc és un projecte existencial. A través de fets de Jesús i dels seus ensenyaments centrals, l'evangelista, que conjumina admirablement les dades i el seu significat simbòlic, ens traça el camí que ha de seguir el deixeble. És un evangeli sumament ordenat i tan profund, gràcies a l'experiència de Crist que transmet i a la capacitat catequètica del seu autor, que és un autèntic manual del cristià per al seu procés vital, essencialment cristològic.» Són paraules de Secundino Castro Sánchez, professor d'Exegesi i Teologia espiritual de la Universitat Pontifícia Comillas de Madrid, autor d'aquest estudi sobre l'evangelio de Marc, recollides en la introducció. Sota la ploma de Marc els esdeveniments relacionats amb la vida del Messies s'il·luminen per adquirir un nou significat. «Getsemaní i la mort de Jesús són el cim on el projecte de Jesús s'expressa amb la intensitat màxima», afirma Castro. Estructurat en setze capítols, el llibre pretén ser una nova interpretació d'aquest evangeli, i intenta en tot moment connectar amb aquell *pathos* vibrant que va sacsejar els seus primers lectors. (C.C.)

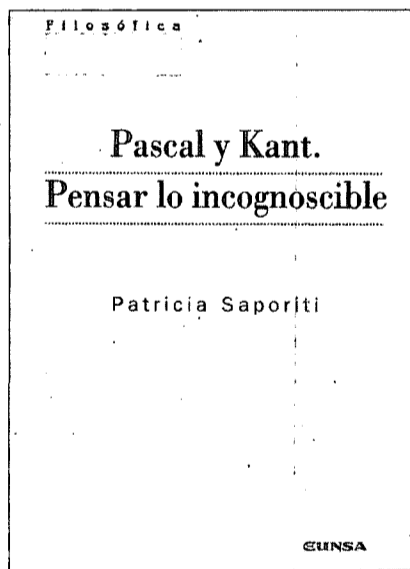

Secundino Castro Sánchez, *El sorprendente Jesús de Marcos. El evangelio de Marcos por dentro*. Editorial Desclée De Brouwer-Universidad Pontifícia Comillas de Madrid, Col·lecció Biblioteca de Teología Comillas, Bilbao 2005, 502 pàg.

Sobre la racionalitat de la fe

Sembla impossible imaginar dos filòsofs tan distants i diferents en tots els aspectes de la seva vida i el seu comportament com el francès Blaise Pascal (1623-1662) i l'alemany Emmanuel Kant (1724-1804) que hagin estat capaços de centrar el seu pensament i els seus sistemes en les mateixes idees fonamentals, i hagin donat resposta a dilemes idèntics amb camins de solució sorprenentment anàlegs. Aquesta és una de les conclusions a la qual ha arribat Patricia Saporiti, doctora en Filosofia per la Universitat de Navarra, que exposa en aquesta obra la síntesi de la seva extensa tasca de recerca sobre la racionalitat de la fe i la possibilitat humana de demostrar Déu. L'autora comenta en una de les pàgines del seu llibre que «l'existència d'un fi últim i d'un Ésser Suprem són dos postulats que no poden deixar de formular-se i acceptar-se si es vol justificar la dimensió ètica de l'home i fer efectiva l'obligatorietat dels seus mandats i del seu procedir, en això Pascal i Kant coincideixen; no obstant, la trajectòria traçada per aquest darrer, de la moral a la fe, no té correlació en la inferència pascaliana que va de Déu al compromís moral». (C.C.)

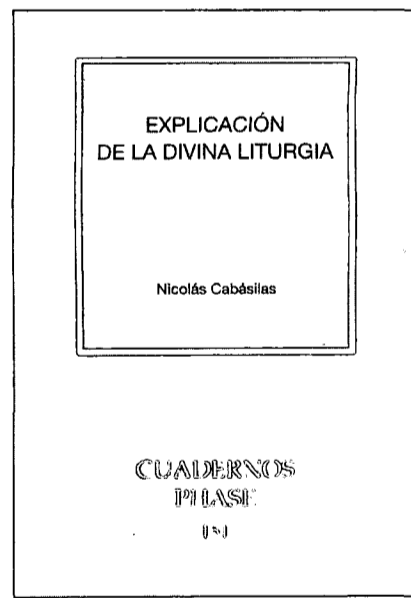
Patricia Saporiti, *Pascal y Kant. Pensar lo incognoscible*. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Filosófica, Barañáin 2005, 373 pàg.

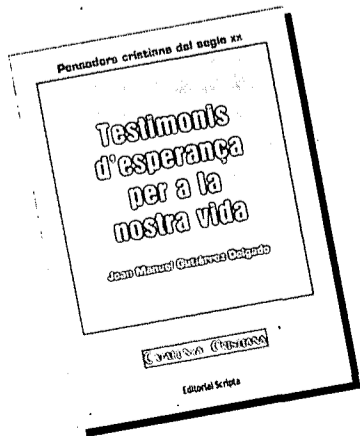
El nucli de l'espiritualitat bizantina

En aquesta mateixa col·lecció, es va publicar recentment el text, en la seva versió castellana, del ritu de la celebració eucarística de l'Església bizantina, coneguda amb el nom de *La divina litúrgia*, així com el nom de *Santa y divina litúrgia de nuestro Padre san Juan Crisóstomo* o *Santa y divina litúrgia de nuestro Padre san Basilio*, per l'atribució que es fa a aquests Pares de la litúrgia. Segons es posa en relleu en el pròleg, «calia afegir alguns comentaris que ens ajudaran a comprendre millor els ritus i formulacions que la configuren». Es va escollir el text de Nicolás Cabásilas, que porta precisament per títol *Explicación de la divina litúrgia*, una de les obres de màxima expressió de l'espiritualitat bizantina. Cabásilas hi descriu i hi explica el ritu de la divina litúrgia de sant Joan Crisòstom amb l'estil propi d'una catequesi mistagògica eloqüent, al mateix temps que exposa algunes consideracions teològiques sobre la doctrina i el significat de l'Eucaristia. Famós en la seva època per la seva elevada cultura teològica, el juliol del 1983, Nicolás Cabásilas va quedar inscrit al santoral de l'Església grega ortodoxa. (C.C.)

Nicolás Cabásilas, *Explicación de la divina litúrgia*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Cuadernos Phase, Barcelona 2005, 111 pàg.

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US
PERDEU EL
LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom:

Adreça:

C.P.: Població:

Forma de pagament:

gir postal enviament xec es pot presentar un càrrec a:

Entitat Oficina DC Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

La crítica literària d'aquesta setmana

Humor femení?

Us heu preguntat mai si, entre els nombrosos llibres que segurament coneixeu o heu llegit, n'hi ha cap d'«humor» i que l'autor en sigui una dona? O, si repasseu en la memòria la llista d'autors de vinyetes de tota mena, n'hi ha cap amb firma femenina?

Abans de començar a comentar aquest àlbum de l'argentina Maitena, m'he passat molta estona fent memòria... narracions d'humor?, vinyetes polítiques, crítiques, simplement de «societat»? La veritat és que aquesta pregunta és important que ens la fem abans d'abordar les 69 pàgines colorides d'aquesta edició de Lumen, *Curvas peligrosas*.

Maitena juga en camp contrari. Ha triat un terreny ocupat àmpliament per tota mena de signatures i estils, i des de fa segles... Pasquino era una estàtua antiga i desfigurada al voltant de la qual s'hi enganxaven, amb grans brotxades d'engrut, crítiques anònimes mordents. Una resta de columna clàssica en un racó de Roma que s'aprofitava per enganxar-hi crítiques de tota mena... una manera críptica i fantàstica de fer ressonar la *vox populi*. I us podeu imaginar què va passar quan va aparèixer la impremta i quan, cada dia, amb el diari, es va poder resumir de cop tota la crítica, la sàtira, el verí del ressentiment o l'embafador dolç de l'elogi.

MAITENA

Curvas peligrosas.

Lumen, Barcelona 2005, 69 pàg.

Actualment, Maitena és una de tants dibuixants que, amb un encert més o menys gran, resumeixen les seves cròniques amb l'habilitat d'un artista pintor, que o bé pot ser encertat, creatiu i imaginatiu, o bé és el que anomenem vulgarment un gargot. Repasseu ràpidament les pàgines de la nostra premsa i hi veureu les firmes de Mingote, Forges, el Roto, Ventura, Peridis, Guillermo, Altuna, Nando, Quique, etc. Això sí, tots són homes. I amb la visió humorística dels homes, que potser no és femení l'ofici d'«humorista»? Doncs bé, doncs heus aquí un exemple de Sra., sembla, d'alta societat, tan «in» que acumula totes les característiques que sembla que han d'acumular la gent de la seva classe, i fa servir el pinzell i el plomí per reflectir, amb una sàtira implacable, el que creu que ha de resultar una visió crítico-humorista-ferotge-implacable del seu «món» de maquillatge, gimnàs, grans magatzems, *boutiques*, perruqueria, sa-

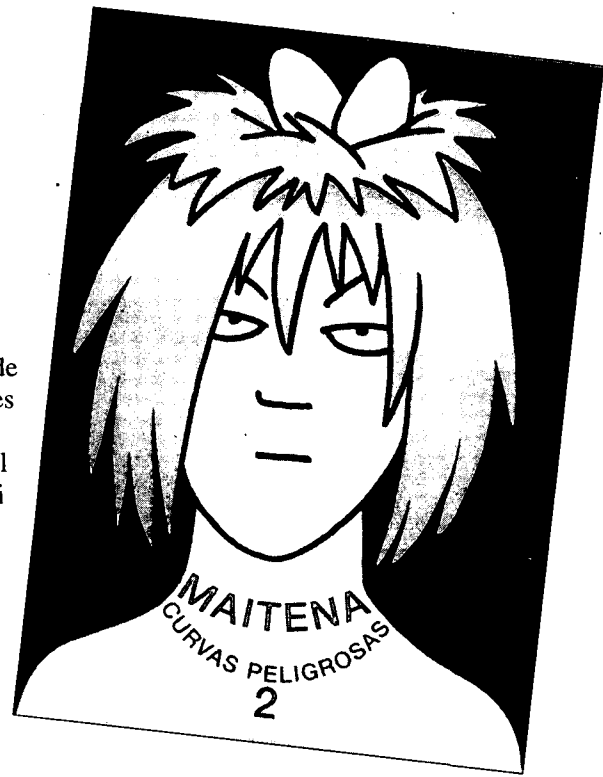
lons de te, sessions de lífting, de raigs UVA i no sé quantes coses més...

Si la societat femenina és tal com la veu Maitena, Déu n'hi do. Hom pensa, per contrast, i sense sortir de la seva pàtria, en la visió que té Quino i la seva «Mafalda», i creu compensar-se, però és dur haver d'acceptar que hi ha un estrat social com aquest, encara que es reflecteixi amb mordacitat i sense cap pietat.

No cal dir res del traç dels seus dibuixos... per què? Són d'un desvergonyiment que semblen fets per universitàries avorrides, durant els primers dies dels cursos inicials.

Un àlbum molt ben editat, però que és el testimoni acusador d'un estrat social que fa pena.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Premis del VIII Concurs de Sardanes de Blanes

El concert i lliurament de premis del VIII Concurs de Sardanes per a Joves Compositors se celebra el 3 de desembre, a les deu de la nit, al Teatre de Blanes. Un total de deu composicions s'han presentat a concurs.

En aquesta ocasió, les sardanes del concurs seran interpretades per una cobla formada per una selecció de músics de Blanes, membres de diferents cobles del país, que s'uniran per dur a terme el concert. Aquesta formació instrumental portarà el nom de Cobla de Tardor.

El jurat musical, format per Jesús Ventura, Josep Maria Guinart i Jordi Molina, haurà d'escollir les quatre sardanes finalistes i també li correspon decidir l'atorgament del primer i el segon premi, dotats amb 1.200 i 600 euros respectivament. Per la seva part, el jurat popular

integrat per tot el públic assistent al concert de cloenda del certamen decidirà, amb els seus vots, la concessió del premi popular, que té una dotació econòmica de 300 euros.

Cal remarcar la singularitat d'aquest certamen, ja que és l'únic reservat a compositors menors de 25 anys. Al llarg de la seva història, aquest concurs ha representat una plataforma de promoció de nous valors de la música per a cobla, destacant-hi noms com el de Marc Timon, Josep Coll, Joan Bardés, Roser Banet, Carles Marigó i una llista de fins a gairebé trenta autors joves que han començat la seva tasca compositora en aquest concurs.

Aquest concert del 3 de desembre clourà el cicle Cobla de Tardor que ha organitzat l'Ajuntament de Blanes.

Sardanes del centenari de L'Amistat

La societat recreativa L'Amistat de Mollerussa ha promogut l'edició d'un nou CD de sardanes tot festejant el centenari d'aquesta entitat del Pla d'Urgell. Aquest treball ha estat encomanat a la cobla La Selvatana i el configuren una selecció de sardanes de Josep Capell i Tomàs Gil Membrado, dos compositors vinculats a Mollerussa per llargs familiars i d'amistat. (C.C.)

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 90,70€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català
Edició en castellà

Nom
Cognoms

Adreça
Població

D.P.
Tel.
N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament de 90,70€ per any

Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

Amb dos pagaments semestral de 45,35€

Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular
Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

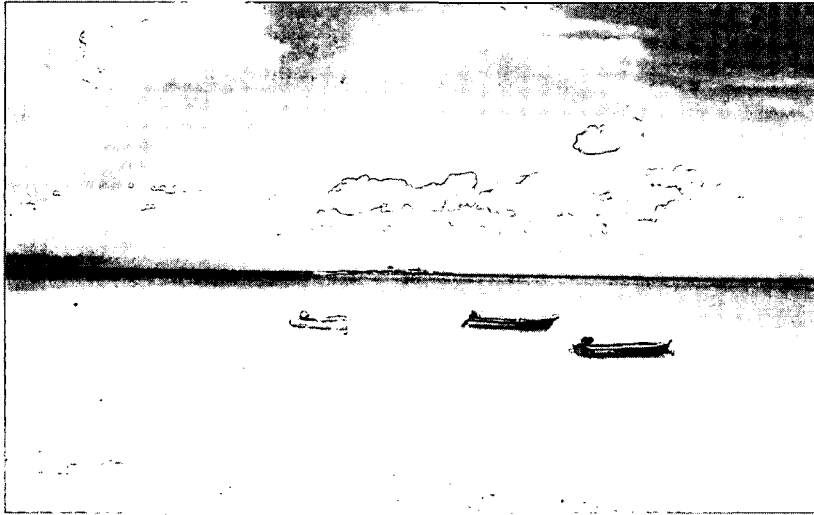
Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
 (Departament de Subscripcions).
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
 Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Zones mortes a la mar viva

La degradació del medi ambient per causa de l'home ja fa anys que és cosa coneguda, i per això se'n parla molt per posar-hi remei. Però no és cosa tan sols de l'efecte hivernacle produït per l'excés de diòxid de carboni que es llença a l'atmosfera per la combustió dels derivats del petroli. Hi ha moltes altres accions humanes que també cal tenir en compte, i rectificar, pels seus efectes nocius.

Avui us vull parlar del mal que està causant un aspecte poc conegut de la manera com es cultiva la terra. Al golf de Mèxic al'estiu cada any apareix una zona morta gegant, buida de peixos i de marisc. Aquesta àrea es va eixamplant i actualment ocupa una extensió d'uns 21.000 km², dos terços de la de Catalunya (que té 31.930 km²). Un altre indret amb el mateix problema i encara més extens és la Mar Bàltica. I amb menor extensió hi ha fins a 146 zones mortes per a la pesca marina, que fan un total d'uns 70.000 km².

Per què s'extingeix la vida en aquests indrets? Senzillament per falta d'oxigen dissolt a l'aigua. N'hi ha, però en un nivell tan baix que no permet que hi visquin els peixos. Des de la dècada del 1960 s'han duplicat aquestes àrees, i si bé en moltes d'elles la manca és estacional, no de tot l'any, n'hi ha d'altres que ja no es recuperen ni a l'hivern. Què produeix la mancança

d'oxigen? Hi ha una complexitat de fenòmens, però un d'ells, comprovat i segurament el principal, és provocat pels agricultors que, per fer més productiva la terra i cultivar més aliments, hi aporten uns fertilitzants molt poderosos que no són tan sols adobs per als camps, sinó que també fertilitzen la vida microscòpica vegetal; com que hi abunden el nitrogen i el fòsfor, hi ha una proliferació d'algues i fitoplànton més alta del que ecològicament convindria, i les restes en caure sobre el fons marí són aliment de microorganismes que, per la seva quantitat excessiva, respirant eliminen una gran part de l'oxigen.

De zones mortes n'hi ha 43 en aigües litorals dels Estats Units; les altres són a la Xina, al Japó, al Brasil, a Austràlia i a Nova Zelanda. No cal dir que ja ha provocat l'alarma. Les estadístiques diuen que el consum mundial de fertilitzants ha passat de 14 milions de tones el 1950 a 145 milions el 2005. Cal estudiar, doncs, una aplicació d'adobs més adaptada als cultius del planeta que doni a les plantes els nutrients adequats, ni més ni menys, i així no s'escolin cap al mar. És el que esperen que es faci aviat. Mentrestant tots ens en podem conscienciar. L'home, que rebé de Déu la missió de cultivar la Terra (Gn 2,15) ho ha de fer respectant l'ecologia.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'astronomia en la seva història

Galileu va fer donar un gran pas al desenvolupament de l'astronomia, però ell mateix respecte de Kepler va fer un pas endarrere. L'astrònom alemany havia descobert unes lleis matemàtiques certes a partir de l'observació, i Galileu no les admeté perquè no va entretenir-se a comprovar-ne els càlculs, perquè es considerava superior en coneixements, com es desprèn de la correspondència que es conserva d'entre ells dos, i només es fià de Copèrnic. Kepler va morir el 1630. Galileu era condemnat el 1633 per defensar que la Terra es movia traslladant-se al voltant del Sol. El que Kepler havia dit era més revolucionari encara que l'enunciat de Copèrnic: ni circumferències ni moviments uniformes sinó el·lipses i llei de les àrees, contra aquella tradició secular. Si s'havia condemnat la teoria copernicana molt més es consideraria inacceptable la kepleriana i hom es podria pensar que els astrònoms de l'època deixarien totalment de banda aquelles lleis de l'alemany. Tanmateix la història ens diu que no va ser així. Ben aviat apareixen estudiosos que no tan sols admeten el moviment de la Terra sinó també les lleis de Kepler, que no va trigar a ser reconegut i acceptat, després de la seva mort, en els àmbits científics.

Aquest moment de la història de l'astronomia és important perquè la irrupció de l'ús del telescopi fa que tots els professionals i també molts amateurs es posin a fer observacions més precises. Un dels seguidors de l'heliocentrisme i de Kepler va ser el provençal Pierre Gassendi (1592-1655) que, a més, va fer cas de Kepler en el que havia dit del pas de Mercuri per davant del Sol el 7 de novembre del 1631 i comprovà amb el seu telescopi aquella predicció amb èxit total. Kepler ja no ho pogué fer perquè havia mort l'any anterior. I com a defensors famosos de les tres lleis keple-

23 Astrònoms «keplerians» del segle XVII

rianes trobem ja al mateix segle XVII dos astrònoms: un d'italià i un d'anglès.

Giovanni Alfonso Borelli (1608-1679)

Va néixer el 28 de gener del 1608 a Castelnuovo (Nàpols). Va estudiar matemàtiques i medicina. Condeixeble del físic Torricelli. Conegué Galileu i fins i tot se'n féu amic, tot i ser 44 anys més jove. Donà classes de matemàtiques a Messina (Sicília) a partir del 1664 i després a Pisa. Instal·lat a Messina el 1668 es veié obligat a marxar quan hi entraren les tropes espanyoles el 1674 i se'n anà a Roma. Aquí es posà sota la protecció de l'exreina de Suècia Cristina, que havia abdicat el 1654 en convertir-se a la fe catòlica i havia triat Roma per residència. El 1680 publicà un llibre que el féu famós com a metge, *De motu animalium* («Del moviment dels animals»). Hi diu que l'acció muscular es pot explicar mecànicament com un sistema de palanques. Va ser un dels primers científics mecanicistes. Però no tingué èxit quan va voler mecanitzar l'acció del cor i dels pulmons. És considerat el fundador de la *iatrofísica*, que tracta d'explicar els fenòmens vitals aplicant-hi els principis de la física.

Com a matemàtic i astrònom ben aviat es declarà partidari no tan sols de l'heliocentrisme sinó també de les òrbites el·líptiques de Kepler. Es posà a ensenyar-ho i ho popularitzà. I com que calia trobar-hi una explicació racional afirmà, com havia suggerit Kepler, que el Sol

havia d'exercir una mena d'atracció sobre els planetes. Alguns l'han considerat com un precursor de Newton, però Borelli no en sabé expressar la llei matemàtica com ho féu el savi anglès, si bé ho amplià als altres planetes. És la força, deia, que també fa Júpiter sobre els seus quatre satèl·lits per retenir-los al seu voltant.

Un interrogant plantejat aleshores per l'astronomia era la forma de les trajectòries dels cometes. Borelli va ser el primer a dir que eren parabòliques. No s'equivocà de gaire, perquè un 80% s'acosten tant a la paràbola que pràcticament ho són, i la resta en la major part la tenen en forma d'el·lipse tan allargassada o d'hipèrbole tan tancada que la diferència respecte de la paràbola és ben petita. Ara bé, l'òrbita parabòlica no és tancada, per això Borelli va afirmar que els cometes són cossos que travessen el sistema solar sense reaparèixer-hi més. I això ens dirà que, malgrat l'aparença, no afecta pas gens l'ordre de l'univers. I ho publicà en un llibre amb el pseudònim de Pier Maria Mutoli. Recordem que per «univers» s'entenia aleshores només el sistema solar i l'esfera de les fixes.

A Roma Borelli va ser víctima d'un robatori que el deixà a la misèria. Aleshores abraçà la vida religiosa i encara continuà amb els seus estudis. Va morir el 31 de desembre del 1671 al convent romà de Sant Pantaleó.

Jeremiah Horrocks (1619-1641)

Va néixer a Toxteth, prop de Liverpool.

El seu cognom de vegades es troba escrit Horrox. Només va viure 22 anys però figura a la història de l'astronomia. Sembla que va ser abans de Borelli que ja va afirmar que s'havien de creure les lleis de Kepler. Observant amb molt de compte el moviment de la Lluna va poder afirmar que descriu també una el·lipse al voltant de la Terra i que el nostre planeta n'ocupa un dels dos focus. En això va fer més que Kepler, que no havia arribat a aquesta afirmació. Més encara, la petita diferència que hi ha entre una el·lipse perfecta i la realitat observada del moviment de la Lluna prové, afirmà Horrocks, de la influència del Sol, de Júpiter i de Saturn. No cal dir que tenia raó, però encara hi ha altres factors que modifiquen lleugerament l'òrbita lunar. El moviment de la Lluna és molt complicat.

Horrocks va ser un gran observador que amb la seva paciència per obtenir la màxima precisió va poder corregir les *Taules rudolfines* que havia publicat Kepler. Va arribar a fer-se conèixer de tota la col·lectivitat científica per haver anunciat el pas de Venus per davant del Sol del dia 24 de novembre del 1639. Ell mateix el va observar al migdia en sortint de l'església (era un diumenge) després de dir als altres observadors europeus que ho fessin. Així es van poder obtenir unes paral·laxis que s'utilitzaren per calcular la distància del Sol. Va ser el primer passatge de Venus per davant del Sol observat científicament amb telescopis.

No cal dir que aquest jove astrònom amb la seva aportació a la teoria de Kepler respecte a l'el·lipticitat de les òrbites planetàries va ser un dels que prepararen el camí a Newton, el qual el tingué present. Cal lamentar que morís tan jove. Qui sap si, amb una vida normal, no hauria estat ell, abans que Newton, el formulador de la gravitació universal.

RADIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-22.00 *Radiofórmula*
22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00 *Sense embuts*
23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)

01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

19.00-20.00 *Coneixes Jesús?*
23.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

19.00-20.00 *Parlem clar*
23.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*

01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

19.00-20.00 *Temps d'oci*
23.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
Ressons
Dietaris
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-10.00 *Radiofórmula*
10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
11.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
Ressons

01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *Radiofórmula*
09.00-10.00 *Tot sardana*
10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
12.00-18.00 *Radiofórmula*
18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)

18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

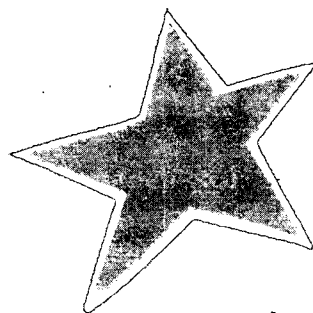
20.00-21.00 *La cantata del diumenge* (música de Bach)

21.00-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)

23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)

00.00-00.30 *Pregària de Completes*
00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz
Ressons

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

ràdio estel

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
10.30 *Agenda*
12.00 *Butlletí informatiu*
14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
18.30 *Agenda*
20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

Música i missatge

TELEVISIÓ

Diumenge 4

08.45 *Islam hoy*
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.00 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

09.15 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.30 *Con todos los acentos*
Revista setmanal de servei públic dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.

10.00 *Últimas preguntas*
«Trabajando por la justicia.»
Entrevista a D. Silverio Agea, secretari general de Càritas espanyola.
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*
«Orden de la Merced.»
El programa ens presenta avui les inquietuds de tres joves mercedaris, que ens parlen obertament de la seva vocació i carisma.
Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Missa*
Retransmissió de la santa missa amb la participació d'una coral convidada.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

11.20 *Els camins de la calma*
«Solsona.»
Solsona és una població que, curiosament, primer va ser seu episcopal i després ciutat. Visitarem edificis com el palau gòtic de Llobera, la Universitat

Literària, la Torre les Hores i la catedral.
Director: Ferran González.

Dilluns 5

17.00 *Pueblo de Dios*
«La Siberia Boliviana.»
La Sibèria Boliviana és un infern verd on només entren els missioners per alleujar els mals de la pobresa. En aquest lloc no hi ha llum elèctrica, ni aigua potable, ni carreteres.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 4

10.15 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
Director: Francesc Rosaura.

Divendres 2

20.00 *Creure avui*
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7
- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- La Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

DESEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

PASTORETS

- **CENTRE CULTURAL DE MARATÀ.**— Des de fa 17 anys representa *Els Pastorets*. Les dates d'enguany són el 26 de desembre, a les 19.00; el 8 de gener, a les 19.00, i el 15, a les 19.00. Més informació: tel. 938 401 331.

Internet

- **TSUNAMI.**— Càritas Índia ha inaugurat una pàgina completament dedicada al tsunami. A www.caritastsunami.com es recullen les conseqüències de la tragèdia que va afectar Àsia fa un any, la situació sobre les ajudes, el procés de reconstrucció, els desafiaments i les necessitats actuals.
- **MISSIONS.**— www.portalmisionero.com és el punt de trobada dels missioners on trobareu material de formació, d'espiritualitat, notícies i fòrums de discussió, entre altres apartats.

Altres bisbats

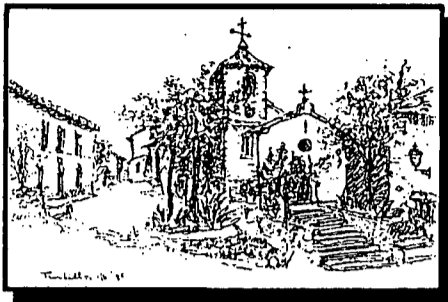
- **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del 12 al 17 de desembre, dirigits per Antonio Bravo Tisner, al Seminari Sant

Alba residència d'avis ofereix serveis nous!

- Permanència nocturna
- Centre de dia
- Caps de setmana
- També dies o nits esporàdiques
- Segons les necessitats de cada família

Tel. 932 039 740, Isabel

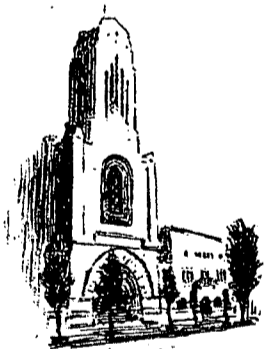
Josep de Burgos. Més informació: tel. 947 208 440.

- **TURBALLOS.**— El 17 de novembre, a les 17.00, taller de meditació impartit per José Zaragoza. Més informació: tel. 628 618 276 i 966 660 726.

Barcelona

- **CONCILI VATICÀ II.**— La Facultat de Teologia de Catalunya i els Instituts Superiors de Ciències Religioses de Barcelona, Girona, Lleida, Mallorca, Tarragona i Vic celebren l'1 de desembre una jornada commemorativa del XL aniversari de la cloenda del Concili Vaticà II: a les 10.00, obertura i conferència de Santiago Madrigal, degà de la Facultat de Teologia, P. U. Comillas, sobre *Significado permanente del Concilio Vaticano II*; a les 12.00, «Les quatre constitucions conciliars del Vaticà II», amb Pere Tena (bisbe auxiliar emèrit de Barcelona), Armand Puig (professor del Departament de Bíblia de la FTC), Salvador Pié (professor del Departament de Teologia sistemàtica de la FTC) i Josep M. Rovira (professor emèrit de la FTC); a les 16.00, taula rodona; a les 18.00, cloenda a càrrec de l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Serà a la seu de la Facultat de Teologia, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

- **PARRÒQUIA DE SANTA TERESA DE L'INFANT JESÚS.**— X Subhasta Procambrial de Santa Teresina l'1 de

desembre, a les 20.00. Més informació: tel. 659 411 802, 932 185 815 i 932 379 574.

- **CERCLE LA SALLE.**— L'1 de desembre, a les 19.00, Carles Cuadras parlarà sobre *Mozart inspira Beethoven, Chopin i Litz*. Més informació: c/ Marquès de Santa Anna, 7 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es
- **MÀRIA BENEDICTA.**— El desembre finalitza l'any del naixement de Maria Benedicta. Per tancar aquest centenari se celebrarà el 3 de desembre, a les 20.00, una missa d'acció de gràcies a la capella de Sant Ignasi, dels pares jesuïtes (c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona).
- **ASSOCIACIÓ CULTURAL CHARLES PÉGUÉ.**— El 3 de desembre organitza un seminari d'educació afectivo-sexual amb col·laboració amb la parròquia de Sarrià. Està destinat a pares, educadors i joves titulat *Amor y sexualidad: una cuestión educativa* i que imparteix la Dra. Nieves González Rico, metgessa sexòloga i fundadora i presidenta de la Fundació Desenvolupament i Persona de Valladolid. Inscripcions: Giorgio Chevallard, tel. 935 830088, a/e: giorgio.chevallard@ati.es, i Marta Sánchez, tel. 679 300 821, a/e: martasanx@hotmail.com
- **CENTRE INTERRELIGIÓS DE BARCELONA.**— El 5 de desembre, a les 19.30, *El islam*, conferència de Najem Al Hassan, director i imam del Centre Islàmic de Barcelona. Més informació: tel. 933 084 878, fax 933 082 645, a/e: cib@mail.bcn.es, web: www.bcn.es/centre_interreligios
- **IMMACULADA.**— El 7 de desembre, a les 22.00, vetlla jove de la Immaculada a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona.
- **RECÉS PER A ANIMADORS BÍBLICS.**— Serà el 10 de desembre, de 10.00 a 16.00, en el qual es treballarà l'evangeli de Lluc, capítol 1 i 2, i el seu impacte a la nostra vida. Coordina i anima: Justino Martínez, missioner combonià. Més informació i inscripcions: c/ Feliu i Codina, 59 - Barcelona, tel. 934 278 577, a/e: juspaz@combonianos.com

combonianos.com

- **PARRÒQUIA DE SANT SEBASTIÀ DE POMAR I MAS RAM (BADALONA).**— El 10 de desembre, a les 18.00; sortida al pessebre vivent de Corbera de Llobregat. Més informació: tel. 933 954 154; l'11, a les 12.00, missa de nades flamenques a càrrec del grup *rociero* Rincón del Arte de Badalona.
- **UNER.**— La Unió Eucarística Reparadora (Maria dels Sagraris) convida al recés de preparació per al Nadal que tindrà lloc l'11 de desembre, de 10.30 a 18.00. Serà a la casa de les Missioneres Eucarístiques de Natzaret, c/ Mare de Déu de la Salut, 26 - Barcelona.
- **RECÉS D'ADVENT PER A MESTRES I PROFESSORS.**— El Moviment Cristià de Mestres i Professors organitza el recés d'Advent amb el tema *Aniràs davant del Senyor a preparar els seus camins*, a càrrec de Mn. Fidel Catalán. Serà el 12 de desembre, de 19.00 a 21.00, a la parròquia Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244 - Barcelona. Més informació: tel. 934 125 567, a/e: mcristiapr@jazzfree.com
- **INSTITUT DE TEOLOGIA ESPIRITUAL.**— Del 12 de desembre al 25 de gener (els dilluns i dimecres), curs sobre *Situacions de crisi en la vida espiritual*; del 13 de desembre al 26 de gener (dimarts i dijous), curs sobre *Escrits espirituals dels grans sants del segle xx*. Horari: de 19.00 a 21.00. Lloc: Seminari Conciliar, c/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. i fax 934 514 942, a/e: espiritual@wanadoo.es

- **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— Els dies 13 i 20 de desembre, i 10, 17, 24 i 31 de gener, de 17.00 a 19.00, curs sobre *Pentateuc: Èxode, Levític, Nombres i Deuteronomi*, a càrrec de Mn. Josep Lluís Arín. Més informació: Centre d'Estudis Pastoral, c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858, fax 933 025 109, a/e: cep@altec.com, web: www.arqbcn.org/cep

FESTA DE LA IMMACULADA 2005
en l'acabament de l'any de la Immaculada Concepció
Parròquia de la Puríssima Concepció
Aragó, 299 - Barcelona

DIMECRES DIA 7 DE DESEMBRE

A les 7 de la tarda
Primeres vespres solemnes

DIJOUS DIA 8 DE DESEMBRE

A les 11 del matí
Eucaristia Solemne
Mons. Agustí Cortès, bisbe de Sant Feliu
Missa brevis en Sol Major KV 49 de W. A. Mozart
Cor Impromptu i Coral Amistat, orquestra de cambra i Dilettanti

DESPRÉS, BENEDICCIÓ DEL PESSEBRE MONUMENTAL

A les 7 de la tarda
Segones vespres solemnes
Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona.
Cor Voci Sacre

CASA D'ESPIRITUALITAT HOSTAL DEL LLEDONER

R. Franciscanes Missioneres M.D.P.

Vol oferir un espai de pau, d'acollida i fraternitat a totes les persones que necessiten trobar-se amb elles mateixes, amb Déu i els germans.

Està oberta: —al poble
—a la comunitat cristiana
—parròquies, col·legis
—grups de pregària, reflexió, descans
—recessos
—jornades de treball
—convivències

La casa disposa de: 19 habitacions (per a 26 persones), capella, menjador, sala de conferències, sala de reunions, terrassa i zona enjardinada.

Informació i reserves: c/ Corro, 275 - 08400 Granollers (Barcelona)
Tel. 938 499 259 - Fax: 938 499 266
E-mail: fmdp@hostalledoner.e.telefonica.net

Des del carrer

És l'home de confiança dels «Amics de Catalunya Cristiana» a Terra Santa. Des de fa gairebé 20 anys aquest cristià palestí organitza les seves peregrinacions a la terra de Jesús amb el repte de proposar també un viatge interior.

Gabriel Abdalla no té paraules per agrair el compromís dels «Amics» amb el seu país, alhora que confessa tot el bé que fan les peregrinacions als cristians palestins, el 80% dels quals viuen del turisme. Només a la seva agència de viatges hi treballen 25 persones. Abdalla, director executiu de «Sindbad Travel», és també professor de turisme a la Universitat de Betlem.

Gabriel Abdalla, director de l'agència de turisme «Sindbad Travel»

«Terra Santa podria esdevenir un gran museu de pedres mortes»

—Quina situació es viu actualment a Terra Santa?

—La situació actual és de calma, d'estabilitat. És per això que en els darrers mesos ha crescut el nombre de persones que ens visiten. Malgrat la calma de cara al turisme, una altra cosa molt diferent és viure allí cada dia. La situació entre palestins i israelians continua sent crítica. Els palestins continuen patint ocupació. I no únicament ocupació de terres, sinó ocupació de tots els aspectes de la vida i de tota la seva jornada.

—Els polítics continuen, doncs, sense comprometre's amb la pau?

—No són els polítics els que realitzen la pau, tot i que hi tenen un paper important. Ells poden promoure, programar, dissenyar, prendre decisions... però serà la gent qui la dugui a terme. Hem de deixar de matar-nos! No es tracta d'estar d'acord en tot, sinó d'acceptar viure els uns al costat dels altres sense fer-nos la guerra. La guerra no soluciona res. Som el poble el que ha de construir el futur de Terra Santa. Això no obstant, crec que aquest moment encara no ha arribat. Hi ha moltes ferides que trigaran a guarir. Al mateix temps, calen líders polítics capaços de guanyar-se la confiança de la resta del món perquè, sense el suport internacional, serà molt difícil assolir la pau.

—Entre els més perjudicats hi ha els palestins cristians?

—Vivim en idèntica circumstància de submissió que els palestins musulmans. En la repressió gairebé no hi ha diferència ja que, de fet, tot i que siguem cristians, culturalment som àrabs. Els palestins cristians no arribem actualment al deu per cent. Davant d'aquesta situació molts dels joves palestins se'n van al Canadà, als EUA o a Austràlia tan bon punt troben una oportunitat.

—Hi ha el perill que un dia Terra Santa es quedi sense cristians?

—No voldria ser ocell de mal avany, però si continuem com fins ara jo crec que sí... Terra Santa podria esdevenir un gran museu de pedres mortes, sense amb prou feines pedres vives. Això ens causa dolor, però possiblement no hi hagi cap altra sortida. Potser hi quedaran religiosos i religioses estrangers que tinguin fundacions al país, però cada cop seran menys els palestins cristians. Hi ha escoles, hospitals i centres d'acollida cristians que ajuden molt a la zona, però no n'hi ha prou. L'Església catòlica a Terra Santa viu pobrament, com pot. Els joves emigren perquè no veuen un futur d'esperança. Actualment no hi ha esperança i prefereixen emigrar. Realment estem travessant un túnel fosc.

—Malgrat tot, els pelegrins tornen a Terra Santa.

—Amb l'estabilitat que estem vivint ara la gent torna a la zona. La visita de Terra Santa és això que jo anomeno el

cinquè Evangeli. No és una peregrinació més, sinó que per als cristians és una visita gairebé obligada, si més no un cop a la vida. No és el mateix llegir els Evangelis, imaginar-los, recrear el context i els passatges de Jesús, que conèixer directament l'indret on van tenir lloc. Aquí l'Evangeli s'encarna. A més, l'objectiu de les peregrinacions que nosaltres organitzem no és únicament conèixer nous indrets, en aquest cas sagrats, sinó també renovar la vida espiritual i adreçar la mirada a l'Evangeli. Vol ser un alto en el camí per replantejar la vida i la fe i tornar totalment renovats. Això només és possible en un indret com Terra Santa i la nostra missió és ajudar a emprendre també aquest viatge interior.

—Després de tants anys com a guia a Terra Santa, quin lloc recomana especialment?

—És difícil, perquè cada lloc té el seu encant. Per a mi, personalment, com a galileu, em fascina la visita al mar de Galilea. Enfilat en una de les seves embarcacions experimento que el que narren els evangelis fa 2.000 anys és cert. I de manera particular és sorprenent com el mar continua alternant sobtadament el seu estat de calma amb el de tremenda tempestat. Això passa avui, gairebé cada dia, com es narra exactament als evangelis.

Samuel Gutiérrez

Amics i enemics?

Davant la desaparició de les ideologies i davant l'evident manca de veritables idees, cada partit polític opta per una bandera i un missatge simplista per tal de tenir l'electorat ben motivat. Al nostre país aquesta bandera és el posicionament respecte l'Església: la dreta es presenta com la seva amiga natural i única, mentre que l'esquerra opta per una postura clamorosament crítica. No cal dir que aquesta veritable comèdia de posicions respon únicament a interessos prosaics, en els quals l'Església no ha de participar perquè n'està molt perjudicada. Els que presumeixen d'estar tan al costat de l'Església, de fet són uns amics interessats i prou. Si realment estiguessin moguts pels principis cristians, serien conseqüents fins al final i aplicarien els valors evangèlics en tots els àmbits de la seva política. I pel que fa als que s'hi mostren tan crítics, caldria que abandonessin l'anticlericalisme, i que duguessin a la pràctica la política social de què tant es vanten, ja que és prou bona, però que només fan servir com a propaganda. En definitiva, ni els amics són tan amics ni els enemics són tan temibles. L'Església és una realitat massa sublim per fer-la entrar en aquest joc banal i equiparar-la a qualsevol força política.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Desvetllar la consciència social

Arrencant de la contestació juvenil dels barris de París amb forta immigració, arribàvem, en l'anterior columna, a la necessitat d'enfortir la nostra opció per un nou model de societat i per una acceptació més generosa de la diversitat.

Recordo que, ja fa més de trenta anys, sospitàvem dels qui aleshores preconitzaven la mort de les ideologies: sabíem que ens volien fer abandonar tota idea de canvi social i acceptar el continuisme més conservador. Es tractava, en realitat, de defensar també una ideologia, però de signe contrari. La situació és avui molt diferent. Hem de confessar que, de mica en mica, impressionats per l'enfonsament de moltes utopies i enllaminats pel benestar modern, molts han anat enfredorint les seves aspiracions socials i postergant *sine die* les seves aspiracions juvenils. No és el cas de tothom, per sort, però sí el d'un bon nombre d'antics militants en organitzacions diverses. Del sindicalisme a la política, dels moviments cristians a l'associacionisme veïnal, hi ha hagut una baixada en nombre de participants i en entusiasme. De tant en tant, però, alguns fenòmens inesperats, com aquest de les revoltes juvenils franceses, ens fan adonar

de la precarietat i de la feblesa del nostre tan reconfortant estat del benestar. El que cal aleshores —és a dir, ara— és no caure en el parany de les solucions superficials i de simple retoc, sinó ser capaços d'assumir amb lucidesa els problemes de fons. Si més no fer-nos-en conscients, d'entrada, i fer-ne conscients els altres.

Mai com ara no havíem tingut el tercer món tan a prop: només ens cal sortir de casa per trobar-lo. Potser mai tampoc no havíem vist imatges tan terriblement gràfiques de la lluita per fugir de la fam com la que ens donen els desesperats de les pasteres i els qui intenten saltar la barreres metàl·liques del Marroc. Estem gaudint d'un benestar del qual la majoria dels homes i dones de la terra resten exclosos. Ho sabíem, però ara ho veiem amb els ulls. Què esperem per fer més operatius aquest coneixement i aquesta visió? Ens paralitza, tal vegada, la vaga previsió que un repartiment més equitatiu del pastís comportarà que la nostra porció serà més petita? En tot cas, les protestes i els cotxes cremats, tantes nits, a França, ens haurien de moure, de moment i a l'espera de mesures de més abast, a situar-nos —mentalment, cordialment, físicament— més a prop dels nostres immigrants i a desenvolupar més iniciatives de solidaritat. Les administracions, per la seva banda, no poden actuar com si només hi hagués problemes de desordre i d'incivisme: han de reconèixer i afrontar un greu problema d'exclusió social.

El respecte i l'acolliment cordial de la diversitat té exigències en camps diversos: en el de la immigració, certament, però també en el de tota la vida ciutadana. Semblava que la democràcia ja ens havia habituat a no menysprear l'altre, a no condemnar ni combatre la seva diferència, a no privar-lo de poder ser allò que vol ser, a no desconsiderar-lo ni, menys encara, insultar-lo. Avui, però, hem de reconèixer i lamentar, que a l'interior mateix de la nostra societat, ens resta encara fer molt camí.

El Compendi de la doctrina social de l'Església, que acaba d'aparèixer en versió catalana, podria ser una bona lectura d'Advent.

Ara mateix

Rauxa